دیوانِ رحمان بابا

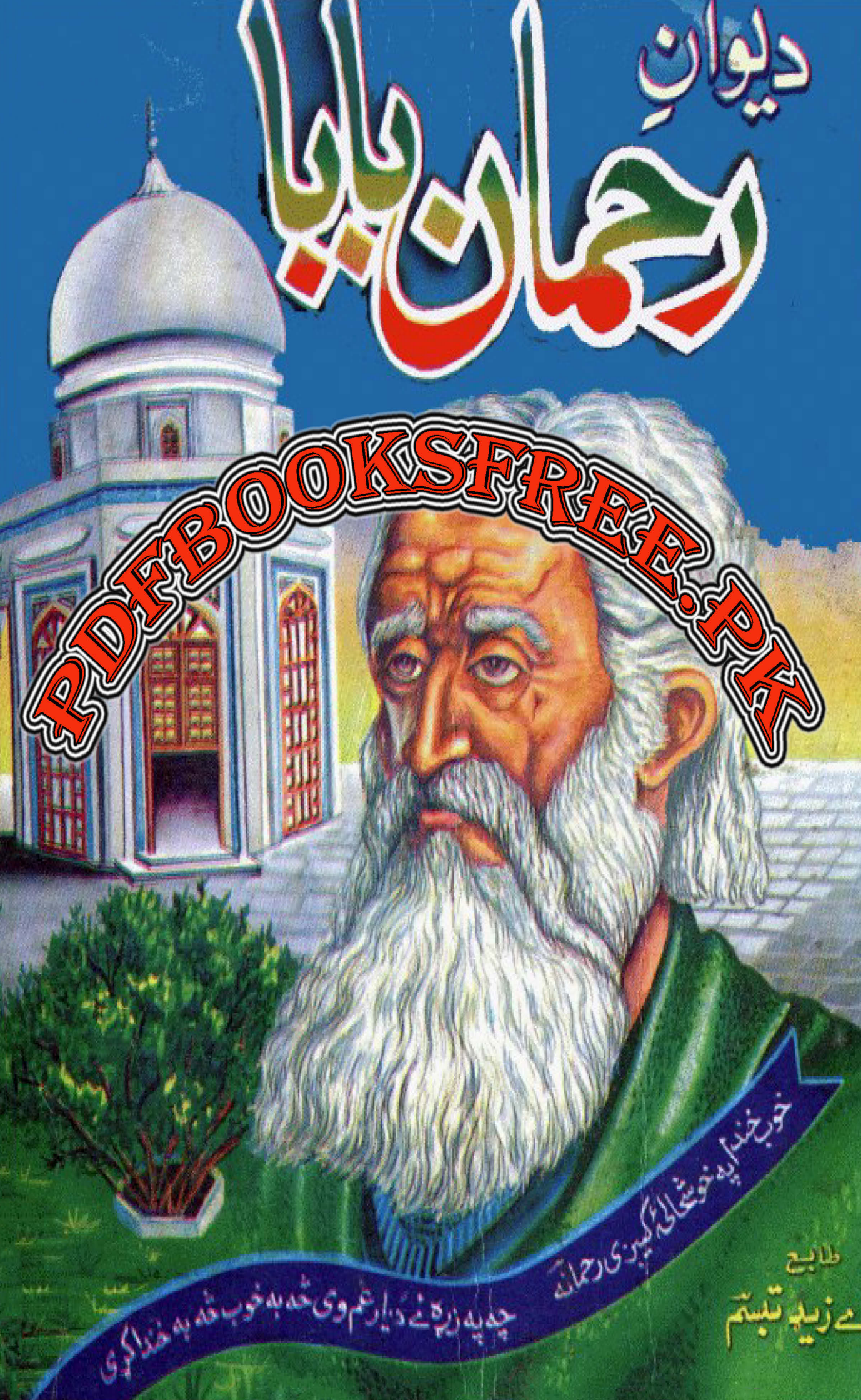

PDFBOOKSFREE.PK

خوب خندا په خوشحالۍ کېږي رحمانه
چه په زړه ټے دیار غم وی څه به خوب څه به خندا کړی

طابع
مے زیپ تبسم

بسم اللہ الرحمن الرحیم

معزز قارئین توجہ فرمائیں!

پاکستان ورچوئل لائبریری پر موجود تمام کتابیں قارئین کے مطالعے اور دعوتی و اصلاحی مقاصد کے لئے اپلوڈ کی جاتی ہیں۔

تنبیہ

کسی بھی کتاب کو تجارتی یا مادی نفع کے حصول کی خاطر استعمال کرنے کی سخت ممانعت ہے، اور ان کتب کو تجارتی یا دیگر مادی مقاصد کے لیے استعمال کرنا اخلاقی، قانونی و شرعی جرم ہے۔

PVL
PAKISTAN VIRTUAL LIBRARY
www.pdfbooksfree.pk

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

دیباچه

عبدالرحمن بابا د هغه د خوشحال خان خټک په شان سردار او چرته د یوې علاقې خان نه وه. بلکه یو غریب مُلا وه مګر زړه یې به شاه او څنګه د مینې نه ډک وُ نه یې د نړۍ پرواه لرله او نه یې د شاه جهان بادشاهۍ خوښه کړه. د هغه هم دا سوداء وه ؎

زهٔ د یار پسې درد و غم کښے غرقاب خوښ یم
په دے اور کښے بے طاقته بے تاب خوښ یم

او هر کله چې دے په یو غریب خندان کښے پیدا شوے وو د دے وجې نه د هغه ښه ژوند د یرکم معلومیږے شي. هم دغه یو دیوان دے چې د هغه پدغوا روزار د یو ځینې کړیدے شي نور څه د جنګي کارنامے یا بل څه غټ معلومات د هغه نه نه وو چې تواریخو کښے ذکر شوے دے، صرف یوه د مینې وکه شاعري ورسره وه چې د یر د وستوئے قدر د بنود او هغه او پیژندے شو چې د هغه د زړه په وینو د هزار خوانئ ته مخ په اوچو د ربو کښے اغزی زرغون شویدی د هغه د مرګ نه د وروستو د پیښو نه چې کوهاټ ته ځی په څنګ د نخه صیب بانډۍ د هغه د قبر کښے پوکے دے چې نومړے بهادر کے دے د مینې او محبت په کټ د زخمي عبدالرحمن بابا پدے کلي کښے پیدا شوے وو په کوم تاریخي کتاب چې دے د نګر پیژندے شي د هغه د ژوند ذکر نه دے کړے او نه یې د هغه د مرګ د تاریخ نه پته لګیږي. د هغه د ژوند د واقعاتو نه یوازې د هغه د شاعرۍ نه پته لګیږي چې د هغه د ژوند د کومو واقعاتو نه د هغه د شاعرۍ د ژوند د هغه د مینې او محبت نه پته لګیږي هغه د هغه د ژوند د ډیرکم تفصیلات وُ د هغه د یو خیال وو چې د زړه غم خوښ کړ او هم دا د هغه د شاعرۍ ورسره وو چې د هغه د چشتیه خاندانی بانډۍ مجبور کړو. دا نه ده معلومه چې د هغه د لاس لیکه د چې نه کړے ده مګر دا یقینی خبره ده چې دے په چشتیه طریقه کښے د حضرت خواجه معین الدین چشتی اجمیری رحمة الله علیه کښ داخل شوے دے. اول دے نه بدء سرود او ریدنو او آخر پرے دومره استغراق غالب شه چې موخ ترے پاتے شو او د پښتنو په صفحاتو کښ د مُلا عبدالرحمن نه یو مسخ جوړ شو. وائی چې شپه د رځ به ځے وه او ژړا به یې وه نږدے د هغه پورے چې او بنګوئے په مخ بانډۍ لاړے جوړے کړے خداوند کریم د نه یو خو یاران هم

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

ورکړی وُو چه دهٔ به څه ویل نو هغوی به نیکل اودا دَ هغه یار نو برګنت دے چه دَ عبد الرحمن دَ زړهٔ تصرف په هره جګړه کښ په وینو سره پرتے دی داخوارهٔ اشغر هم دَ هغه زمنے دی ۔

ستا غنیم اپدغ باندے ولے ځی ولے نه پوښتے نه مانه چه ولے ځی

چونکه دَ پښتون فطرت آزاد دے نه دے وجے نه هر قسم آزادی په هر صورت چه وی دوئ ورسره ډیره ښه لګی اومنګ یو دے نفظ دے چه په چا پورے شی دَ پښتون په زړهٔ دَ هغهٔ ځانے پیدا شی ۔ نو عبد الرحمن اګرچه مُلا وُو مګر زړهٔ ئے دَ قندهار نو وو ۔ دے وجے نه دَ هر پښتون په زړهٔ کښ خوښ شو اوډیر غزنئیے پیدا شو مُلایان چه یوه زړه وړه طائفه ده هغو عبد الرحمن ته داخبره ورایډ کړه چه دا سرودا وریدل اومخالف کار وغه پریږده اوپد شریعت باندے چپیړه په هغه زمنه کښ دَ عالمانو طاقت ډیر زیات وُوخوک نے مخے ته ورتلے نه شو چه ته به چه دوئ مخه شوه نو دَ دوئ تابعدار به شو خو خیر اوکه دَ دوئ ندبه نے رد کړه نو کوم نوهغه کس به نیست نابود شوے ۔ لګه دَ کابل حکومت ته اوګورئ چه په طبیعت دَ عالمانو چپیړی ۔ مطلب دا چه دَ دوئ دَ هغه اودَ تسو مقابله به دشاهان هم نشی کولے ۔ نو ملا عبد الرحمن به څه مقابله کړے وے اخر ملایانو پرے دَ کفر فتوه ورکړه اودَ هزارخوانئ مرکه پرے تنګه کړه ۔ دوه درے تنه سړی هم په دے جمع کښ وُو اوپد حقیقت کښ ملایان وُو نو هغوئ زلزل او ملا عبد الرحمن ئے په توبه ویستو مجبور کړو اودهٔ بیا پد مانځه کولو شروع اوکړه اودَ ملایانو پد اوچ زور دَ حال نه تل ته راغے ۔ زمایپد خیال دَ ملایانو ددهٔ په کفر اسلام کښ څه غرض نه وو بلکه دَ هغه عزت شوکت ته ئے څه بهه نه جوړ کړه مګر ددهٔ قدر خپلو مګرو اوبعضے حق ثنا سو ملایانو کولو ۔ دَ ملایانو مطلب پوره نه شو اردهٔ قدر عزت دَ پښتانه لازیات شو منګ وواوے صاحب سلامت شهٔ بیا هم دوے تبل نه وو چه خپل اشارئے جمع کړے وے ۔ بعضے خلق وائی چه پس دمرګ ئے کتاب کړل ۔ مګر داغلطه ده چه ددهٔ په ژوند کښ کتابی شکل موندلے وو یو کتاب په نوم سرین کښ چاوُنه کړو بے رحمانه چه ئے وکړو دا کتاب

لیکن بیا هم ددهٔ ډیرا شعر رضائع شوی دی اوس هم دَ هغه په دیوان کښ ډیر کم دے ډیرے غزلے چه په موجوده دیوان کښ نشته مګر دَ پښتنو په مجلسونو کښ

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

شته که چرے مننه خدائ تعالیٰ موتع راکړه نوزهٔ به دا کوشش کوم چه ددهٔ پټول کلام به راجمع کوم مګر زما دپاره لږه ګرانه ده چه قوم بے قدره دے۔ ؎

زړهٔ رم سورے دینے ترے څاڼی
دَ بے قدرئ کچکول ترے لاندے کړزومه

دے په اصل کښ دَ بهادر کلی وُو مګر به هزار خو ننګ کښ اوسیدهٔ۔ و نه چه وس هم هغه وُ نه شته چه دے به ترے ه لاندے کښینے ستو اوچپ اشعار به ئے وئیل مرهه په بهادر کلی کښ وهٔ، مګر جنازه ئے هزار خوانئ تړاوړے شوه او دَ اخون درویزه صاحب په مقبره کښ هزار خوانئ تړ فاتحے نیخ شوهٔ قبر سره ئے یو وړوکے جُمت هم شته دَ قبر نه ئے چار چاپیره چار دیواری ده او کوم اخزی چه دَ هغهٔ په زړهٔ کښ وُو هغه اوس دَ قبر نه راختی دی۔ اودَ هغه دران کښ رلاړ خلقو ته ښائی۔ پښتون یو ژوندے اومست قوم دے ددهٔ په خته کښ شاعری آخلے شویده۔ هر پښتون شاعر دے اوهره پښته نجلۍ شاعره ده۔ دا میچنے تړ ناسته وی او مسرغے به جوړه وی۔ او د دیوان خان ندان هم ډیر دی مګر کوم مقبولیت چه دهٔ پیدا کړے دے نظیر ئے نشته۔ دے لویه وجه دا ده چه ددهٔ کلام ساده او رنګ ئے د تصوف دے ددے وجے نه ئے بړے ډیر هم خوښ دی تره ے حده پورے چه سوات اخوند صاحب به وئیلی چه کدَ قرآن مجید نه سوا په بل څه موږ نه روا ے نو صبه دَ عبدالرحمن په اشعارو کولو۔ دے نه نور څه زیات عزت کیدے شی۔ او چه د بزرګان یو څیز خوښ کړی نو بیا دَ هغه چه څومره عزت او شی نو کم دے۔ دے نه غلاوه ددهٔ شاعری هم دَ څهٔ معمولی جذبات و اظهار نهٔ دے او نه محض دَ خوانئ دَ بهار کلی نه دی۔ بلکه ددهٔ دیوان دَ خوږو زړونو ټوټے دی۔ یا دَ خونی جګر قطرے دی۔ چه پدے کتاب راجمع شوی دی دهر خیال دَ هر سړی دپاره پکښ مشغولتیا شته دَ هر ناسور دپاره پکښ دَ الماسو نو بوټ پیدا کیږی ددهٔ غزلونه پښتانهٔ ربا عی وائی اوزهٔ دا نه شم وئیلے چه دَ پښتون په ملک به دا سے سړے یا نجلۍ پیدا شی چه هغه به عبدالرحمن نهٔ پیژنی دَ هر غزل خوان دپاره دا ضروری ده۔

والسّلام

دیباچه ختم شوه

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

کورہ هسے کردے رب زما — چه صاحب کل اختیار دے رب زما
هلکی بزرګوارن چه څوک یې وایی — ترهمه وُ بزرګوار دے رب زما
نه یې هیڅ حاجت په چا بانده موقوف دے — نه دَ هیڅ منت بار دے رب زما
له نیستی یې وهلی صورت پیدا کړه — هسے رنګ پروردګار دے رب زما
هم صانع دے دَ جنه وُ مصنوعاتو — هم سم دَ هر کفت ار دے رب زما
چه یې هیڅ رے نه مثل نه مثل شته — دَ هغو غضروعطار دے رب زما
هر تعمیر چه دَ دنیا او دَ عقبیٰ دے — دهم واړو معمار دے رب زما
خواندے دَ نانویسو صحیفو دے — دانده دَ هر اسرار دے رب زما
که ظاهر دے که باطن دے که مابین دے — له همه وُ خبردار دے رب زما
که پیدا که پوشیده دے که اوسادے — په همه وُ وقوف دار دے رب زما
شریک نه لری په هیڅ بادشاهۍ کښ — بې شریکه شهریار دے رب زما
هسے نه چه واحدی یې دے له عجزه — په واحد وجود بیړدے رب زما
حاجت نه لری دَ هیڅ دیرۍ نه — له هغوسره چه یاردے رب زما
څه حاجت دے چه وبل خواته ځے نموړم — په خپل کور کښ همکنار دے رب زما

هیڅ تغیر و تبدیل نه لری رحمانه
تل ترتنه برقرار دے رب زما

که صورت دَ محمد نه وی پیدا — پیدا کړے به خدایې نه وه دا دُنیا
کل جهان دَ محمد په روئ پیدا شوئ — محمد دے دَ تمام جهان آبا
نبوت په محمد باندې تمام شوئ — نشته پرله محمده انبیا
نور هاله دَ محمد وه په جهانکښ — چه بوئ نه وه دَ آدم او دَ حوا
په صورت که آخرین دے پیدا شوے — په معنیٰ کښ اولین دے دَ هر چا
خدائے مه کړه بیشکه چه بنده دے — نورئے کل واړه صفات دی پرشتیا
که نبی دے که ولی دے که عاصی دے — محمد دے دَ همه وارد پیشوا
چه بې دین دَ محمده دے قبول کړے — جنتی دے که فاسق دے که پارسا

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

محمّد دَ کمراهانو هــنا دے محمّد دے دَ رښتو دَ لاس عصا
کدرښا ده پیروی دَ محمّد ده ګڼره نشته په جهان بله رښا
محمد دَ بې چاره وُ چاره ګر دې محمد دے هر دردمند لره دوا

زهٔ رحمٰن دَ محمد دَ درخاکروب یم
کدم خدای نهٔ کاله دې دره ځُبد:

هوښیارمه ګڼره هوښیار ددے دنیا بې وتونې دی وتونې دار ددے دنیا
روښانۍ په هغه زړونو ده حرامه چه پرے کینې ګرد غبار ددے دنیا
پوچ ګوئې ده چه یې اهل دَ دنیاکا هر کلامرو هر ګفتار ددے دنیا
د طمعلانو په څیر واړه خاکبازی کړی هــرچه کاندی کاروبار ددے دنیا
واړه دِ کې خوښې دَ پیسو هلکان دی کاردیده وپخته کار ددے دنیا
همیشه به بیوتونو اوبې شعور وی چه مخمور وی په خمار ددے دنیا
دَ شرابو هم لا همره مستی نهٔ وی نکه مست وی خمرخوار ددے دنیا
هر بیمار نهٔ دارو په جهان شته دے دارو نهٔ لری بیمار ددے دنیا
دَ هوسوی علاج وُ شی په جهان نکښ مګرسوی په شرار ددے دنیا
هرچه واچوی واړته واړه سوزی مور به نه شی طښکار ددے دنیا
ګرفتارۍ همیشه په غم کښ ډوب وی هیڅرک مشه ګرفتار ددے دنیا
تل به پروت وی دَ ظلمت په تور تورکښ چه اسیر وی په کفار ددے دنیا
په مسلوکښ خاصه مسلوهغه دے چه یې اوُ شلاوهٔ زنار ددے دنیا
تن یې پاتې شی بې سره سریې لاړ شی سردار کله دے سردار ددے دنیا
څوئې لونړه یتیمان کا څنی درومی بیوۍ دې مورا وپلار ددے دنیا
همیشه به یې یو پند دَ غم په سر وی چه په سریې وی دستار ددے دنیا
واړه غم دے کله یې پیرے کړیې پلورے نورځه نشته په بازار ددے دنیا
همکی واړه ټکان دی ټکی کاندی فروشنده وخریدار ددے دنیا

په دنیا به مینه نهٔ کاندی هیڅرے
چه خبر وی په اضرار ددے دُنیا

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

چې نظر دې چا په دین او په ایمان وي هغه نۍ کا انتظار ددے دُنیا
لوئ هک یې همه واړه مکاران دی څه ویاده په مکر ددے دنیا
آشنایان یې همه واړه اغیاران دي یار هغه دے په دیار ددے دنیا
چې پیدا شی همکی واړه فنا شی راشه او کوره ناتار ددے دنیا
چې ویریږی له کومی اوله کرنګ هغه نۍ دروی په لار ددے دنیا
هر سړي لړ چې ورشی څنی دروی مالیدلے دے رفتار ددے دنیا
په یوه ګړۍ بهار وی بیا خزان شی بڼه نه لری بهار ددے دنیا
ګډ هزار هزار پښتی ته ورته کیږ دے بې بنیاده دے دیوار ددے دنیا
که د اُوسپنو حصار ترخان چا پیر کړے ښینه د کنړه حصار ددے دنیا
لکه سورے د آفتاب په مخکښ کړزی نیشته هیڅرے قرار ددے دنیا
څوک ګان د بهتری ورباندې مدۍ کړه کهتری ده وار په وار ددے دنیا
بې مقراض غوښتوی د سړی عُمر هم دانیل هم دانهار ددے دنیا
پس له مرګه به حساب د سړی غوښت شی په اندازه او په مقدار ددے دنیا
عاقبت جوبه یو بوټی شی د ځاورو ګنډار و ګل رخسار ددے دنیا
برابر به له ګدائی سره پاڼی شهزاده و شهریار ددے دنیا
پرې به داغ وی د لیم په بټهو بندے هر درم و هر دینار ددے دنیا
د ځی نه تر قناعت صدقه شه هم دنیا هم دنیا دار ددے دنیا
پس له مرګه به همه واړه مظلوم وی ظالمان او ستمګار ددے دنیا
تر تیامته د غه لس او د غه شل دی پوره نکړو هیڅا شمار ددے دنیا
چې ایام ته د کفن او غسل ورشی بې پردے شی پرده دار ددے دنیا
په تخته باندې بیرون شی له حجابه شرمناک او شرمسار ددے دنیا
له هرچا به پیغمبر څخه وه ډیره کد څه قرب دے یا وقار ددے دنیا

یو فساد به ئے بیان په رحمٰن نه شی
فیاد د نه دی بیا ردے دُنیا

هغو بیا موند سعادت په دا دنیا چې یې اُوکړه قناعت په دا دنیا

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

نه ممکون د سیمون په هزارکا به — نه یوه کړئ طاعت په دا دنیا
یو نفس دخدئ په یو دوق تر دے — نه د درست جهان دولت پدا دنیا
په دیګر ټوټ هغو تالسو اوصاپ — چه یئ اوکړه عبادت په دا دنیا
که نعمت دے خوصحت او عبادت دے — ګټه نشته بی نعمت په دا دنیا
که محنت که مشقت دے خو دین دے — پکار نه دی بی نعمت په دا دنیا
بی نه خدیه هرچه دی وایه وفی دی — که لذت دے که زینت په دا دنیا
که بادشاه ګوخ ورو سره یه دردی — څه غرت دے څه حرمت په دا دنیا
له هغه به زیات نه دی په جهان نه وی — هرچه غوږی فراغت پدا دنیا
ته چه خوخته فرصت په دنیا غوږے — چه موندلے دے فرصت په دا دنیا
عزت په سرد یئ روان کا ندی — هرچه کا ندی غرت په دا دنیا
دمت نو ترغوږش څه کم نه وی — دسړی استقامت په دا دنیا
هر زنده چه د مرده په قبر ورځی — بس دے همره نصیحت په دا دنیا
په روانو دبو ورځه غم ګوره — د پیر دے همره اشارت په دا دنیا
د پاخه پاخه سړیو نه مخلوق — خو به وران شی عاقبت په دا دنیا
دبزی سترګی د آسمان څه هسی نه دی — چه څوک پریږدی سلامت په دا دنیا
هرچه راسی همه واړه خنی درومی — مسافر دے هر صورت په دا دنیا
ریاضت په قیامت نه شی مرد هغه دے — چه یئ اوکړه ریاضت په دا دنیا
هم په داخوئ وخصت به صبا پاڅی — خدائے څوک مه کړه بد خصت پدا دنیا
هم هغه به ئے خرمن وی پس له مرګه — هرچه کا ندی زراعت په دا دنیا
که هغه جهان په داکښ لیدے نه شی — زه یئ ویم علامت په دا دنیا
په قیامت به بنه توبنه څښه نه شی — مالیدلے دی قیامت پدا دنیا
امانت به د لحد په میانکښ پروت وی — هرچه اوسی امانت په دا دنیا
نیک عمر حضور جنت دی طاعت بویه — چه حاصل که څوک جنت په دا دنیا
نیک کردار هم نیک عمل هم نیک خویونه — هم جنت دے هم راحت په دا دنیا
ضدیت د سړی عمر په عذاب کا — پکار نه دی ضدیت په دا دنیا

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

لاس پہ سر پہ سینہ ټینې وهرچ ته هم دغه دی شرافت په دې دنیا کښ
کهبنده مرتبه د چا پسکار وي سوبۍ مقام دي عدالت په دادنیا کښ
پل ارمان به نه جهانه یوو رنه شي مګر مهر محبت پیدا دنیا کښ
دهغه جهان سودا کاره دلے ده که څوک کوندی تجارت په دادنیا کښ
که صالح د سړی نه وی جروتی هیڅ پټ نه دے حقیقت په دادنیا کښ
نیک نه نیک سره بویه بد نه بدو که څوک غوړی ولایت په دادنیا کښ
ولایت دے خدایۍ هغو لره ورکړے چه بۍ ورک کړو سکونت په دنیا کښ
که تاسه دنیا واړه سره نیو شي نور به نه کا څوک قسمت په دادنیا کښ
کړ څوک مړ دي خو هغه دے په دنیا کښ هرچه نه لری حاجت په دادنیا کښ

په رحمٰن باندې عُمر هسې تیرشۀ
که تیرشي یو ساعت په دا دنیا

بنۀ ده بنۀ ده دا دنیا چه تو بنه ده د عقب
مذمت د دنیا مه کړه دا ورته پند کړه دا ورته
په دنیا کښ لوی حکمت دے پرے پوهیږی حکما
که تر سړی صدقه کړے رنځ دفع کړی بلا
که غیبم لره یۍ ورکړے غیبم دوست کا په هوا
که په اور باندے یۍ کیږدے بوی د عود وکړی پیدا
که یۍ توپۍ کړے پد صحرکښ بنائسته کا ندی صحرا
که یۍ نذر کړی وپیرته خوشحال دروی په خندا
څو ژوندی یۍ په دنیا کښ بیا دی وی دپه دعا
د خاتمه پد خیر دی ساقی خطاب درکړی د سخا
سخی هر یو دوست د خدائے دے وَلَوْ کَانَ فَاسِقًا
هر بخیل د خدایۍ دښمن دے ولو کان زاهدا
دنیا کښت د آخرت دے داخبره ده بنه
د دنیا طالبان وپرږی که یۍ مړی څو له چا

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

ولي مرد پکښې هغه دے چه سخي وي هم پرسر
په دنيا کښ بدي نشته که بدي نه وي لـ ق
دنيا بهر دے بهيري آئينه غوندے صف
څنګ څنګ مخ پکښ ليدۀ شي که څوک زشت وي که زيب
هم خطر پکښ د سر شته هم کوهر دے بې بهه
وي دار لره وي شوه جنګ کار لره جنګ
له يوه څخه بې دوه دروي له بس څخه بې دوا
چرته خوند کا ندي د زهرو چرته خوند کا د حلوا
کار هسې وار ه موتوں دے د سړي پسې مټ ع
سالکان د ننداړچي شي د څښل خان پسې تشا
هرچه کا هغه به صوفي دنيا ځائے دے د جزا
لکه دي هسې به پاسي که ټ دان وي که دانه
که دانايئ د پوهيږه پسې ردا پسې ټارو
فتوى د نسد پ محکښ پسې مت کړه په تقوا
دنيا ئ ده وار ه دين دے چه له ذهلي وي سيوا
وطاعت وته ولاړ وي هميشه ترني مړ
نه حرامو بې پرهيز وي مشغول وي په پنج بنا
کلمه بې وي قبول له هم په جبر پسې اخفا
د دنيا د کار د پاره نرض صونځ کا ندي قضا
هم صايم درمضان وي هم زکوة کا ندي ادا
که بې توان د حج رسيږي بيا هم اوکړي پسې بيا
د پنځه بنا د دين دي چه بيان بې اوکړو ما
چه بې يون په دا طريق وي هغه کس دے ولي
که بې مال د دنيا ډير وي هيڅ د نه کا ندي پروا
دنيا بده د هغو ده چه بې کسب وي ربا

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

یا پئے تولہ کا پہ ظلم یا دَ خمر و پہ سودا
یا پئے ورکہ پہ شرابو پایئ ورکا پہ زنا
یا ناحق خونونہ کا ندِ یا مالونہ خوری دَجا
عبادت کہ پہ خان نرمن دَ بادشاہ دَ اُمرا
حق باطل کا باطل حق کا پہ سبب دَ روئ ریا
نہ یئ ویرہ وی دَ خدائے نہ یئ شرم نہ حیا
دیوے کیږے دپارہ هزار خونی کا بیدیا
همیشہ بئ لہ ستم وارہ خلق وی پہ غوغا
گوش و هوش یئ هرگز نہ وی دَ مظلوم و پہ ژړا
دَ فرعون پہ خیر بہ ناست وی بے پروا و کبریا
بت خانی وتہ یئ مخ وی و مسجد وتہ یئ شا
اختلاط کا دَ بد انو لہ نیکانو وی سوا

ورځمن تہ پیښہ مہ کړے

خدایہ هے زنگ بلا!

راشہ مہ کوہ لہ چا سرہ وفا لږ ژوندون ډ ضایع کیږی بیرتا
پہ دنیاکښ هیڅوک نہ دی پاتی شونی وارہ تلونی دی کہ ټن دی کہ صبا
دایاران چہ ټن وتا وتہ حبلود کا پہ دوہ ورځی پس بہ وارہ شی فنا
کہ دیدن ډ دوئ خوښ وی ورتہ کوره چہ فنا شی بیا بہ کلہ شی پیدا
دَ خزان پانړے چہ بیلی شی لہ بناخ پہ حکمت بہ بئ پیوند نہ کا حکما
چہ پہ زمکہ ثابتی پریوځی لہ آسمانہ بیلہ زمکے ختے نہ شی پہ سما
گمان مہ کړہ چہ بیا ستړکولہ ورځی هغہ اونګے چہ لہ ستړکو شی جدا
دا پہ هره ورځ چہ خیژی بیل بیل نړے هرچہ پریوځی هغہ نہ شی ختے بیا
گرجنت پہ زهد نہ دی بئ لہ فضل هرسړے ډ خپلہ غاړہ کړی ادا
کہ دَ نس دپارد سل محنتہ وکړے یو محنت بہ ډ پوره نہ شی فرضا
کہ تمام جهان پہ خپلہ کیږہ هوخوری یادہ نہ شی پہ درودا و پہ دُعا

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

که یوه دانه ډاوډی په لاس درکړی هم دغه به دِ تو ښه شی ډ عقبا
که یو څانګې اُوبه تیزی لره درکړے ډ دوزخ اوستا ترمیخهٔ به شی دریا
که یو څنه سړه خدائ دپاره تیت کړے په قیامت به سربلند شی له هر چا
بازار دادے که څوک سود و سودا کاندِ په هغه جهان نه سودشته نه سودا
آشنا یې نه که څوک پوهیږی لن فې وخت دے چه زاریږی یو آشنا تر بله آشنا
که ژوند ژوند له خوهم دوه دے په جهانکښ چه له چا سره تیریږی په خندا
خدائے امن درکړه له هسے زندګئ چه نه بد وائے له بله بل له تا
زهر نه دی چه په صلح په صلاح وی نه شکرے په فتنه اوپه غوغا
نفس په خاورو په خس وګ نه دے بی غمه نه ډ غم په خار وخس بخښه حلوا
صاحته ملا په مشقت په محنت نه ده نه حرامه هیڅ ډ چا تر ملا
ږوند بهتر دے چه څه نه ویخی په ستر کو نه چے ستر کے په پردی حرام کا وا
کونګ بهتر دے چه نه اوری په غوږو نه چه غوږ کاندِ په بد و ټیل شنوا
دیوودد که په خوا درشی خو بهتر دے خدائ ږ بد سړے درنه ولی په خوا
ډ جاهل ترهمدمئ به بهتر وی که له چا سره همدم وی اژدها
که شکل دی خو ډ زر د نور غول دی سهل کاردے سود و زیان ده دنیا
سود و زیان ده دنیا وارِه سهل کاردے خدائے دِ نه کا څوک په سهل کار رسوا
چه ډ رور او ډ عزیز ذره پما نارشی حاصل مشه هغه چنپله مدعا
ګاه ډ نور و رضا بویه ګاهی چنپله پکار نه ده همیشه چنپله رضا
نه خواره چه یو فې خوری بل ورته ګوری خواره نه دی هغه زهر دی ګویا
چه بنادکیئ یو زمان وی غم یئ تل وی دغه هسے چارے نه کاندِ دانا
له څان هسے و بل و ته نظر کړه لکه ستاوے هسے څان دے ډ هر چا
صفا نولره بویه چه انصاف کړی نه چه نفوته کا د حرص او د هوا
دسړی په خاطر هر څه کړی هسے نه چه وارِه او کړی ردا
دیندارانِ دِ و چنپل دین وته نظر کا څوک فکر و نه ډ ثواب څوک ډ خطا
خدا ﷻ نه کاندِ خطا ډ چا له لاسه څه نسبت دے د خطا او ډ عطا

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

هسے نه چه سړی واړه سره سم دی څوک اعمی دی څوک اوسط او څوک ادنا
ډهوچ حرمت په خپله اندازه دے نه چه موږ نفر څنګه د امیر

زهٔ رحمٰن له چا شکوه شکایت نه کړم
نشته بل دوست د دښمن زما سره تا

که څوک یار په جهان غواړی یار دے دا یار دے دا که د جهان سکار دے دا
خیال د زلفونو ځما تر زړهٔ چا پیر شه یا تر ګنج چا پیر شوے مار دے دا
دا جهان د خدای له عشق پیدا کړے د جمله د مخلوق تو پیدا دے دا
تر عشق غوره بل څه کار په جهان نشته تر همه کار دنو غوره کار دے دا
یو مبتل به د وکیل نوم اخلے نه وه که خبر دے چه کل نه دی خار دے دا
بیا راتلے دے جهان ته بل وار نشته بل وار نشته بل د رفتے وار دے دا
د حباب عمر د وکوری په څه دے که څوک شمرکاندی د عمر شمار دے دا

د مجنون صورت په زړهٔ کړه رحمٰن کوره
ستا په عشق کښے هسے خوار د زار دے دا

چه له تا سره په سر کاندِ سودا بل به نه وی هسے مغرور شیدا
نه به ما غوندِ شیدا وی په جهان کښ نه به تا غوندِ دلبر څی بل پیدا
ما دا تا جور د جفا دی قبول کړی ولے نه څی د زړا په ځای خندا
بے دا ستاله مخه کون دے که مکان دے بنده تو بندم نه په دا څی نه په دا
جدائی به د هیڅ رنګ قبوله نه کړم څومره نه دے روح کالبوت سره جدا
لکه رسول متدیان د راندِ امام وی ما په تا پسے ده کړے اقتدا
زهٔ یو نړیم درست جهان پتامین دے که بادشاه دے دے د هر که ګدا
کاشکے خط د امانی د ماله راکړے چه له ما سره وعده کړی د خپرا
زهٔ پخپله په تا نه یم مین شوے ستاله لوری په ما شوید ه ځنډا
زهٔ په تا باندِ مین یم له ازله نه چه کړے م تن د رخ ده ابتدا
چه د ستا په عاشقئ په تیغ شهید نی د رحمٰن غاړه به هله شی ادا
د رحمان د وزیری رنګ د ته نظر کړه چه صدام په تا پسے کاندِ ژړا

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

که مین بے پرځین یار بانډ رښتیا — آواره کړه اول دین پسے دنیا
په دغه دلبرانو غلط همه شه — دغه توره دے بیوفا و کبریا
د خوبانو طایفه ده هسے شوخه — چه غوږ نه ږسی د چا چې واوریږ
د ډیرو نازاو د ډیر کبر نه سبب — عمل نه کړه په کفر د ډوبیږ
دل و دین په یونکاه د سړی یوځی — نه یې ویره له چا کیږی نه حیا
بل به هسے سرکردان په جهان نه وی — یا عاشق دے یا آسمان دے یا آسیا
تا چه ژغوری سرو مل په عاشقی کښ — عاشقی داهسے چرے ده ویر یا
د جنت له حوره تیر شه که یار غواړے — خدایې ږ نقد د چا نه کاندی نسیا
د ساقی د لاس هسے پیاله نوش کړه — چه د غوښې کړه زړه خیرے د ریا
چه یې کب عاشق شوه د دلبرو — نظر نه کاندے په کب د کیمیا

یو گفتار در لسره پس کاندی رحمان

چه په هر ساعت پوښتنه کړی بیا بیا

عاشقی م په زړه د کړه گذار بیا — بیگانه م سبے بنی کړے په سر بیا
که دفتر د چین قسمت م په لاس وے — ما به ټاله غمه وران کړه دا دفتر بیا
ما لا نوم د عاشقی اخستے نه وه — جدایی د یار ته جمع کړه لښکر بیا
پس له مرگ به یې بیاله تا قرب ن کړم — که صورت م خدائے پیدا کړه په محشر بیا
د هجران محنت م وار له زړه هیر شو — چه م لیدلے په ستر گو ستا بشر بیا
چه اسمان یې مخ پټ کړے په حجاب وه — خدائے د ما ورته بکاره کړه هغه نمر بیا
چه رقیب د ما ته ترلی په زنځیر وه — چې حبیب راښکاره پرانست هغه در بیا
په یوه نظر یې زړه را ځنې یو وړ — خدایې د خیر کا چه لاوکړی بد نظر بیا

په وصال یې صنت یار او سه رحمانه

په صدف کښے د خل نشته د گوهر بیا

دل و دین م په هغه ترک کړه فدا — لا یې نه حساب وی د ځان بها
د بنایست صفت یې څه کوم حیران یم — په هیڅ شان یې موندے نشی انتها
د صورت له غیب هسے پاکیزه وے — نگه ذات د و ینښته نشته وے په هغه

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

که بې مخ په زلفو پټ دی یک بې نیشته تل په ګنج باندې پرته دی اژدها
نه پوهیږم چه په کومه لاره درومم چپ وراسته رقیبان دی هر اړخها
خدایه دهسې تنها نه کړه څوک په غم کښ لکه زه د یار په غم کښ یم تنها

همیشه د مینې تانه له غمه لولم

زه رحمٰن نعوذ بالله منها

ویره شوه په یار پسې زړا زما نه کړو هیڅ دی په ژړا آشنا زما
کرم هره وینې دژغې په کوهر شې ستا د غوږ نه ده لایق وینا زما
په ناروې به ما بیدار کړه که اوده وې راته وینې د ده شه د لوټ زما
زه مکتوب غلط په پته خوله کویا یم لاندې کړله خاموشۍ غوغا زما
کښت د عشق په تو ده زمکه آسان نه دی سمندر بویه په دے صحرا زما
دا یار نه دے چه هجران له مانه وینې کړه دغه روح له تن شه جدا زما

زه رحمٰن بې چپل یاره هیڅ نه غواړم
که قبرنۍ خدایه ته وی دُعا زما

عالمان دی روښنایۍ دوے دُنیا عالمان دی د تمامې جهان پیشوا
که څوک زلا رفواری وخدایه وم رسول ته عالمان دی دوے لارے رهنما
کیمیا کړکه د کیمیا په طلب کړې همدی د عالمانو ده کیمیا
په هغې د عالمانو به سره زر شې که څوک کانړے وی یا لوټه د صحرا
جاهلان دی په مثال د مړو کا نو عالمان دی په مثال د مسیحا
چه مړه یې له نفس ژوندے کیږی عالمان دی واړه هسے اولیا
هرسړے چه رتبه نه لری د علم سړې نه دے خالی نقش دے کویا

زه رحمٰن حقه پکوش د هر علم یم
که اعلیٰ دے که اوسط دے که ادنا

چه وادهٔ یې کا پدوول اوپه سُرنا بیا پرے وایې زمانه دویرویا
که م هر څو د لبری او دِلجوئ کړه زه پوهیږم د چپل یار په استغنا
په یوه کړئ م یارهم م آشنائی بیا م بله کړئ نه لری آشنا

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

دا زړه خپله تسلی کړم یاریئے بولم ۔۔۔ څه یاری ده د ناتوان او د توان

یو زمان و یودم بې خپله صنم ۔۔۔ زه بهتره تربته کښرم ننا

هر سړے په یوے چارے خدائے مشغول کړل ۔۔۔ زه مشغول کړم رب د ترکوپه ثنا

مابې عشق بل هنر نه زده د صحر ۔۔۔ بخښنده شه که نادان یمږ که دانا

چې م غوږ په نارونه باسي حیران یم ۔۔۔ پروا نه لري که وړے دی که سپرن

بے دیدارله بنده دیدن د خدائ نه کا
د رحمٰن په زړه کښے بله تمنا

دا دُنیا ده بې وفا ۔۔۔ بے وفا ده بے بقا

نه ئے مخ شته نه ئے څټ شته ۔۔۔ لکه لوټه د صحرا

په یوه کړئ ئے مخ وی ۔۔۔ په یوه کړئ ئے شا

په یوه کړئ د ستا وی ۔۔۔ په یوه کړئ زما

په یوه کړئ ئے دردوی ۔۔۔ په یوه کړئ دوا

په یوه کړئ خوند وی ۔۔۔ په یوه کړئ رجا

په ساعت کښ ئے بقا وی ۔۔۔ په ساعت کښ ئے فنا

په ساعت کښے ئے سکوت وی ۔۔۔ په ساعت کښے ئے غوغا

په ساعت کښے ئے خندا وی ۔۔۔ په ساعت کښے ئے ژړا

په ساعت کښے ئے وفا وی ۔۔۔ په ساعت کښے ئے جفا

په ساعت کښے ئے افلاس وی ۔۔۔ په ساعت کښے ئے غنا

چه نه شان نسوی نه شکل ۔۔۔ که داشی کند دا

خدائے څوک پیژندے که رحمانه
پدا هیڅ رنګ نه

په بنادئ بناد شوے نه یم د هیڅا ۔۔۔ تورتپ سوے یم په غم دهر آشنا

که زه طمع توقع له بله نه کړم ۔۔۔ د ین طمع توقع کیږی له ما

کړم ورورکړم عزیز کړم فرزند وی ۔۔۔ دا زه غواړی خپله خپله مدعا

په هرکوښکنے رنځوران دا ته پراته وی ۔۔۔ لاس یم نه رسی د هیڅ په دوا

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

د دُنیا خبرے دا ړه په دُنیا شی ما به څه کا څوک چه نه نرم دُنیا
چه په کلی کښے م کوردے زهٔ کمان کړم چه کور نه دے دام کوردے په صحرا
چه څهٔ کار پرے نه پوره وی نه نیمګړے څوک به څه کړه له هغو سره خندا
چه یے نه نهٔ توښه وبله سره نه شی تر هغه آشنا بهتر دے نا آشنا

په توده زمکه استوبزنه ده مشکله
څه به زیت شی له رحمٰن سره دچا

که چنل زرهٔ غواړے له چا خان صیاد کړه د عنقا
د حباب کلاه په سر کړه سور په آرشه د هوا
لکه خضر هے پاسه اوبهٔ اوخښه د بقا
له زمین قدم کیږده په آسمان لکه عیسا
د هغه استاذ شاګرد شه چه درونبیئ کیمیا
دا چه ما درته بیان کړه که حاصل کړے دا ډه دا

هاله طمع کړه رحمانه
له خوبانو د وفا

ستا په شیر نه دی خوبان لیدلی ما نه پد غوبز وچړے اوریدلی ما
هیڅ د فاله عاشقانو سره نهٔ کا دلبران دی وا ړه آزمائیلی ما
چه م ستا د بنکلی مخ ته دی کتلی بل یو بلو مخ ته نه دی بیا کتلی ما
د زرهٔ غولی م نیولے ستا غمونو نور غمونه دی له زرهٔ ویستلی ما
چه م کار د عاشقئ په لاس کښ د خت دی نه بلد کا ړه لاس و نیکلی ما
نور غمونه م له زرهٔ نه دی وستلی ستا غمونه پکښے دی کرلی ما

زهٔ رحمٰن بے یاره خوب وخندا نه کړم
بے د هٔ نه د هٔ خوب خندا پسندلی ما

هے مست یم ستا د شونډو په شراب چه به نه وی بل دا هے مست خراب
لاس دا ستا په مینه اچوم و کل ته نکه بر تې ته لاس اچوی غر تاب
دا سرخی او سپیدی ده ستا په مخکښے که زما په مخ باران دے د سحاب

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

څراثر به زما اُوښکے په تا کاندی
لا تازه شی اوږه په اوښو د کباب

عاشقان دِ ستړکے روزے که په عشق کښے
دا خوب نه وے منزل کاوے د سیلاب

ماچه خال دا ستا د روځو په میان ولید
نه بل هسے رنګ امام شته نه محراب

بنا پیرئ چه لیدے نه رشی سبب دا دے
څکه زیت په توره شپه کاندِ مهتاب

حجاب واخله مخ کړه تورهٔ هغو خلقو
چه تحسین که ستا پسه وورهٔ آفتاب

هسے نه چه زهٔ د لږو تاته وایم
خدائے دے تاله درکړے دا خصاب

ستا د مخ په ورق یا ندِ خط وخال دے
د مصحف په صحیفو باندِ اعراب

ستا د حُسن حساب هیڅ را څخه نه رشی
هم په دا چه بے حساب دے بے حساب

یو کتاب په سرِ بن کښ چا وُنه کړهٔ
بے رحمانه چه بیٔ اُوکړ دا کتاب

چه یٔ ولیدهٔ ستا حُسن بے حجاب
له دے قصده تاوُ پیدا شه له آفتاب

په ارزو دِ د نرګس ستړکے څلور شوے
غنچه سره د زړهٔ په وینو شوه غرقاب

ستا په غم مِ ستړګی سره سړے ناغی شوے
باغیچے دی سیاه پوشے سرهٔ طناب

که د زلفو په مخ پیچوتاب شوے بنائی
وینسته څه طاقت لری دا ورله تاب

زهٔ چه خدائے دا ستا د غم سره آشنا کړم
خوشحالی مِ نور تا یا به شوه نایاب

ستړګی مِ د فراق په ژړا سره شول
د سبزئ اثر یٔ پاتے شید له آفتاب

ماه خورشید دِ په ښائست پوهے شرمیږی
څکه مخ نه نا کړی د کوه تاب

څان به څوشنے په کوته له تراب
زهٔ دِ پیژنم په اصل کښے خدکی یٔ

څو دِ خال د آتش کړئ په لیمه کښے
خبر زده کړه ته د اوښو له سیلاب

درحمان به بخت هانه د خوبه وینی شی
که ته ستړکے ورته پورته کړے له خواب

ورځونه لټوم د هر مکتوب
پکښے غواړم خال وخط د خپل محبوب

یا تنوږدنے یا دکان د آهنګرو
چه په عشق کښے تصوّر کړم خپل تنوب

په خندا خندا څان اچوی د ورته
خدائے څوک مکړه په جذبه د عشق مجذوب

زهٔ چه غم د دهرو یا نورا په زړه کړم
له دے غمه لاړشم زړهٔ را څخه دوب

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

کوم عشق څرنګ آسان کړه و عاشق ته — دا مشکل مشقتونه دا ایوب
په ژړا ژړا ترهغه حده دا ئے — چه ځان روند کړه په یوسف پسے یعقوب
عشق دا چه معشوقه شه و عاشق ته — ښه رخسار ډه مهرو یا نو په اسلوب
هغه شه پوښتی له هجره له وصال — چه پخپله هم محب شی هم محبوب

چه نظر ئی له صورت په معنیٰ کړه
د رحمٰن وته یکسان شو زشت وخوب

چه نظر کړم په قسمت او په نصیب — دا ته هیڅ شی چنبل نه لاش وچنبل ترتیب
مګر خو پخپله خدائے ډه چا طبیب شی — ګنډه نشته په جهان کښے بل طبیب
دا څرګنده ده سود او زیان ډه رقیبانو — که خدائے نه کاندے چنبل یار ډه چا رقیب
چه چنبل یار ډه چا طبیب شی مثل دا ده — لکه څوک چه په وطن کښے شی غریب
چه غریب شی په وطن کښے فرق ئے نه وی — که نوښک ئے وی ترسیان که جریب
ما په عشق کښے هیڅ حاصل نکړه بې غمه — هرچه وائی واړه نه وائی ادیب

دشمن هم ډسړی کله کله دوست شی
دوستی نه کا د رحمٰن سره حبیب

که مړ اوشی له دلبره ملاقات — پاته نه شم له ده دره په حیات
پس له مړ ۍ دا ستوری نه خدائے نصیب کا — په دا درکښے که حیات وی که ممات
بنائی واکه زه چنبل یار وته سجده کړم — هغه یار زما قبله ده ډ حاجات
ډ چنبل یار تر لعلو لبو به ئے خوار کړم — که شکری وی که قند وی که نبات
دا زما د یار جلوه ده چه لیدلے شی — لکه نمر په صومعه وسو منات
تر مالا په دلبرانو ډیر مین دے — چه خبرے کړه ډ کشف وکرامات
د ریاله زاهدئ زما توبه ده — چه ئے کاندے څوک په رسم و عادات
په ډیرځ پند ونصیحت وائی و بل ته — په څپه ناست وی ډ مغان په خرابات
دین ئی دا مړ وی د دنیا په لار کښے اینے — پرے لاړه وی وحشیان د مخلوقات
د هغو په لوریئ ستړکے وی خښتی — چه په لاس ئے سرسایه وی یا زکوات
زه رحمٰن نه هسے اهل پناه غواړم — هرچه لاف کړم په خلاف ډ مقامات

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

تا چه په دا تورو سترګو وکاته ډمات — زړهٔ دِ زما تور کړه نه دے نور مخ توت
ما خوچه ته ولیدے هغه ساعت مِ وِي — نور به م مینه د زړهٔ نه شي له تامات
شیخ وزاهدان چه نصیحت وائي وما ته — نه دی خبر شوی تا د مخ له محسنات
څه وشوکه زهٔ اشکت نا شوم تا په مینه — لا ترما ته خوښ یې وتد ضي ترهم مدلات
مرمر په دا چه ماله تاجار باسي هغه خلق — بیا دِ په دیدن ترما رومبے د رزغلي خوات

زهٔ رحمٰن چه یار وو بنم وایم خدائ خیر کړي
کړه بنا پیرئ ده د بنیادم له ذاته

آفرین د عاشقانو په همت — چه په عشق کښے یک انداز ي یک جهت
نه ئے هیڅ ے تغیر و نه تبدیل وي — که تمام جهان پرے وائي ملامت
که څوک سل نصیحتونه ورته کاندِ — غوږ ئے نه وي د هیڅ په نصیحت
چه په یار پسے ترځان وجهان نیر شي — څوک کولے شي دا هسے مشقت
که تمام عمر ي یار په سترګو ناست وي — تمام عمر ورته ښکاري یو ساعت
که یو دم شي هغه یار ورڅخه لري — هغه دم شي ورته عمر د قیامت
که دوزخ لره د یار په مینه دروي — دوزخ هم ورته جلوه کا د جنت
د عشق لارهٔ توکل په پښو غوڅیږي — نه په پښو د ریاضت و دیانت
په تلاش او په تدبیر کله مونده شي — چه مرتوب وي هغه کار په عنایت
د عاشق خاطر له غیږه پاکیزه دے — د دریاب پد ځکنے نه وي نجاست

خدیجے چه زړهٔ طالب کا نړي کړه رحمانه
کا نړے پریوت د طالب په عمرت

چه د ښیلي مرله تاد ے دا حدیث — سرنامه د هرانشا دي دا حدیث
چه آغاز مِ کړه په مدح د خوبانو — حسنه کښے بے بها دے د احدیث
په ثنا د دلبسند و دلربا ؤ — دلپسنده د سرب دے دا حدیث
لکه یاد د صبحدم چه غنچه وا کړه — هسے رنګه د لکش دے د حدیث
چه اوصاف مِ د سروشونډو و پکنے راوړه — خو ږ ترتند و ترخوا دے د حدیث
نه پوهیږم چه اوبه دي د حیا تو — که نفس د مسیحا دے دا حدیث

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

د غونډ ژبوش غرانو د خوبي نه دي — څکه هسې رنګ صفا دے د احدیث
ستا وخ ته که څوک شمس وقمر وایئ — دروغ نه دی په ربنیا دے د احدیث

که څوک وایئ چه چاکړے د احدیث دے

رحمٰن وایي چه زما دے د احدیث

چه برهم که عاشقئ د چا مزاج — حکیمان یې درمانده شي په علاج
په آشنا پسے تل زاري په دوه سترګو — داوبو بحاني خو تاب کاندِ اخراج
دوارِه لاس یې له دوارو کونو وتلي — وډب دی تل د عاشقئ په امواج
په هغو کښے چه څه بوئ د عاشقئ وی — چه په نورویئ موقوف ده احتیاج
لیونتوب له لیونو نه ستنوني نه دي — کدئ راج په خوله ورشي که تاراج

که یئ سر نکه منصور غوندِ په دار شي

د څه دارد ے د رحمٰن وته معراج

چه خبر شوم د ساقي د جام له راح — نکه مړیے ملاقي شوم له ارواح
زه چه زلف دیار دوینم په خوب کښے — په شپه مښک رابانِدِ وری ترصباح
صبا زیری د وصال په مهجور کاندِ — د هوا د خبر موندے شي له سیاح
که دواکه خون خوردن د عاشقانو — څوک وتی شي د خوبانو نه صلاح
هر ساقي چه جام د عشق لری پداس کښے — دا پیاله یئ په مست نوده مباح
مخ که بے مینے څوک ستایئ سایه نه شي — د ممدوح له قدره چرته دد یې مداح

د دنیا نا وے په غصه کښے دین غواړی

اے رحمانه څان یې ژغوره له نکاح

چه پیدا شو ستا چشمان داهسے شوخ — نور به نه وی مردمان داهسے شوخ
کج زلفان کج ابروان نکه چه ستا دي — نه لرم شته نه ماران داهسے شوخ
دیر غونډه شوخ شوخ شته دے په جهانکښے — ولے نه نکه هجران داهسے شوخ
مکر دیو وی چه بے غم دي په هجرانکښے — کنړه نه به وی انسان داهسے شوخ
دا فتنے او فسادونه به وُو چرے — که پیدا نه وي آسمان داهسے شوخ
د آشنا نه غم زړه د آشنا نه چوی — آفریدهٔ کړخدا ے جهان داهسے شوخ

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

چه یوسف پٹے د دنیا په متاع ورکړه — آفریده کړه خدائ جهان داهسے شوخ
چه بوسه له یاره غواړی بے ادبۍ — خدائ دِ نه کاندِ رحمٰن داهسے شوخ

بادشاهانو که قصرونه کړل آباد — ما د عشق عمارتونه کړل بنیاد
نوم د کوم یوه بادشاه هسے یاد ییږی — نکه نوم دے د مجنون او د فرهاد
عشق عاشق لره یو هسے پیر استاد دے — چه به نه وی بل داهسے پیر استاد
دغه واړه کرامت د عاشقئ دے — چه څوک عوض کاندِ څوک قطب څوک اوتاد
دونیا چارے همه واړه فنا فی دی — څوک به څه کا په دا چار د اعتقاد
نکه سوری چه دنمر په مخکښے کښ زی — نه استوګنه چرته کاندِ نه استاد
هیڅ وفا ییٔ له هیچا سره وُ ده کړه — که جمشید وه که بهمن وه که قباد
که جمشید وه که بهمن وه که قباد وه — که نمرود وه که فرعون وه که شداد
رسولیٔ ټے ترمراده هیڅوک نه ده — همه واړه هسے پاتے شول نامراد
نه اختم د دعا ورپسے وُ کړل — که ټے آل که ټے عیال که ټے اولاد

زهٔ رحمٰن د زمانے له جوړه درومم
خپل صاحب لره په داد و په فریاد

که ت صد ټے د مقصود — آ وارد کړه زیان وسود
هرچه درشی ستا د وړاندِ — واوره وُ کړه بهبود
هرچه دي سوی له خدائ — وارد وُ کړه نا بود
رضا پاسله قضا ته — صداد خوښ اوسه خرشنود
وهتئ وته جنوه کا — نکه ابر هسے دود
ته وخان وته نظر کړه — چه قبول ټے که مردود
نندارچی د خپل صورت شه — چه مسلم ټے که جهود
امتی د ابراهیم شه — تابع مشه د نمرود
د غفلت له خوبه پاسه — څوبه اوسی خواب الود
مقید د مشغول اوسه — په دعا و په درود
آسمان طور په رکوع شه — زمین طور په سجود

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

که بیدارشی خودبه داوری — په هرلوری دا سرود
که آیاز غنډ بنده شی — نور به ناز کړه په لمسود
هراسباب دښو ډ سبد و — مهیا دی هم موجود
که دانایی وښه سبل کړه — فرموده و نافرمود
څوسپند نه شی په اور کښ — نه وی خوندد بوی د عود
څان له خبث پاکیزه کړه — لکه بحر نا معدود
هلاک څکه شی رحمانه — چه پاک نه شی دا وجود

رحمن بے دیار له زکره

نه زده بل گفت وشنود

زهٔ که لاڅے ډ وفا کړم هرچند — هغه یار م با ورنکړی په سوګند
زهٔ بی یاره هسے زیست کړم په جهان کښ — یکه زیست وی په مجمر کښ د سپند
آبروئی د طالبانو خپل مطلب دے — آبروئی د غلامانو خپل خاوند
لکه یار م سربلند دے په جهان کښ — په تا شیرئی هسے زهٔ یم سربلند
لکه یار م سربلند دے په جهان کښے — زهٔ هم هسے په داډول کښ څرګند
چه م مدح د خوبانو کړه آغازه — هر کلام م د لپاره ته دلپسند
لکه خوندلری زماخوږ ے خبرے — په شکرو کښے هم نشته هسے خوند
هغه قند چه خدائے زما په خوله کښ کیښود — هسوا یا نوشخه نشته هسے قند
لکه زهٔ چه سخنداں وهنرمند یم — بل به نه وی سخنداں وهنرمند
په اشعار کښ توتنګ لکه زمرے یم — ولے نه یم د زمری په شیر کزند
هم په مدح وهم په هجو بنه پوهیږم — ولے نه یم په دا چار و دیر خورسند
بے له څښته کله م غیب کله م هنر دے — ما څوک کړے دے له څان بل پیوند
زهٔ عاشق یم سرو کار م دے له عشقه — نه خلیل نه داود زے یم نه هومند
چه وما ته نصیحت که څوک په مشق کښے — کوبا پلار ته نصیحت که فرزند
هرسړے چه آئینه په لاس کښ خاندی — کوبا خاندی پخپل څان پورے ریشخند
رنګ ریزان دا اول خپله بزیره رنګ که — بیا هله د رحمن ته وائی پسند

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

ستا په عشق کښے هسے خلاص یم له شعور — چه یوه خبره نه لرم منظوره
طبیبانو وایئ چه صبر دِ دارو دے — خدائ زموږ فرقه پیدا کړه ناصبور
تورے هر چرے تړلے په دشمن شی — یاره ستا ستړکے دوستان وژنی په تور
معشوقی ډیر مانی شوے سره نه تولے — ډ زړهٔ خونه یم پُے ولو نه له چور
زهٔ تنها په ضرور نه یم ستاله غمه — پیدا شوے عاشقی ده له ضرور
هره شپے لره وږ شته دے په دُنیا کښے — زما عمر جدا ئ کړلو بے نور
مهرویان وفا له هیڅا سره نه کړه — دا خبره په عالم کښے ده مشهور
له حیرته وا ړه کوتے په غاښ نیسی — په هجران کښے چه خبر شی له مهجور
درقیب له بد وستړکو دِ ځان ژغورے — هر عاشق چه بهره مند شی له حضور
همره توان وتوفیق نه کړم په بخت کښے — چه تائب که ماله فسق وله فجوره
په نظر دمد نیا نو تور کوے دے — که ئ کښینوم دکټ د پاسه حور

درحمٰن دستړکو نه به هاله وج شی
که وج شوے د چانه وی له ناسور

همره او بنکے یم بهیږی په رخسار — چه غرقاب یم هم کړیوان دے همکنار
هغه یارم هسے ناست د زړهٔ په سردے — لکه اینبی چه پ ګل وی په رخسار
که څوک وایئ چه مار کله په کټ خیژی — زهٔ خو رلے یم په کټ د زلفو مار
خود یار بیماری ستړکے خدائ خونی کړے — ګنډه خون که کولے شی بیمار
که په دار شم زهٔ د یاره لاس خوښ یم — سرو قد دے زما یار و زما دار
بس کړه واچه زهٔ په یار پسے غوڅ غوڅ یم — خدائے دِ نه کړم لکه زهٔ یم هسے یار
همره جور چه لکه یار ما سره کړه — یا دِ م نه دے همره جور دا غیار
دلبران کودی جارو کړی زړونه اخلی — هغه دا یه چه بئ کودِ ودی دلدار
چه د زړو نوله نا ځلوبئ پروا دے — تړو که زړهٔ د زړهٔ یوسی څه پکار

په کړیوانئے تل داو بنکو باران دوری
نه درکیږی د رحمٰن د زړهٔ غبار

چه د زړهٔ پورے تړلے استوار — دا جهان دِ د بنکه دے که د پلار

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

تہ خپل پلار ونیکہ وکړہ چہ شہ شول — ھسے ستا دہ ھم پہ دوئ پسے رلتار
تل رومبے دروستی پل دے پرتیر میږی — کړہ نہ مہ چا پہ پل باندے قرار
ھسے نہ چہ زہ یوازے تاتہ وایمہ — راغلہ لاړہ ستا پہ طور صد ھزار
دعوئ مکړہ پہ ناحق بیئ خپل نہ کړے — پردے بنھر مسک پردے پردے دیدار
چہ استوگنہ پہ پردی وطن کښے کاندی — ھغہ نہ لری ذ ھیڅ واک و اختیار
کہ ھزار قسمہ وخوری پہ یو کار کښے — نہ کا ڈوک پہ مسافر وا اعتبار
چہ صبا شکفتہ کیږی ما بنام وڑی — شہ امید دے پہ گلونو ذ گلزار
کہ دِ رورکہ دِ عزیز وی کہ دِ یار وی — مہ ئے رورمہ بیئ عزیز کنہ مہ یار

چہ پیدا شی ھسکی وارہ فنا شی
اے رحمانہ دا جہان دے دا بیئ کار

ڈوجف قبولہ نہ کړی دا غیار — ڈوبہ نہ وینی پہ ستر کوخ دیدار
چہ اول ئے خار زرغون شی پہ پھلو کښے — غنچہ ھلہ شکفتہ شی پہ گلزار
جنت چا پہ ریاضت مرند لے نہ دے — ولے بویہ ھر بند لرہ خپل کار
کہ مرند شوے خوشحوئ پہ خوشبوئ کښ — پرورت بہ نہ وی پہ چند نہ باندے بنامہ
آب تر لعلو د لالہ گلونو دیر دی — بخت مہ وا چہ ڈوک عزیز کا ندے ڈوک یار

ھسے ریب کا پہ بیاض د رحمن شعر
لکہ زلفے ذ خوبانو پہ رخسار

ڈوک دِ را کاندے قسم پہ کړ دکار — کہ درم لرم پہ کور کښے یا دینار
زہ دینار و درم نہ لرم پکور کښے — ولے نور علم مِ بولی دنیا دار
ھم پہ داچہ نہ لہ ڈای چرتہ خوڑم — ندہ ھیڅ یوہ مخلوق یم منت بار
نہ مِ بنکتہ مسک لیدلے دے نہ پورتہ — خبر نہ یم پہ یمین پہ یسار
آب وخور لکہ گیاہ پہ ڈنے وارسی — پہ خپل سکون کښ مِ سکون دے ھم رنتار
لکہ ڈونہ مستقیم پہ خپل مکان یم — کہ خزان را باندے راشی کہ بہار
توکل مِ لاس پنجے سرہ کړہ پہ نکریزو — چا پہ ڈنے کښینولے یم قرار
چا زما پہ باب کښے کښلی دی وارسی — کہ رحمت دے کہ رحمت دے وار پہ وار

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

چه هڑده هزار تومونه یې پیدا کړل — مربي م دے هغه پروردګار
کار همه په اراده د خدایې موقوف دے — هیڅ موقوف نه دی د چا په انتظار

غم به هیڅوک نه کا په دنیا کښے
که څه کیږی د رحمٰن پدا انتظار

که د عشق لاره اغزنه وی هر کور — د عاشق په پښو څپلی دی د اور
که دیدن دیار موندې په انتظار ئی — زما ستړکے دی شبنم غوندې څاڅور
تیغ دا وسپنو محتاج د نرم اب دے — قرب وصلت یو په سل دے زیاں پزور
له لوبې له سرکښۍ زما توبه ده — خدائ څوک مکړه دا سمون هیڅ نسکور
خدائ زده څه سودا به پینه په بازارشی — د بازار خبرے نه شی په خپل کور
دا هم واړه عاشق لره پیدا دی — که تهمت که ملامت دی که پیغور
جفا ناز وجور وکبر د خوب نو — ما پخوان دی قبول کړی لکه پیور
راحت بے زحمته نه دے چا موندلے — غم ب دئ دی دوے دهر خورد و رور

رحمٰن هیڅ په خپل یار پسے غوڅ غوڅ یم
لکه غوڅ په خپل ولاد وی پلار و مور

داخه مخ دے مسور — چه هم شمس دے هم قمر
داخه زلفے دی مشکینی — چه هم مشک دی هم عنبر
داخه پیوسته ابرو دے — چه هم نیش دے هم نشتر
داخه ستړکے دی تا تلے — چه هم سیف دے هم خنجر
داخه شونډے دی میرکو نې — چه هم نی دی هم شکر
داخه پین پیڅی غاښ دی — چه هم درکو هر دی هم کوهر
داخه سیب زنخدان دی — چه هم سیم دی هم شمر
داخه قد وخه قامت دے — چه هم سرو دے هم عرعر
داخه ملا ده باریک وضعه — چه هم موی دے هم کمر
داخه زړه دے د خوبانو — چه هم موم دی هم حجر
داخه پر دے نه پوهیږم — چه هم دل دے هم دلبر

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

داخه بُت دے زمارب چه هم بُت دے هم بشر

داخه شعر دے رحمانه

چه هم گنج دے هم هنر

دغه یار دے دا هنیار ! دغه گل دے دغه خار

دغه گل دے دغه خار دے دا منصور دے دغه دار

دا رقیب دے دا حبیب دے دغه گنج دے دغه مار

دغه عشق دے دغه عقل دغه غم دے دا غم خوار

دا هجران دے دا وصل دے دا خزان دے دا بهار

دا طاعت دا معصیت دے دغه نور دے دغه نار

دا عاقله دے دا جاهل دے دا خفته دے دا بیدار

دا رحمٰن دے دا جانان دے

دا طبیب دے دا بیمار

هرچه نه وی خوار و زار په شب دغسې دلدار

تر پرونی صدقه شه دغه عاشق دستار

هزار حیف دے هزار حیف دے هزار څه نه لا صد هزار

چه عاشق په عاشقئ کښ نه حلال وی نه مردار

نه پتنگ د ځنې چراغ وی نه بلبل د ځنې گلزار

نه مجنون غوندې رسوا وی نه منصور غوندې په دار

دوارد نه کیږی رحمانه

یا به یار شی یا بیزار

زه عار نه لرم په عشق کښے له پیغور بے پروا یم دستی په څیر له اور

گدی په خوله د سمندر مهر د مور چه څوک د منع کوی د عشق له شور

بے هجران زما بله خواری نشته ولی نشته تر دا بله خواری نور

لکه ته چه خدائے هم کوره نه نشته کړے زه هم هسے بے صبری کړم هر کور

چه په تور سپین مې اړوی د اخوک دی که ته ندے په مخ سپین په زړه نور

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

درقیب له بد خوئی به څه وایم　　لاچه یار درسره مل شی د اله نور
چه یې پورته مرګ تر پور پورے وایم　　هیڅ توبه ده بیلتانه له بده پور

عاشقي سړے مجنون کاندې رحمنه
ګنړه څوک په هوښیارئ وو زی له کور

ماچه جور وجفا بیا مونده له یاره　　دونا طمع به څه کړم له اغیاره
له دښتو به دبنادئ طمع څوک څه کا　　چه د دوست دلاس غم شی وردوشاره
دا کلام دیره ډیره له هغو شي　　هرچه طمع ترے ده بنو کیږی بسیاره
دل آزاره که دل آزار کا صدقه نه شي　　حیف خو دا دے چه دلدار شی دل آزاره
طالبان خو تر مطلبه پورے پوره دي　　خدائے دے تابي دنا نه کا وفا دار

که له دیرے حیانه کوری وچا ته
څوخومخ کړه د رحمن دزړه دپاره

هسے تله کاندې وګورته یاران زرزر　　نکه تله کاندې چنبل کورته یاران زرزر
هسے زرزر مرګ په موښزه شتابی کا　　نکه لوډ پاڅه کښت کا دهقان زرزر
هسے زرزر دا دنیا وبله اوړي　　نکه اوړی وبله ریګ روان زرزر
هسے زرزر صورتونه دی نړیږی　　نکه ریڅی لاله زار په خزان زرزر
هسے زرزر دا شیرین عمر تیریږی　　نکه بحر چه بهیږی روان زرزر

هسے زرزر څښتول د بنډونه وی
نکه دروی له جهان رحمن زرزر

چه په زور ورسره نه ئے برابر　　د هغو ترڅنګ مه کښینه زړه ور
زورآور اوړاوبه دی فهم وکړه　　چه دوب نه شی یا وه نه سیزی بشر
زندګی که یې بے اوړه بے اور نه شی　　تل هم نه دی هیڅا ایښی په تهنر
خدائے ورمه وله سیلاب چاپه خونه　　که په قطع هم اوبه وی هم کوثر
اوږه نه نکیږی اوږه کوږه هیڅ　　که زنرائی وی د شمن و د قسر
چه ئے درست صورت غلیل شی په اغزیو　　وخورمه شه د هغی و فی شر
د هغه دیوال په سوری څوک کنجه مه نه　　چه ولاړ وی نکه زورند چاو د کمر

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

چه په کښېږه دِ خو خبرې نه يې ورک شه — که د سرو زرو چړه وې يا خنجر
ناکرده سود ونه ويردې په جهان کښې — سود هغه دی چه د خيرې نه د شر
داوبو ته اچوه نه شې ځان خوبزنے — کنړه ويردې په درياب کښې د رکوهر
چه له آب وله حرمت سره نه وي — خدائے وزمه کړه وچاهے سيم و زر
زړه ورکه رسوې وچاته فيض — له دے فيض سره وکنړه ضرر
په يارې د زورآور و غلط مشه — مګر دا چه ترڅاته يې زورآور
په هروخت چه ته غالب ودے مغلوب وې — ترڅه ته يې قدمونه بزدې په سر
ياخو دا چه قدمونه په درنه بزدې — دغه پس يې ځان وکنړه پدر

چه هنر کړې يارې د زورآور و

زهٔ رحمٰن کوم بول په دا هنر

په نظر د بے بصر — لکه شام هے سحر
لکه شام هے سحر — لکه سنګ هے کوهر
لکه سنګ هے کوهر — لکه خاورے هے زر
لکه خاورے هے زر — لکه خير هے شر
که څوک بنه ورسره کاندې — تر بدۍ وې بهتر
که څوک بد ورسره کاندې — تر نيکۍ وې بهتر
نه پرے بد و زهير يرې — نه پرے بنه د چا وې چا زبر
په صواب په خطا يې! — نه دليل وې په نظر
نه اکاه په چيل بهبود وې — نه اکاه په چيل ضرر
نه په غيب باندې پوهيږې — نه پوهيږې په هنر
لکه روند وکونړ چه کوري — هے هيڅ نه وې خبر
له طاعته له ګناه — چه خبر وې ځناور
ځناور و نه نور څه زده — يا ئے خوب وې يا ئے څر
داخو ته ئے زما نفسه — چه د زهٔ کړم کور وکر
تاسم وُوتې له عقله — په دنيا پسې اوتر

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

نه د فرض د خدائے ادا کړه نه سنت د پیغمبر
نه د مرګ په زړه یاد ویږی نه خواری د محشر
اوده پروت یې دا د نه زده چه پخوا لرم سفر
په هر دم درغځه دروی که پوهیږی دا بشر
هغه تورو ویښته د څه شول چه هم مښک وو هم عنبر
هغه قد د مجنون بید شه چه چنار وو یا نښتر
تن د هست زیر و زبر شه زړه د نه شه لرو بر
ترپنجاه ترپنج تیر شوے نه لاځان بولے په سر
نه د ترس شی نه د ویره نه په زړه باندے اثر
بل به نه وی لکه نه یئے هسے شوخ دلکر وی
په غفلت د عمر تیر کړ نه ذهر و شوی نه ذهیر
عبادت د په ریا شه لکه ډک په لاکو زر
لکه قلب ناسره مهر پټ په زړو کښے حجر
لکه پټ وی په دا نه کښے سل اغزی د شجر
لکه سحر چه برپا ئ کا سحر کړو جادو کړ
لکه تش صورت بے روح چه تصویر کا مصور
لکه تش کدو بے مغز میان خالی وتن پرور
لکه زړے په میوه کښے درنن تک بیرون څمر
لکه بے لاس لستونے سر ترپایې پایې تر سر
لکه تک ودغا باز وی په مرغانو کښے د کر
لکه بې تنک ناوے چه په سر کاندے میزر
تر میزر لاندے چا څه زده چه دختر وی که مور
نه ئے حسن نه جمال وی غلوی خلق په زیور
هغی له هسے فریبیانو لکه زور بند چا وژد کړ
نیم په زمکه کښے دننه نیم برسیره لکه څر

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

پډستارکښې مسواک وي ترښغل لاندې خنجر
په ایرو کښې پټ بخرې په وښو کښې پټ شور
په شپه ویښ د مظلومانو خوري صباح کښې په منبر
په زړه تور لکه تبې وي په مخ سپین لکه قمر
د دنیا په طلب ګرزي چنل ځان بولي قلندر
کلمه په ژبه وایي په زړه نه لري باور
په مثال د من نفسو نه مسلمان وي نه کافر
نه مسلمان وي نه کافر وي نه پخلا نه مسرور
پریشان ګرزي سر وهلی کوي په کوي درپه در
هیشه رنت و آمد کا د زردار وپسې ګرځار
په کوشه د دنیا دا رد ګوخوري کا لکه خر
اورنګ زیب هم یو فقیر وو چه ټوپۍ ئې وه په سر
د ټوپۍ وته په شاګره چه تاج شه په افسر
خوئې همره فقیري وه چه څه نه وو میسر
چه نمک ئې یاري وکړه نوریئې ملک کړه مسخر
ګوره څه چارې ئې وکړې په عیال د خپل پدر
دا رپه وار ترتیغې تیرکړه دخپل تمام مټبر
یو تبر دخورم څه وو دیر عالم ئې کړه دبر
تاسې جهان ئې و نغړو چه ئې زاس شه باندې بر
په فریب فریب ئې خپل کړ بیجا پورا دبهګ نګر
بیجا پورا دبهګ نګر څه وو لاچینجا و چینجا ور
هم ئې هند په ډکه واخست هم کابل و پیښور
بیا ئې ذکر شو په زړه کښې بادشاهي د هغته کشور
د حرص ورته هیڅ شو هم دارا هم سکندر
خیال ئې داوه په خاطر کښې چه به خپل کړم بحر و بر

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

باری ورځ ورځی لاړه ! وخت پرے راغے مازیګر
نه یے مراد زړه حاصل شه نه یے بخ کړه چنل ټټر
همکی شو ځنے پاتے کم ملک وه که لښکر
خالی لاس دُنیا روُت لکه عین درویش کو
له دنیائی هیڅ یو نه وړو مګر شولے یو څادر
خوار حیران په زمکه پریوت بی بالین وبی بستر
نه پوزے شه تر دلاندے نه تر لاندے شه تخر
دپنڅے په څیر خفیف شه چه ثقیل وه لکه غر
دیلاب په مخکنے لاړ شه لکه خس وی یا وزر
حق یے پاتے په کردن شه دپاهی رد چاکر
اوس ئے زړه په حق دعا کړم که یے خدائے کا بهره وی
حق تعالیٰ که ئے نصیب کړه دغه شیرین حوض کوثر
دجنت په خوشبو بیئ یے خدائی دماغ کړه معطر
په درست هندیاند ئے حق وه هند یو شپه وی دی وه نمر
دوے نمر په روښنائی نتام هند وه صنور
په رنړائی خنګو زیت کړه نه څه خرف وه نه خطر
خوچه فخ یے په غروب کړه نور پیدا شد شور وشر
چه په نوم ئے اورنګزیب وه وخوړ کاؤ هغه دفتر
اوس نوبت دشاه عالم دے دورتیر شه دد کر
خدائی زده څه بازی شی پیښه عاشورا شی که اختر
رنګا رنګ بازی کا ندی دا ډاډمن دے بازیګر
کهی تلخ لکه زهر که شیرین لکه شکر
چه څه وشو هغه وشو لابد کیږی مقدر
ماخو نوم دا ورنګ واخت دا حوال دے دهر هر
هر سړے دَچنلی خوني هم بادشاه دے هم سړے

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

هرچه اهل د دنیا دی واړه هسے دی اکثر
دا بیاد دور د درانړه

رحمٰن د کړمختصر

خدایٔ زړهٔ د رقیب نرم په احسان کړ ماله یاره یارله ما سره یکسان کړ
هغه دردچه دا آشنا د بیلتانړه دے دنع رنع ئے د وصل په درمان کړ
غم د هجرچه تیرے تراوره سخت دے له دے غم م په امن په امان کړ
کاروبار د عاشقئ چه دیر مشکل دے دا مشکل زما په ما باندے اسان کړ
جواب لرے کړه زما دیار ترمیانه بے جوابه مخ دیار راته عیان کړ
که مطلب د نورچا نورے مرتبے دی ما کدا په آستانه د خپل جانان کړ
که دا نور عالم و بله خواته کړی ما پد لوری د دلبرو نګران کړ
زړهٔ چه یارله ورځم په هغے لارے مهتر خضر مهتر الیاس م رهبران کړ
تاریکی د معصیت راځمه وا خلی د طاعت په روشنائی م زړه روښان کړ
چه زما په پریشانئ ئے زړهٔ نه کیږی زړے ئے ما غوندے په یار پسے پریشان کړ
چه زما په چمن راشی گستاخی کړی د خبم په څیریٔ عمر یو زمان کړ
چه آزاده د منکر ترسره پریږدی د ننګ په څیر م توره د زبان کړ
هغه غټے چه د ترکو د غمزو دے هر کلام م د هغه غټی پیکان کړ
چه کشر ره انتقانا نو معطر ئیی د هر بیت مصرع م زلف د خوبان کړ
چه هر حرف ئے د نافو هسے خوشبو وی برکت م په جزدان په قلمدان کړ
ته چه ما منع کوے دیار له لسوری کاشکے باد د سحر منع په بوستان کړ
نه به ما منع کړے ته له خپله یاره نه به کوزپه زمکه پورته د آسمان کړ

الٰهی د خپل حبیب له برکته
دا ساده انشا رنګینه د رحمٰن کړ

ما په تا پسے دا پینے جامے رنګ کړ ته لا بیا په ما کمان د نام ونګ کړ
هیڅ اثر ئے د سنګین خاطرونړ شه که هر څوم مصلے د رپسے ننګ کړ
د لسوزی به ئے په نورو کړی څه شی چه له ما غوندے مخلص سره جنګ کړ

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

دانڑے سورے په عشق کښے دی غاڑے گنړه تل به دبلبل په څیر پټنګ کړ
عاشقی ومعشوقی ته سینه لاس ده ته وما وته دا سپینه لاړ کړ نګ کړ
چه یودم بم له نظره نه یو خوا ئی دا څه نګه لحد را باندې ننګ کړ
په بنه خوئ سره د خلقو افسانه یئے خدائ زمانه کم نجتئ په زړه سنګ کړ

دا د څوک له سنګ ناست دی نه پوهیږم
چه خبرے د رحمٰن سره په جنګ کړ

تاچه مخ د پری ستر کے داهو کړ نه پوهیږم چه آهوئے که جادو کړ
د عاکوچه د چا د مری څه بنادی ده ته په څه زما د مرګ وته ارزو کړ
په محراب د عاشقو نو کانړی ګوزي ته پدچین د جبین غوته په ابرو کړ
تاچه زنګ د کلو واخست نه پوهیږم زرغوند به په چهره زما کښتو کړ
ستاله ویره د یره جوړه معمه یږی چه به ما بخښو او بنکو کښے زاهو کړ
که یو څن تورے زلف کړه پریشانه خاکستر به په چمن کښے کښتو کړ
درست جهان به ټاټ تر تانه معطرشی که یو څن شانه کړه پدکیسو کړ
ستا د زلفو مار خورلی به روغ نه شی که افسون د مسیحا و رباندې پو کړ
لاس وینځے د بې زیوړه بنا یسته دی څه منت به د پا ئینو د باهو کړ

که سوزن د سبز و راوړی تار د زلفو
د رحمٰن د زړګی زخم به رفو کړ

که د عشق شکرے تیرے ترکو کړ هنر لذت به نګه زهر هے تو کړ
که د دوشی ملاقات له سرو قدو د فاختے په څیر به کوکو کړ
عاشقی به تیره توره د رپلاس کړه نور د صبر د سکون په مسک به هو کړ
په انصاف وعدالت به نوشیروان شی هر عمل چه د څپل ځان په ترازو کړ
د سکندر په څیر جهان به بې روزی شی که سرکوز په آئینه د څپل زانو کړ
تر یخ لوګے به بې د تندې په څیر نغړه شی که صورت د عشق په اورکښ تماکو کړ
ګوبه نه وینے د ترکو برندے ستر کے مګر ځان په څپلو وینو کښے سالو کړ
روغ به نه شی بې دیار له بنډ دیدن نه که سل پنډه سپیلنی وځان ته لو کړ

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

د غفلت لیمن لیمه به د بینا شی که دیار د کوڅې خاورې د څښکو کړې
دا دارو بد دوائي کوی طبیب چه دیار په درد و غم کښې هم دارو کړې
نصیحت په عاشقانو اثر نه کړه دا محنت واړه بیځایه بې تا بو کړې

په رحمن باندې بې یاره خواب حرام دے
که یې سل پالنت لاندې تر پهلو کړې

که نظر به ما تو کړه د روزګار کړه همره نه دی چه حساب یا به یې شمار کړې
په هر غم کښې خاموش اوسه او که نه وی د بد خواه خاطر به ښاد دوست به آزار کړې
صبر و نیسه په مخ کښې که مراد غواړې په تلوار به هیڅ اونه کړے که تلوار کړې
رضا پاسله و قضا ته ځان ځغلت شه او که نور څه نور وائي ځان به خوار کړې
آزادي او کاروبار دے سره لرے لاس له کار دبار د کابو ه که کار کړې

چه پښتون ځے فاني بولی رحمانه
تر و بیا څه په هغو چارو اعتبار کړې

ساقي پور ته شه د میو جام تیار کړه عمر هیڅ معصیت نه کاندې تلوار کړه
هر دم تیغ د ستاز ما په ګلو کړزی هر نفس د چنې نفس له تیغ دار کړه
تر خودی په هور ته بله بلا نشته خدای د بیخودانو په دلبار کړه
دا پنځه ورځے ژوند ون چې غنیمت دے شکرانه په دا نعمت دکرد ګار کړه
که غمخوار غواړے په غم و په اندوه کښې نښیبه د که د شرابو اختیار کړه
خوږ د دوه ستر کے غږیږی په جهانګښې نندارې په هر ساعت د چنې نګار کړه
هغه څوک دی چه تهمت پرے واینه شی غوږ په هیڅ باندې مه باسه خپل کار کړه
مدعی چه په خوله ورته هغه وائي کوش د هوش د محبانو په ګفتار کړه
بې وفا دی د دے د هر یاران واړه چه د پس له مړکه یار شی هغه یار کړه

رحمان وائي د دا دنیا چارے فاني دی
البته په دا خبرو اعتبار کړه

خو په دوران شی د دا دنیا بازار لتار هر ساعت د بیلتانه په تاخت ننار
لاغنچې په باغ کښې ستر کے سپرې نه وی باد خزان ته د زړه مینه کړه ویجار

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

هسے باد پرے ننالہ لوری والوت دلالہ قولہ ئے پریښتہ لہ ئ ئ ئ

څہ بزرگی بہ یئے د بازو دھ یئے وی زبانی ذکر کہ سل زنگ کا خرار ئ

کہ سل زرکا بہ پرتیر شی پہ اوبو کښے پہ نرمی بہ نرمہ ننئی وچہ ترار ئ

تردا ھسے عمر نہ عمر بھتر دے ھرچہ حال یئے زنکدن شی عمردار ئ

تردلہ خلاص بندی بندہ یئے اے رحمٰن

چہ د یارہ زلفو ذیل ډ شی پہ غارہ

پہ پیرئ کښے چہ ھوس د میو ناب کړ پیھودہ کمان پہ صبح د وھتاب کړ

بے طاعت عنایت لہ خدائی غواړی د عتاب پخائے امید تہ د ثواب کړ

دانستہ گناہ کوی بو بے ډ باسی نکہ بت ھسے پہ غتو ستر کو خراب کړ

پہ ھغو غوږو وچہ ذکر د خدائے اوری بیا سماع پہ ھغو غوږو د رباب کړ

پہ ھغو شونډو وچہ حمد و ثنا وائی ھم ھغہ شونډے بیا د وبے پہ شراب کړ

علم د کړی ھیڅ عمل د ربانډ نہ کړی نکہ طفل ھسے لوبے پہ کتاب کړ

پہ شپہ پروت یئے د سفان پہ میخانہ کښے اوپہ ورځی مخ پہ لورے د محراب کړ

تتا عمر د دُنیا پسہ طلب کړے بیا د خدائی پہ طالبانو خان حساب کړ

لہ خالق نہ ډ نہ شرم نہ حجاب وی

لہ رحمٰن کو بندہ و نیسی حجاب کړ

چہ غرقاب شی تور مشرکان پہ نم د زر نور خراب شی خان و مان پہ نم د زر

عبث وائی غم د زرہ د بل ھوس تہ څہ پوھیږی ھلکان پہ غم د زر

پہ بل مخ باندے سیو د یار لہ مخہ ما ترلی دی چشمان مرحکم د زر

چہ یئے عرش و کرسی لاندے ترقدم دی بالا تردی ھسے شان قدم د زر

د خلیل ترکھے د اکعبہ ده لویہ کہ آباد کہ څوک ویران حرم د زر

کہ نور خلق قد مونہ یزدی پہ زمکہ ما دی اینبی پہ آسمان قدم د زر

د امکان دے چہ د آسمان زمکی ترمیانہ یو خلوت دے د امکان سلم د زر

زہ مرھم د زرہ لہ چا غواړم بے رب چہ کړے نہ شی طبیبان مرھم د زر

صورتی ھمدمان د یردی پہ دنیا کښ ولے نہ موی رحمٰن ھمدم د زر

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

لکه کاندی په کوترو نظر باز — هسے زړه یم د دلبرو نظر باز
زړه نورچا وتړه راز خبرے نه کړم — بے هغوچه موي مژګان لری دراز
بل بادشاه لږ مخال دی مُلک د زړونو — مګرمخ دچا محمود شی خال ایاز
ستاد زلفی ترسیب پورے رابنکاره دی — نورے زلفے د خوبانو لکه پیاز
دتصویر له کلو صنع د بوی مه کړه — له منقوشو مرغونه خیژی آواز
هغه یا رچه په خپل ناز خوش وخرم وی — زړه هم خوښ یم همیشه د یار په ناز
که شوک آه و فریاد ونه کړی په عشق کښے — زړه په عشق کښے دغه کار لرم غماز
بنادی هرچرے د غم په اندازه وی — هسے غم دے دنیا وی په اندازه
نیتی هسے دهستئ په دنیا کښ کړی — نه د وبیرې په او بوکښے تش جهاز
دا تا عدد ده لکه لور همره ژور وی — یو صورت وی هم نسیب شی هم فراز
همیشه مې لاس نیولے دے دا خواست کړم — چه مدام د دیار نیاز وی زما نیاز

چه یکسان کوری هم شاه وهم کدا ته
هسے یار دے د رحمٰن غریب نواز

که بیځایئ زرکی نه وُ کښے آواز — نه صیاد څنی خبر وی نه شهباز
سکه له دے خبرے هسے معلومیږی — چه خپل صورت دے هر سړی لږ غماز
د منصور و حال ته کوره حال څه شو — خدائی ډ فاش د هیچا نه کاندې پټ راز
د ریغ د ریغ که درستی عقل ورسیږی وی — دا نجام خبرے نه شی په آغاز
چه فرزندئے شراب خوراو قمار باز شی — نوریئ کا نړے شی د پلار په خونه ساز
خدایه له هسے زاهو زاده امان وکړه — چه بې دینئے دیانت شی بې نماز

چه منکر پرے اعتراض کولے نه شی
داد شعر مے رحمٰن که اعجاز

بد اختر به نیک اختر نه شی هرګز — مرغ نیچیر به د رکوهر نه شی هرګز
که مکان یئے په آسمان وی نزاوشوه — ستازه به شمس و قمر نه شی هرګز
کښئے اصل له یوے زمکے وی څه وشو — بید به سرو صنوبر نه شی هرګز
که هم عمر باران وربانده ووری — خر به کله پیغمبر نه شی هرګز

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

له نااهلو دنا طمع دُمه کړه کنده نل به نیشکر نه شی هرگز
که تورغوله خایه خوزی دُبه خوزی ولے نوربه مقدر نه شی هرگز

درحمٰن په باب چه وشو هغه وشو
مکرر به دا دفتر نه شی هرگز

که څوک نخرکا په ننګ وپه ناموس دا په عشق کښے نه ارزیږی یوفلوس
کداغوستی یے زری جامے وی څه شو کنړه یامرغ زرین دے یا طاؤس
که تے تاج وی په سرایښی غزا وشوه په نظرزما هُد هُد دے یا خروس
که یے فهم فراست وی نه یے عقل خالی نقش لکه عکس د معکوس
نه مغزنه دانه وی په خرمن کښ عبث هسے خالی لونی په سر بوس
د مجازله یاره طمع د خیر مه کړه تمامی شروشدت دے دا لوس
ودانی یے همه واړه ویرانی وه راشه ګوره ماڼۍ دوے تیا نوس
که زماپه کفتګو کښے زیات وکم وی څوک دِ ګلا کا په دا بنهر کښے جاسوس
ساقی جام دباده راوړه چه بیخود شم خدایے څوک مکړه په خودی کښے محبوس
که څوک وغواړی تمامه دنیا واړه زمایار غوندِ به نه وی بل عروس

رحمٰن حسن د یار وینم په پرده کښے
نه پتیږی نور د شمع په فانوس

اے زما د زړهٔ آرامه راش راش سروقد کل اندامه راش راش
چه همه واړه خوبان د مقتدیان دی دهمه واړه امامه راش راش
بے تانشته هیڅ حرمت د عاشقانو دمشتاقو احترامه راش راش
خدائ زده بیا به هسے وقت وی اوکه نه وی زهٔ ویریږم له ایامه راش راش
ته هنګام دے که وفا کړې که جفا کړې چارے نه شی بے هنګامه راش راش
د اجهان د مسافر دیو رباط دے تله دی تله دی له دے کرامه راش راش
پرې رویه سنبل موی ملک خوے عنبر بوئ لاله نامه راش راش

شپه لا پریږده رنړا درځ را باندِ شپه شوه
درحمٰن ماه تمامه راش راش

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

بیایم زړهٔ د توره زلفو مسخره ش — چپ وراست دهښو تورو نښکره ش
هرطرف یې ده غاښې ګذار کړل — ولې یوهم هسې نه وجه کار کړه ش
وهرلورنه چه ځوږ باسم غوږ نا ده — یا نارې د بیلتانه دی یا محشر ش
واعظان خو وعظ کاندې باری څه کا — چه د عشق په لیونو ئې ګذر ش
چه پدر غوندې مانه نصیحت کړ — په دیدن یې ستا هغه زما پسر ش
ستا په درکښې چه پراته دی بیکښتان دی — چه د استالې د وُوت در پدر ش

د عشق زخم به څوک څه کښږی رحمانه
چه ګنډون یې په پرهر باندې پرهر ش

په دوران یې هسې رنګ د لېر پیدا ش — کوبا بل د نمرد پاسه نمر پیدا ش
یا طالع د زمانې یا د زما بخت دے — چه دا هسې رنګ شیرین بشر پیدا ش
چه قاصد د ورک یوسف زیرے پرے وکړه — د یعقوب د نظر بیا نظر پیدا ش
عشق دے دا که یو فساد دے نه پوهیږم — چه جهان کښ چه دا شور و شر پیدا ش
د ریږم نخل د عشق مه وی زرغون شوي — چه له بناخ بې د غم ثمر پیدا ش
ملا نګ د عشق له غم خبر نه دی — خوهم مالره دا سخت سفر پیدا ش
یو د ترکو بې نیازی بل عاشق شوه — په پرهر باندې بل پرهر پیدا ش
بیا به روغ د عاشقې له رنځه نه شی — په هر تن کښ چه د غه اثر پیدا ش
دنا اهلو زوي پلار به څه بنا دی کا — چه له پشت نه لیم پسر پیدا ش

چه هنر غیب کوی غیب هنر کا
د رحمٰن په دور دا هنر پیدا ش

هیڅ یم نه زده ده پوهیږم داغه پیرش — چه د لدار یم دا غیاد په شکل څیرش
زمانه یم د رقیب له لاسه وژنې — چه یم سپی کا نره هغه رابانده شیر ش
د هجران غمونو هسې په عذاب کړم — هغه غیب چه یم لږ کا نره اوس د یرش
چه په تیغ یم لوبے کړے سزایم دا ده — نه چه غوڅ یم زړهٔ د ترکو په شمشیر ش
تیر ساعت به د هیڅ پاسه لاس کښې نه ووزی — اوس به څه وایم چا ته چه تیر ش
چه د یم نوشه د هجران پیاله کړه تلخه — د وصال دولت یم کل زهر وکنه پیر ش

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

چه یې نه په وفا یاد نه په جفا وي
سکه رحمان د هغه یار له دل هیرش

چه نصیب یې سینه چاک زړه انګارش — جرس څکه په فریاد وي په چغار ش
چه نداد عاشقئ په عاشق وشوه — د غفلت له خوبه پاسیده بیدار ش
عبادت دریا کار څه پکار نه دے — لکه غوک هسے په بحر کښے مردار ش
د جاهل زهد په زهد حساب نه دے — لکه مال په خمرو خرچ د خمر خوار ش
مشقت د ناه انانو وایه پوچ دے — لکه بے باران ابر تش غبار ش
علمیت د بې عمل عالمانو — لکه کنج د کتابونو په خر بار ش
چه ئے کاندو نااهلو ناقابل ته — نصیحت د ناصحانو څه په کار ش

د رحمن کلام په غوږ دبے هنرو
لکه دُر په لاس د ضعل هسے خوار ش

کوره څه بلند مقام دے د اخلاص — چه جهان واړه غلام دے د اخلاص
که له زمکې و آسمان ته خاته کوان دی — د اسفر په یوه کام دے د اخلاص
چه خبر کړه مخلصان له علم غیب — د هغه واړه الهام دے د اخلاص
د رواج و رسم عمر مدام نه وي — لکه عمر چه مدام دے د اخلاص
بے اخلاص خلاوه د اسلام نشته — که اسلام دے خو اسلام دے د اخلاص
څه عجب دے که مستان وی تر چاپیره — هر ساقی څخه چه جام دے د اخلاص
څه عجب دے که همائے په دام نښلی — هر صیاد څخه چه جام دے د اخلاص
پس له مرګه به دا مهر و اخلاص نه وی — که اخلاص وی نو هنګام دے د اخلاص

د رحمن کلام په دا سبب شیرین دے
چه ئے هر کلام کلام دے د اخلاص

که ته نه کړے په بل چا باندے غرض — بل به نه کاندی په تا باندے غرض
که ګدا د بل په ځولی غرض نه کړی — سپي به نه کړ په ګدا یا باندے غرض
په ساحل کشتئ د هیچا نه وبیړی — که څوک نه کا په دریا باندے غرض
خنو تیاد په لمبل خلوت کښے فراغت دی — د رسوا دي په رسوا باندے غرض

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

دا دُنیا په احمقانو ده ودانه دانا نه کا په دُنیا باندِ غرض
زهٔ رحمٰن د عشق په دود کښے هسے خوښ یم
چه مر نشته په دوا باندے غرض

طمع مکړه په دُنیا کښے د نشاط بیا به نه مومی نشاط په دا بساط
لکه راغلې بیا به هسے ځُنے دروی دا جهان د رهروانو دے رباط
ترهر کام لاندِ کومی دے دده دهر اینې بویه هرقدم په احتیاط
ودانا دته په دا جهان بنکاره یږی هم جنت دهم دوزخ دهم صراط
په عاشق به هیڅ دهشت د رقیب نه وه که ئے نه کړے له خوبانو اختلاط
له کم ذاتے بے دیانتے بے نمازه طمع مه کړه د نیکئ د یو تسیراط

غم د ترکو تر رحمٰن هسے چا پیر شه
لکه د سکنړی جامه په چا خیاط

اومه کله دی پاخه وائې واعظ هرچه وائی واړه نه وائې واعظ
دے چه ماله خپله یاره لرے باسی نور به څه راته اومه وائی واعظ
جاروا ته زماله بیاره دیر مشکل دي زیاتی څه له دوباره وائی واعظ
په خوږ و پستو خبرو ئے غلط شوے ما خوابده خوابده تراخه وائی واعظ
زهٔ بے عشقه بل یو کار کولے نه شم دیرله عشقه تښتیده وائی واعظ
اعتبار ئے په نرئ په کرمئ مه کړه دا توده توده ساړه وائی واعظ

اومید دنکی بیے رحمان دوئیل نه یم
بهتر دادي چه نور نه وائی واعظ

په تندی چه مدام بل کړه آتش شمع څکه بیا مونده له هغو آرام شمع
په انوارِ منور اهل ابصار شو لابه کله شی بنکاره دا انعام شمع
پتنګان ئے لور په لور ترمخ څرخیږی څکه نه کوی په سول کښ آرام شمع
وسیزه تر زان زما په شغله باندِ کړه پتنګ ته په رموز کښے کلام شمع

ستا مجلس د خاصو الخاصو سرفراز دو
د رحمان په څیر نه مومی هرعام شمع

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

هر یو کل د ستا د باغ روشن ترمے ترچراغ — روشن ترمے ترچراغ هر یو کل د ستا د باغ
ستا د باغ د بلبلو زاغ په نظر زما هم هغه شی — په نظر زما هم هغه شی ستا د باغ د بلبلو زاغ
د درد مند و په دماغ ستا د زلفو عنبری — ستا د زلفو عنبری د درد مند و په دماغ
د عاشق د تهمتو داغ په آسمان د عشق آفتاب دے — په آسمان د عشق آفتاب دے د عاشق د تهمتو داغ

د رحمن د زړه فراغ نه شی نه شی بے خوبانو
نه شی نه شی بے خوبانو د رحمان د زړه فراغ

اورنګزیب د شاه جهان ځوند اشراف — صدقه شه ترمنصور غوندې منداف
که د تن په لوئے لوئے دے ټبرئے ټبرئے کړے — مه کړه خدایه چه کوه طور شی کوه قاف
یل هوس د عاشقو نه هوس نه کړه — دا د روغ دی چه زړه وزشی بوریاباف
د مکے په بزرګانو کښے هیڅ شک نشته — ولے خربه حاجی نه شی په طواف
که په سل دریاب غسل د ځان و کا — ګمان مکړه چه به پیے شی پاک و صاف
کشتی هم چه ډیره وکه شی د وبیړی — د مرګ په ځان بلاشه خپل اسراف
صابر انو صبر پریښو حریصان غوندې — د څه عدل شته په چا کښے نه انصاف
د اخلور وا په مذهب سره یو دي — ما و تا کښے پیدا کړه اختلاف
د همه وا د مکو نو جنتن خدائے دے — که دوزخ دے که جنت دے که اعراف
شهیدان نه دی همه خون نړوشلی دی — چه خوئی نه خون بهانه کا معاف
د کاذب ژبه په خوله کښے وچه شه ده — لکه تورد د لړکی وی په غلاف
د دیوال په سر به څو زغلی ترکومه — د روغتون چه د روغو هی لاف
آب و تاب د ناکړه مهروی همسره — څو نظر پرے شوے نه وی د صراف
د د نیا په دولت نازمه کړه رحمن — دا یو موی دے په نظر د مرشکاف

مدح د محمود حبیب ود رقیب کړم
رحمان نه زده بله هجوه نو را وصاف

چه پائے بند شه د لیلیٰ په اشتیاق — مجنون واچوه د نورو ته طلاق
چه د می د د طرب په خوند خبر شه — فراموش کړه صوفی نفل د اشراق
جام د میو دے یار قص د خوبانو — په هر ځائے چه وبله جمع شی عشاق

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

په نیمۀ نظر نۀ کاندے نقده — که څوک حوره ورته ستایئ یا براق
چه حاصله د دلبر یکانګی شی — د دوبی خبرے نه کاندِ مشتاق
حرکت له ځایئے نه کا لکه شمع — که ئی اوږه په سر بلیږی په تاراق
خوښ وی هسے د خپل یار په درد و غم کښ — ته به وائے چه بادشاه دے د آفاق
هسے محوی د عشق په می ناب کښے — چه خبر نه وی په وصل پد فراق
که ظاهر په صورت وی په معنیٰ نه وی — لکه بنکل د لا لفظ وی په اوراق
غوښے تن په کار وزارکښے فنا نه شی — نه جار باسی مخ آسونه د عراق
د عراق آسونه کار په اشارت که — په وهل په کوتل کار وی دا یلاق
چه خدائی پوه کړل د بنډو په څښل پوشو — چه پوه نه شو نه پوهیږی په شلاق
که ئی سړئ که ئے مال ځی خدائے ډنه کا — د طالب د مطلوب ترمینځ نفاق
د قسمت پارچی په لاس نیولے ناست یم — له پوهیږم چه به جفت وی که به طاق

ته چه بند وائے نا صحه د رحمٰن ته
کاشکی نور کړی هغه کښلی د میثاق

ته ناحق په ما کینه کړے کینه ناکَ — په کینه به آئینه نه کړے ته پاکَ
څوک بے وجهے چا نه تورۀ تیره احسلی — خپل عمل دے چه دنیا ئے کړه هلاک
چه خندائی د بنبل په آه سرد کړه — خدائے دکل کریوان پاره کړه سینه چاک
څکه پینے شوے اول د حباب ستر کے — چه له بعضی په دریاب کښ چوی تنزاک
که تن زمکه کړی زړۀ تخم باران اوښکے — لکه نخل به سرو کاږی له خاکَ
بالادست به شی هاله پید نور و ژنو — که تعلیم د زیردستی واخلی له تاکَ
ښیابه نه موی د ترکو واک د حسن — څو رنه ورزی د درست جهان له واک
دهغه جهان ژوندون به هاله موی — چه لاس وکا کی دے جهان له ژواک
ته چه ژغوری سرو مل په عاشقئ کښ — عاشقی دا هسے چرے ده کا واکَ
چه دا هسے لوئے میلمه ته کورته بیائے — اول غولی پاکیزه کړه له خاشاکَ
په دوئ کښے به ورنه شی تر تو حسیده — څوه نمیره خالی نه شی اشراکَ
دا هغه واړه حجاب دے چه لیدد شی ! — شوره حسن بالا ترمے له ادراکَ

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

په ظاهر لباس غلط ډ سړی مه شه — منیځ یې کوه له چغزی او له متاک
اولیاء په جهان شکه څرګند نه دي — چه پاک زوی خپسر نغاړی له ناپاک

هیڅ وفا یې له چا سره ونه کړه
تر ورځمن به څه مانه کړي له افلاک

که په کیخ ډ شاهي لخر شهزیار ک — عاشقان ئې دا دلبرو په رخسار ک
خرقه پوشو په خرقه کښې دی موندلی — هغه خط چه دنیا کښې دنیا دار ک
پتنکا نو لره خدائ ورکړه په اور کښې! — هغه عیش چه ئې مینلی په ګلزار ک
نیک ساعت په بد بدل ډ چا مشه — په وصال کښې غم د هجر ورده وشار ک
نس ډ کوردو مو ریودے په معنی کښې — خو په چا ئې تر لحد په چا بازار ک
ډ بیړی په وخت وچه رب راضی شی — بیا ملاح د زړونو کهنه کار ک
هغه مخ چه مادر زاده ښایسته نه وي — مشقت د مشاطې واړه مردار ک
یار د نازله خوبه پاسی پسے ګرځي — چه نلک ډ عاشقانو بخت بیدار ک
نیمے شپے یې یار تر سره پورے کښینی — لکه شمع چه څوک بله په مزار ک
ډ مستئ ډ هوښیارئ یون څرګند وی — په هوچ کښې چه څه وی هسے رفتار ک
ډ بلبلو نغمه زاغ کولے نه شی — هر نرودا د واز په طور د خپل کار ک

ورځمن هسے بیوتون سودا کړنه دے
چه دین متاع بدله په دینار ک

ورځ چه بده شی عاقل او دانا څه ک — چه قضا شی ورد وظار حکما څه ک
مور و پلار خو نیک فرزند له خدائ غواړی — چه بد بخت شی ادے څه ک بابا څه ک
یار له یاره په لوئے لاس کله سهیلیږی — چه لاس نه رسی یار څه کا آشنا څه ک
په خیر و په دعا نه شی کړونی خدائے دے — چه خدائے نه کا ښیرے څه کا دُعا څه ک
بخت په زور په زور نه دی چا خپل کړے — په دا کار کښ ناتوان څه کا توانا څه ک

اے رحمانه پتنګ عذر شو پرے اوسو
نور ډ شمع خندا څه ک ژړا څه ک

هغه زوی چه مینن وی څه به خوب ک — چه فرهاد غرونډ کوهکن وی څه به خوب ک

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

هر نفس دسړی تله دی له جهانه — چه ئے هر نفس رفتن دی څه به خوب ک
چه صبا نه خپلې یاره جدا کیږی — که د سلو شپو کرمن دی څه به خوب ک
عاشقی ده خدائے له اوړه پیدا کړیے — چه په اور کښے ئے وطن دی څه به خوب ک
د رقیب له جوړه خوب د عاشق نه شی — د هغو چه یار د شمن دی څه به خوب ک

خوب خندا په بیغمئ کیږی رحمٰن
هر چه تا غوندې غمژن دی څه به خوب ک

چه په ستر کو کښے ئے خار دی څه به خوب ک — چه په زړه ئے غم د یار دی څه به خوب ک
خوب له یاره سړه هم د عاشق نه شي — چه یئے یار په بل د یار دی څه به خوب ک
په دنیا کښ خوب هغه کا چه نادان وي — هغه زړی چه هوښیار دی څه به خوب ک
کوم طالب مطلوب موندلے دے په خوب کښے — هغه څوک چه طلبګار دی څه به خوب ک
د بیدار نه دے چا په پټو ستر کو کړے — چه مطلب د چا دیدار دی څه به خوب ک
بله لار د مرګ له لارے ګرانه نشته! — چه په خولئے هسے لار دی څه به خوب ک
هر نګاه د لبرانو ذوالفقار دے — هر چه غږ چه ذوالفقار دی څه به خوب ک

زه رحمٰن د یار بنده د خدمتګار یم
چه بنده د خدمتګار دی څه به خوب کا

هغه څوي چه بے خدائے محبت ک — هلکی واړه بیخایه محبت ک
محبت بے خدائے واړه د زړه واړه رنځ دے — که مدام له چنګ و نابه محبت ک
خوخاری ده چه یئ یوله بل ک اندے — هر خود رائ چه له خود رائ محبت ک
نیټجمیئ ریش کند و جامه پاره وی — آدم زاد چه له چار پائ محبت ک
هغه سرائے لړه به تله د ربانډ ګرانوی — هر سړے چه لدے سرایه محبت ک
بل هوس به نه پتنګ و پروانه شی — د مکس په څیر له د رایه محبت ک
چه د تورو زلفو سودے په چا وشی — هغه کله له هم ئے محبت ک

رحمٰن څکه د یار متابعت ک
چه رهرو له رهنمائے محبت ک

د هم درد و هم درد ی به د بے درد ک — د نامرد و هم دمی به د نامرد ک

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

صحبت بے تاثیره نږدے دامثل دے کنګو نمری هم په څیږه کنګو زرد ګ
هرکالی چه څوک په زمکه باندې کیږ دی هغه زمکه ئے له جنډ څپل کړد ګ
په هجر د ویر ژړلیو څوک درمه شه که صحیح که سلامت وی آه سرد ګ

چه دوئ له میان لرے شی رحمانه

معشوقه عاشق پخپله باز پرورګ

زړهٔ م تراشی د سبز وپه تیره نوک ما توی م درویش غابن وارد په سوک
په غمژو د تورد ستر کو یم وژلے ژوبل ژوبل پروکی پروکی یم تړوک تړوک
که نارے وهم که خاورے په سر نسولم نارواشه که پروالوی یو چیوک
لکه ګل چه څوک د طفل په لاس ورکړ هے رنګ د زما زړهٔ کړوشوک په شوک
دا سهار ذ په ینلی سور لکه آفتاب شی د زر لفتو دستارګیږ دی په سر هوک
کله د پیره د رد و غم م زړهٔ وچیږی ورته هیڅ دی زما درد و زما دوک
درست جهان یئے په غم د وب کړه سر تر پایه که ګډ اده دے دهر که مسلوک
که انصاف لرئ په زړهٔ کښے منصفانو راشئ ګورئ د دلبر و دا سلوک
زهٔ بر ولے د څپل ثنا نهٔ وا ئیم چه سحر سحر نارې وهی تل غوک

چه مئین د د لبرانو په جمل شوے

اے رحمانه ځان د ژاړه کوک په کوک

په بنایست زما دیار نهٔ دی خبر څوک که خبر شی پرے به نه پرږدی دغه درڅوک
د دنیا چارے همه وارهٔ فانی دی برنا حق خاورے نولی په څپل سر څوک
چه قبول شی په درګاه د مهر و یا نو دهغه په څیر به نه وی بخت ور څوک
که زما دیار په مخ د چا نظر شی وبه نه کاندی بل خوا وته نظر څوک
د دیدن طاقت یئے هیڅا څخه نشته وا نتاب ته کتی نه شی برا بر څوک
که هر څوک د لبران د پرږدی په جهانکښ بل به نه وی زما یار غونډ د لبر څوک
عاشقی یوه پایه ده عجا ئبه دغه کار کولی نه شی هم هرهر څوک
له هجران بله سخته بلا نشته خدائے د نهٔ کاند زخمی په دانشتر څوک
مخ به بل خواته هرګز و نه جاړ ما سی چه شی ستا په خمار و ستر ګو اسیر څوک

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

وبه نۀ رسیږی تانته نیه آسانه ستا په غم چه خاورے نه کاندِ په سرخوک
ارمانونه به کوی زار زار به ژاړی چه حاصله کومنته نه کا په شش در خوک
همره نوم دَ عاشقۀ وربانډِ مه ږده چه دیار په غم کښے نه شی قلندر خوک
هغه نه کاندِ نظر وسیم زر ته چه په لورد چنل آشنا کاندِ نظر خوک
په کمزورو دَ کمزار به میل نه کاندِ چه خو بوند کا دیار په خاکستر خوک
بے رهبره یُون دَ عشق په لاره کران دی دلته بویه چه پیدا کاندِ رهبر خوک

چه ښایستون په ستر کو وینی آشنائی کا
د رحمٰن په خبر به نۀ وی بے هُنر خوک

چه مشغول نۀ وی د ترکو په جمال خوک نور بښه کا په دنیا کښ اشتغال خوک
چه یې قیل وقال له یاره سره نۀ وی له نور چا سره به نه کا قیل وقال خوک
د بل خط په عبارت به نظر فهم کا چه نظر و کاندِ ستا په خط و خال خوک
چه په اصل کښے خدائے نه وے پیدا کړے تر وبه څه غواړی دا ستا دَ مخ مثال خوک
نور خو بان دی ستا ترمخ پورے هسے لکه بل کا د آفتاب په مخ مثال خوک
چه عشقا شو اهل دل پدا دُنیا کښے تر وبه څه روانی چا وته احوال خوک
که عاشق په هیڅ کښے ژاړی هیڅ کرم نه وے په داهسے درد کښے نه لری جمال خوک
سرخروئی دَ هر سړی په جگر خون ده نه هغه چه په سرو چوی سور شال خوک
مخ رونړی دی د عاشق په خپلو اوښکو په دا نه شی چه ئے مړی په رومال خوک
سړی بویه چه په نیک عمل نازمیږی نسچه ناز کا دَ دنیا په ملک ومال خوک
د دنیا چارے فانی دی مرد هغه دے چه نظر کا په حرام و په حلال خوک
هرچه کړ کا د اور بشو غنم غواړی له خاطره د بیرون کا د څه خیال خوک

چه ئے شعر د رحمٰن مړهسند تر غوږ شی
غوږ به نه باسی په شعر دَ خوشحال خوک

چه علاج کولے نه شی دَ قسمت خوک تر وبه څه وائی وچا تر نصیحت خوک
غم د چا په ځان پیر زوړی باری څۀ کا چه دَ خدائے په کړه کښے نه لری قدرت خوک
هغه چارے چه مرتونی په تقدیر دی کړے ئے نه شی په محنت په مشقت خوک

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

که نظر کا وقضا وهم رضا ته — په هیڅ باندې د نړ کا ملامت څوک
د مطلوب جفا وفا واړه هنر دے — څه پوهیږی د حکما وُ په حکمت څوک
دابلیس وریاضت تړ د نظر کړه — چه غرور کا په طاعت په ریاضت څوک
علت لارښی عادت نه ځی له سړی نه — خدائے د نه کاندې په بد چارے عادت څوک

زهٔ رحمٰن د بیلتانه سیلاب یم وړے
که لاس را کاندی د خدائے په محبت څوک

هسے نه چه زما یار واړه جفاک — صد چندان لکه جفا همره وفاک
لکه نهٔ چه په چنل یار باندې مئین یم — یو په سلګه همره مینه یار په ما ک
زړهٔ ئے وړے په احسان وه نیه جور — مجنون څکه په لیلیٰ پسے ژړا ک
درست جهان د خوږ رویانو ناز بردارے — نه یوانیه دغه ناز په ما و ستا ک

نه مبه کوری رحمٰن بنکلی هغه مخ ته!
نو بنتے چه یُ د حسن تماشا کړ ؟

زغره واغوندہ ملا وتړه په جنګ — دغه پس معرکه کوه د ننګ
وبے ننګ وتهٔ د ننګ خبرے مه کړه — یا ځان وکړه په چنلو وینو رنګ
ننګیالی چه یو ځل مخ کا په یو لوری — نور هیڅ نه وینی کوهی وی که کرینګ
هیڅ له ځانه له جهانه خبر نهٔ وی — چه چراغ په نظر کیږی د پتنګ
د بلبلو چمن و تهٔ پرواز وی — سمندر کا مدام اور وته آهنګ
که جهان وبے هنره تهٔ فراخ وی — یو لحد دے هنر مند و لره تنګ
هغه بنهر جوهری لره زندان وی — چه یکسان وی پکښے لعل ومردارنګ
آسمان زمکه دواړه ژاړی د ځنګ دی — څه به زیست که څوک په خوله کښ دنهنګ
په بنائے هیڅ بنا دمه شه که دانا یُ — غم بنادی وی دوے دهڅ ځنګ په څنګ

که رحمٰن د هغو تنبیو وصل موی
تیر به نه که په دا دور کښے یو درنګ

ما ینبی م په سر دی ستاد مخ د مینے کمل — بیا م تور لیمه دی ستاد زلفو په سنبل
تنهچه آئینه په لاس کښے د اخلی حیرانیږے — زهٔ له کومه را وړم صبری او تحمل

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

گوزې په چمن کښ منګل وکړه وړې ډ ګلو — خدائے زده چه ګلونه وړې که زړونه په منګلو
هم مې مښک لیدلی هم عنبر دی په جهان کښ — شاباش شاباش ستا په زلفو په کاکل
نه به ستا د مخ په شعیر کښتن وی چالیدلے — نه به وی زما په شعیر آهونه ډ بلبل

هسے تغافل مه کړه ستا په جور وم په جفا کښے ؛
خلق حیرانیږی ه رحمٰن په تغافل

هیڅ مې نه کړه په دا عمر کښے حاصل — هسے پلټے شوم مردود و نا قابل
مالا بوئ هم د وصال موندلے نه دے — تش په توره مې خدائے نوم کړلو واصل
هسے د دې یم د ګناه په دریابو نړو — چه په ستر کو مې نه لیدے ساحل
له وطنه مې په هر زمان وبا سی — رقیبان ئے راپسے کړه هم حاصل
که بلا ده که جفا ده که وفا ده — داهمه واړه په ما کړه خدائے نازل
ډ دنیا په پلیتئ مې ځان پلیت کړه — حیف مه داچه نه عالم شوم نه جاهل

توره بیره مې شوه سپینه زه حیران یم
چه رحمٰن لا بالغ نه شوم نه عاقل

مه غوږ باسه د نا اهلو قیل وقال — پکار نه دی قیل وقال ډ بد سګال
یا به لخوا په خپل اهل په نسب کا — یا به فکر کا ډ مال و ډ منال
یا به هسے پوچ کوئ کاندې آغاز ه — چه مضمون ئے نه مرداروی نه حلال
وه انلا و ډ نادان صحبت دے هسے — لکه ګډ شی وبله لال او کوتی لال
لکه لال وکوتی لال چه سره ګډ شی — یا صحبت شی ډ هیڅ او د د جمال
هغه غم چه تیریږی بے له جنسه — تر دې به څه وی ډ هغه غم احوال
ډ دنیا چارے ډ ډ نی وړې مرد هغه دے — چه خبر شی په ثواب او په وبال
اب وسیند لاڅه محال نړی په تنه کښے — ډ دنیا دچارو هیڅ نه وی محال
ډ دنیا چارے په شل جواب وخیال وی — څوک به څه کا اعتماد په خواب وخیال
لکه مال وملک په خوب کښ ورځ ګټه شی — خو چه ویښ شی نه ئے مسک وی نه ئے مال
لکه زکچه ډ او بو په سرلیده شی — کیږے واخلے هیڅ درنه شی په چنګال
لکه د د چه غږونه څرګند پیږی — تار پد تار شی په نړی پوه شمال

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

لکه یخ چه د سرو په زور شی جمع — هیڅ یے نه وی د آفتاب په مخ مجال
په یوه ساعت ئے ساز بیلئے ویران کا — خاورے خټے دی په لاس کښے د کلال
د مجاز په معشوقو کښے وفا نشته — ما هزار ځله وکښلی دی دا فال
اقتضا دیے په بادی د په غم مه کړه — نه ئے هجر په قراری نه د وصال
کاه ئے تور کودی په مخ باندے راکښ شي — کاه لے راکښ شی په مخ باندے روښانه
لکه مانکه چه څوک کیږی دی په اوبو کښے — زه هم هسے سرزده یم په مثال
چه د مرګ وتاخت وباخت وته نظر کړم — صورت ریم د میږی په څیر پامال

که وصال د دیار بیا موند هنه سیال یم
ګنړه نه یم زه رحمن د هیڅا سیال

ژوبل ژوبل د خوبانو په نګاه یم — لا تر دا چه زیات غوښیزم چه پناه یم
چه یوسف غوندے هزار پکښے پراته دی — بند یوانه هغه سیب ذقن په چاه یم
چه یے قد وقامت وینم په ستر کو — عندلیب په بې هی سرو وښیل آه یم
د سپین مخ د تور وښتو وله رغبت — منت بار د هر سپید د هر د سیاه یم
د رقیب خبرے د یم د یار د پاره — د ګکوه هم د نیک خواه هم د بد خواه یم
بناخ د زلفو ئے پخپله خدائے را پیتلے کړ — ګنړه زه د یار تر قد پورے کوتاه یم
بے له عشق که د غیب که د هنرونه — نه خبر په عبادت نه په ګناه یم
څانهر کوره تا ګاه تا څرګند یږی — له هغے د ښی دا هسے چه آګاه یم
بے صبرئ دیار په وصل کښ مجبور کړه — د پسرلی په مرغزار کښ د چ ګیاه یم
له او له تبتر د وهم بیا آه کړه — په نارونو د خروس د صبحکاه یم
په جذ بو جذ بوئے راکښیوم د څان ته — هغه یار یم کاهر بادی زه یے کاه یم
لکه یاد د وئی پوخ شی څنګ ر ژی — زه هم هسے یار تر لی سر براه یم
اوس هم څائے په د اجهان کښے پاتے نه شته — خوزیدلے تر چهن د تر پښاه یم

د رقیب علاج آسان دے بلا د شوه
زه رحمن له خپله یاره ناویاه یم

که یم څوک په فقیرئ شمیری فقیر یم — که یم څوک په امیرئ شمیری امیر یم

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

ده لبر و صدقی لره یئے غمخوارم — هسے نه چه په دنیا پسے زهیر یم
د خرقی خدمت مشکل دی اوکه نه وی — زهٔ هردم ودغه چرے وتنه خیر یم
هم پند اخلو هم پند وایم هر چا ته — زهٔ د خپلو یم مرید ارد خپلو پیر یم
په هجران کښ خیال دیار راسره مه وے — په زنداکښ د یوسف سره اسیر یم
په خندا کښ یم ژړا ده لکه شمع — له عالمه پټ پنهم د ځان په ویر یم
آزادی تره اپه هورته بله نشته — چه بندی دیار د زلفو په زنځیر یم
چه هیش په غوږ نارے د هجران آورم — رحمن خکه د خپل یار د مخ تهخیر یم

خوشحالا د دو لتا یم غلامان دی
زهٔ رحمن په پښتو ژبه ویکیریم

زهٔ یودم د ستاله غمه بے غمه نه یم — بے غمه ستاله ذکر فکر یودم نه یم
هر زیارت لره چه خم مراد یم ته یئے — زهٔ زیارت د بت خانی د حرم نه یم
ستا د در په تورو خاورو باندے خوښ یم — بے تا خوښ په تماشا د ارم نه یم
چه د ستا په تماشا یم خمار شوے — نور خبر په تماشا د عالم نه یم
بے د استاله زیبا مخ د بل مخ ته — منتظر د وے شے ترسم نه یم
که د استاد بنکلی مخ عاشقان ویر دی — زهٔ په د و پ کښ ډل یم د و یم نه یم
که له غمه د ونه مرم هاله وایه — چه په دیوبم به د وب یم آده نه یم
زهٔ یم ستا په فتره غوڅ دے غزا وشوه — که په لاس د په پښو دوغ یم کړم نه یم
سم قامت لکه الف یم په راستئ کښے — لکه شے زهٔ فساد نره سره نه یم
خم د زلفو یم محراب د کبر و د رحم — زهٔ د مرد د لره په خیر خم نه یم
کم و بیش که یم له لاس د اتعکیبی — یم سړے شکم لره بے شکم نه یم

زهٔ رحمن د بیلتانه له غمه ژاړم
واقعه ده د یره کرانه هیڅ کړه نه یم

زهٔ د اهسے دیوانه و مجنون چا کړم — له روڅ له رسوم بیرون چا کړم
نه پوهیږم چه د اچا ے په ما څوک کا — لیونی د خپل نکاه په افسون چا کړم
کوی ستر کے کوم یا نره کومه غمزه ده — د وب شمیر خونے په خاک په خون چا کړم

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

توان تونیق خود فتنو راغخه نه رُو په فتنوَ تورو ستر کو مفتون چا کړم

رحمٰن هیڅ له خپل ځان خبر نه یم
چه دا هسے رنګ زبون و محزون چا کړم

زهٔ له دے دُنیا نه تلو څه شتاب یم لکه پانړه وَ خزان پښه په رکاب یم
که هزار آبادئ کړم په جهان کښے غرض دا چه نهایت خانه خراب یم
که م اصل د حیا تو له اوبو دے! بیا خو دا چه دا اوبو په سرحباب یم
دا جهان قصاب خانه کړه خدائے وما ته پاڼه ولاړ په غولی وَ قصاب یم
چه وَ خدائے له معرفت خبر نه شم معنو میږی چه یا دیو یم یا دواب یم
که صورت م وَ سړی دے زهٔ څه کړم په معنیٰ کښ وَ چارپایو په حساب یم
لکه بُت چه په دنر و ستر کو اُوده وي هسے زهٔ په بیدائ کښے وړے خراب یم
په طاعت په عبادت م زړهٔ یخ نه کړه همیشه وَ معصیت په اور کباب یم
سړَ خدائے د عبادت نه اینبرے نه شم مدام د روب وَ ګناهونو په دریاب یم
چه د خپلو ګناهونو ته نظر کړم سزاوار وَ هر عذاب وَ هر عتاب یم
لکه څوک چه په خړه سوري مخ یے تور وی زهٔ هم هسے تر څنګتن پورے بے آب یم

غزا د شوه که ګمتار کوم په ژبه
زهٔ رحمٰن چه کړه ارنه ګورم ګذاب یم

په یوه غمزه وَ ستر کو ئے فنا شوم سر تر پایه بے بنیاده بے بقا شوم
ما د یار له غمّ دم و هلی نه دے هم رسوا شوم که م دم و هلی نه دے هم رسوا شوم
ښه چه ن م تری تومند شوه په عشق کښ هله څ خکی وَ شبنم اوس دریا شوم
زهٔ د یار و مخ ته کورم یار و مانسته چه داخل په تماشا شوم تماشا شوم
په هجران کښ که ګدا ورم کند په غاړه په وصال کښ بادشاه وَ امرا شوم

بادشاهی وَ ګدایانو په دُعا شی
زهٔ رحمٰن څنګه بادشاه یم چه ګدا شوم

تر هغه حده په هورتله بد سړے شوم چه د درست جهان په ستر کو کښ اغزے شوم
دنیا د په څښله زیت و روزګار کا نیږ خو یوزهٔ په دغه بار کښ کوږ لرګے شوم

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

تماشې جهان لمن راځئه نظارې ؛ پېښ زړوکې م اغوستې تور کومه شوم
هیڅ حاجت ډ هنر نشته د نصیب ته غزا وشوه که مهمندیا داوزمه شوم
دنوح زوئے هم ډ نیک نیکه نسې وُو کنړه زهٔ هم ډ یو نیک نیکه نسے شوم
کل وسواس له احتیاط پیدا کیږی زهٔ له ډیرے هوښیارئ نه لیونے شوم

اوس عطا دآدمیت دا باندې وشوه !

چه رحمٰن ډ هغه یار ډ کوڅې پسې شوم

ډ هجران له ډیره غمٔ ولے نهٔ مرم له ده هسے رنګ ماتمٔ ولے نهٔ مرم
چه یو یار له یلٔ یاره جدا کیږی دوه ده ورله ستمٔ ولے نهٔ مرم
چه په هر سحر زما په ژړا خاندی له ده هسے صبدم ولے نهٔ مرم
یار چه یار په ستر کو نه وینی خو مرګ ده تر وزهٔ بے له خپل صنمٔ ولے نهٔ مرم
چه په لږه کرمنی شا کاندې و ګل ته له ده بے وفا خبم ولے نهٔ مرم

چه ډ مرګ خوارے په خوا لوے رحمٰنه
لا پخوا تر دغه دمٔ ولے نهٔ مرم !

اعتماد به په دُنیا کوے تر کو مرَ ! دا رنګتار به پس شا کوے تر کومٔ
شو به پټ له مرګه کرزے سپینه کیږه په رو بنانه وړځ به غلا کوے تر کومٔ
چه ده ورله یا نو وفا غواړے صیاد ی بے ډ عنقا کوے تر کوم
د پیرئ علاج په وانګ په لوړنه شی دغه کار به په عصا کوے تر کوم

نهٔ چه پند ولئے ناصحٔ و رحمٰن ته
شکایت به ډ قضا کوے تر کومٔ

که م دنیا نخئ ساقی په یوه جام تر دا هورته به نور څه وی احترام
بنده دے مالوه دا فیض ډ شرابو چه په رو نیځم د دلق ارزق جام
مے خواړ که په عالم کښ بد نامی ده ما تر پښو دے لاندې کړے ننګ و نام
په میزان کښ یو سر لعل بل سر کانړی مساوی په عاشقئ په خاص و عام
عاشقان ډ پښې رخسار ډ تورو زلفو څه پرواه لری ډ کفر دا سلام
په مجنون باندې قلم لا غلی نهٔ دے که حلال ئے په مخ ورشی که حرام

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

حلال عشق دے په رحمٰن باندې راغلې
په حلالو کښ مدام وی احترام

وهمه دوته نظر کړه مدام! چه غلام کړه خپلې مینې د غلام
دینکانو مدعا خو نیک عمل وی ساعت نه کوری که صبح وی که شام
چه د زړهٔ حضورئ نه وی په نماځه کښ پکار نه وی مقتدی وی که امام
چه مجنون غوندې په مینه کښ صادق وی رحمان وایم په هغه باندې سلام

هم نغمے کاندی هم رقص کاهم خاندی
د رحمان په شعر ترکے د باکرام

خبر نه یم چمیٔ یاد ستم له کومَ بیایم کومَ خواته استوی چه دروم
لکه روند چه لاس د بل په اوکو کیږ دی هیڅ ژوره نه وی درمعلومَ
خدائے راپیښه نړۍ لاړ کړه نالیدلے لکه ورانه ماشوره چه وی سرکومَ
خراب زړهٔ یم تور و زلفو ته هوس کړه باری کیوت د مارغه په څیر په لوم
هسے کوړے ستا عاشقئ راباندې وکړے چه سنګین خاطر یم نرم شه تر موم
چه ته هیڅ له خدایه ترس وویره نه شی الغیاث وِدلبرانو له رسوم
کله راکاندے شراب د لعلو لب کله جام د زهرو راکاندې چه شوم

د مطلوب له طالبا نو چه څن څمیږی
اے رحمٰن اول سیل شه بیائے موم

هسے تیز دردی دوران کوبا برق دے درخشان
دآسیا په څیر کردش کا په زمین باندې آسمان
کګرئ دی د سر سیو چه دو پیږی تردا میان
پیدا کیږی لت کیږی نه ئے حدشته نه پایان
نه ئے حدشته نه پایان شته نه ئے سرشته نه سامان
څنی دول دهی بنادی کا څنی ویرکا د چنل څان
څنی شمع غوندې ژاړی څنی کل غوندې خندان
که یئے کوری یو کمزاردے که ئے کوړے یو بیابان

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

یوه هسے تماشا ده! چه یئ هیڅ نشته بیان
کیفیت یئ مونده نه شی په دلیل و په برهان
چه یئ کوم خوا رفتن ده یایئ چرته دے مکان

خدائے خبره ده په دا علم
هیڅ خبر نه دے رحمن

دیر یاران دُو ده کل خان د جمال خان
پکار نه شو په یو وقت د زارستان
دهمه واړه یارانو فخر دِ تور شي
که به څوک وینه یاری کاپه دا شان
چه یو یار په سوری پروت وی بل په اورکن
وهغوته به څوک نه وائی یاران
هیڅ تعریف م په دا ژبه وایه نه شی
صد رحمت شه په یاری د کل خان
تر دا هورته د یاری شرط نه خدا وی
چه په اورکن د واړه او سوزی یکیان
چه له آل له اولاده سره وسول
خدائے دِ نه کا څوک دا هسے مظلومان
چه په اورکن یود بل د پاره سوزی
مالیدلی نه دُو هسے مخلصان
څرنگ شرخ ورهغه اوا وهغه خلق
چه یئ مړ نه کړو د اوبکو په باران
الغیاث دے الغیاث دے الغیاث دے
چه انسان کا هسے ظلم په انسان
دمړو د چاره م دُلیدے په ستر کو
چه یئ اچول دا وروته بنیان
هم دے زمکی هم آسمان ته تعجب کړم
چه نه زمکه په ناروشوه نه آسمان
هم دے لویو لویو غرونو ته حیران یم
چه ونه لوښتد د دیڅ سر غلطان
لدے جنڅ سپی نفس م زړهٔ بد شه
چه دا وبه څکی یا خواړه خوری په جهان
عالم وائی چه قیامت به په جمعه وی
ولید ما په یکشنبه په دا دوبان
هزار حیف دے په دا هسے رنگِ چارے
واقعه کیږی د دنیا په سود و زیان
په عینی اوپه جهان کښ گناه نشته
دا مکرونه دی د نفس اوګ شیطان
عزیزانے خپله ووژله بخپله
دا همه واړه تقدیر دے د سبحان
هسے نه چه دائے نه کړه نور به نه کړی
چه ئے زړهٔ شی هغه کاندِ بادشاهان
شاه عالم اعظم وګوره چه ئے سخی کړه
په خونو نو واړه مک د هندوستان
د دا را او رنگ لیب و نه حیران یم
چه ئے څه چاره د قه شوله ترمیان

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

د حسن حسین غزا و شوک په زړه کړه — چه شه واړه په تیغ شو شهیدان
د دنګ غونجې او بسکو د ښو رغړ ولې — بې حسابه هسې خلق شو طوفان
هر چه اهن ګوته نیادی حلال دا دسې — که سړی دی که پیری دی که حیوان
آدم زاد په زمکه یو بل سره وژلی — په دریاب کښ د بنه غونجې خوری ماهیان
لکه غونجې چه ماهیان خوری په دریاب کښ — په هوا کښ هم د غه کاندی مرغان
خزنده و پرنده دی د دسې د هسې — شه واړه یو تر بله مشت و کړیوان
مرداری د مسې دنیا خو هم د غه ده — څکه پیر ته خنی ګرزی درویشان

مکاری د زمانی څه همره نه ده
چه رحمٰن چالاک و اندی بیان

د نیا دار د نیا کار که د ډ د ین — خو اینې زما په ملک دی خوشحالې
هیڅ کم نه دی ترسپین مخ د دلبرانو — بلکه بنه دی زما شعر نمکین
مراد له تور و سپینو واړه د نیری ده — مرتوف نه دی د غه کار په تور و سپین
مرتبه د سلیمان چه چالاک ورشی — هیڅ پوره نیمګړه نه ده په نګین
چه رنګین رنګین مضمون پرے بکښ دی — څه پکار دی د بیاض ورق د رنګین
خوند په خولې نه په سکه نه په خواره دے — آب و خور که د تاچ تلخ دی که شیرین
غرض خوب دے که په خس دی که په خاوره — څه حاجت دے په بستر و په بالښین
مصری تورہ هم په بد غلاف کښ زنګ شی — خدائے څوک مه کړه د بدانو همنشین

څه عجب که په رنځ مهر په شپه ماه شی
د رحمٰن آشنا چنان دی هم چنین

که نقیر که څوک په کار د درویشانو — خو د به د دینی وقار د درویشانو
هم په د غه لار به ورشی خدا مخ د سول ته — که څوک یون کا ندی په لار د درویشانو
هر کفتار به ئے د خدائے په ورتبول وی — چه د تبول ئے وی کفتار د درویشانو
هسې کړه بازار بل په جهان نشته — لکه کړه د ه بازار د درویشانو
په بیړه قدم تر عرش پورے رسی — مالید لے د ے رفتار د درویشانو
همره خلق ئے زیات که پس د مرکه — چه بازار وی په مزار د درویشانو

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

بادشاهان دعجهان واړه پراته دي لکه خاوره په دربار د درویشانو
هر بهار لره خزان په جهان شته دے خزان نه لري بهار د درویشانو
د جنت د باغ ګلونو به يې هير شي که څوک وويني ګلزار د درویشانو
چه دنيايي کره د هدايې دپاره مترکه صدر حمت شه په روزګار د درویشانو
د قارون وحال تهګوره حال څه شه راشه مه ګوه انکار د درویشانو
په هرچاچه د غضب لمبنده کا کښنه خط نه دروي ګذار د درویشانو

درست ديوان د رحمن زار تر دا افزل شه
چه بيان يې کړ دار د درویشانو

اوبکے نه لري حساب زماد سترګو بې حسابه شه سيلاب زماد سترګو
سپاهيم همه واړه سفيدي شوه هسے پرے ولیکه شه کتاب زماد سترګو
که يم سره دی که يم سپين دی که يم مستوردی اوښتو يو رو هر اسباب زماد سترګو
چه رخسار د هغه يار زاخمه پټ شی حبطه شی آب وتاب زماد سترګو
چه ګدازيې په داګر مراد سنګو نه شه مګر کانړی دی حباب زماد سترګو
چه يم نقش په زړه سره شونډے د يار شوے کان دلعل شو ګرداب زماد سترګو
که نور خلق د آفتاب په نر ازليت کړه مخ د ترکو دے آفتاب زماد سترګو
مايې خيال لره اښتې د سترګو زين کړه قدم نه ږدی په رکاب زماد سترګو
لکه تښتی وحشيان له مردما نو هسے وتښتيده خواب زماد سترګو

ما رحمن چه سترګے روزے مخپښ يار کړے
اوس محال دے اجتناب زماد سترګو

هيڅوک مشه ګرفتار د تورو زلفو مه اسيرشه په کفار د تورو زلفو
هم په شان د تورو زلفو به پريشان وی هرچه کاندی انتظار د تورو زلفو
د محشر عالم به ګله په قرار وی څوک به شه غواړی قرار د تورو زلفو
څوڼې صبح د قيامت د سپيده نه لری ورځ به نه شی شب تار د تورو زلفو
مګر شعر د پښين مخ شی باندے بله ګنډه نشته نور انوار د تورو زلفو
تار په تار که د عاشق د خاطر خونه چه حلقه شی تار په تار د تورو زلفو

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

چه تمام جهان ئے نښتی په دے دام کښ — څوک په څه کاندې انکار د تورو زلفو
زهٔ له کومه یوه کمنده سرو کا زم — کمندونه دی هزارد تورو زلفو
په تندی د مختب که دُره ماته — چه پرے راشی دره دارد تورو زلفو
همره زړونه ئے پښتی په هرتار دی — چه تیږ کړه خدائے زنار د تورو زلفو
ملک د هند و د حبش ئے وا ره زیر کړه — چه پیدا شه شهریار د تورو زلفو
ښامار ان خوندے کړی په کښو نو — ننتی هیڅ په زړهٔ کښ د ارد تورو زلفو
که بل مار چیچل په لاسو یا په پښو که — په زړهٔ خوله نکوی مار د تورو زلفو

د رحمٰن ترقلم مښک و عنبر ووری
چه آغازی ئے کړه اشعار د تورو زلفو

د د لبرو په درک ه — نه حرمت لرم نه جاه
غوښتی م د زړهٔ ولې — د چشمانو په نکا ه
همره قدر م هم نشته — نکه قدر د کیا ه
هیڅ خبر له څانه نه یم — چه ئے څه لرم گناه
یو نظر را باندې نه کا — از برائے عند اللّٰه
که له غم ئے سر پټ کړم — بل سر نه لرم پناه

د رحمان په څیر د نه شی
حال احوال د چا تباه؟

که څوک لاس له سوده وکا زی زبان نشته — په مښک باندې تلنگ و تاوان نشته
جدائی د آشنائی نه پیدا کیږی — ناآشنا له هیڅ غم د هجران نشته
دوفا خریدار بل خواته دروی — دا متاع د زمانی په دکان نشته
مګر خان وخدائ ته پاسلی په امن شی — گنړه بل خواته د هیڅا امان نشته
هغه یار به زهٔ وکومه خواته خوا رم — چه ئے هیڅرته منزل و مکان نشته
د لبران که هر څو د یردی په جهان کښ — زما یار غوندې د لبر په جهان نشته
چه هم قدلری هم زلفو هم سرے شوندے — د غه سے رنګ آفتاب په جهان نشته
عشق ع څنګه یو هسے ګلستان دے — چه و باغ و ښے لار د خزان نشته

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

عاشقان په عشق کښ واړه سلطانان دی په دابنهر کښ نیستکار ونا توان نشته
که مجنون غوندې په عشق کښ شوک صادق شی دلیلی په دروازه کښ دربان نشته

دانایان به د رحمٰن په قال پوهیږی
دلته کارد هر نا اهل نادان نشته

یادوی په خونه مکه او مدینه نسکور پروت بې د عورتے په سینه
زور ند سر لکه غنچه مراقبه کړی پټ د نقش د زړهٔ رخت دی رنګینه
د اطلسو تبا غواړی نه مسو می له ناکامه د خرته کړه پشمینه
عبادت د ثوتیرے ترمعصیت کړ څه خو نیسه وګان تر آشینه
کینه بده ده بیشکه جنګ حرام دی نه له نفس وله شیطان سره کینه
د مردانو کار له نفس سره جنګ دی نه زنان غوندې له نقش لګینه
ترناپاکو نارینه ډ ده بهتره پاک دامنه پرهیزګاره ارتینه
ده بیندارے ارتینځ له یوے کوښی صدقه شه سل بې دینه نارینه
نیکو کار سړے بهتر دے که خوړسال دی ترپین ږیری بدکردار ه دیرینه

بدکردار که صدساله دی ورحمٰن ته
څرګند ږیری لکه طفل شښینه

عاشقئ رابانده سوړے کړے مړئ هیڅ هر نه دروی بے یاره تر مړئ
څه اثر به ئے د عقل وی په سر کښے د هغو په سر چه کښینی چا پیړئ
د مژګانو په پنجه م زړهٔ وکاږی خدائے د ترکومتے ستر ګے کړے زمړئ
علوفه به ئے بیغمه نور څه نه وی هر چه کاندی د خوبانو چاکړئ
لږ د صبر سبق صالره هم را کړئ که په عشق کښ شوک څه طاقت لرئ
خدائے څه د دے کوتوال په لاس کښ ورکړم چه شپه ورځ م غږ وی لکه طورئ
په صورت م نرئ تبه شوه ولا ړه تاچه دوا ره ستر ګے تورے کړے نرئ
د وصال د لارلان کوم طرفته نه وارم چه بندی شوم د هجران په کچیرئ
نور د شمع په فانوس کله پټیږی تاچه واغوستے د خیال جامی نرئ
زهٔ رحمٰن په زړهٔ نړه کړم هغو جونو چه ئے ملا وی د وینټه په دود نرئ

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

د عشق زخم څه د زخم په شان نه دے — دیل زخم پیشیر سهل و آسان نه دے
عاشقان د معشوقے سره پوهیږی — دغه راز و نور عالم ته عیان نه دے
عاشقی نه ده که کوے حیرانی ده! — کوم سړے په دغه کار کښ حیران نه دے
یو عاشق د څوک راوښیئ په عشق کښے — چه یئے زړه پر ځای د بنکوړان نه دے
همره او بنکے د عاشق په کریوان وړی — ته به وایئے چه یو سیند دے کریوان نه دے
دا هجران څه چه لے مرګ په عاشق کران کړو — که هم ځان و ژغوره د وی هیڅ گران نه دے
نور غمونه که په ځان د سړی بد دی — غم د ترکو بد د هیچا په ځان نه دے
د د زخ دا د که تاؤ د حده د یر دے — برابر د بیلتانه د سیران نه دے
چه بالا شی څوک په عشق کښ کم عقل — دا کم عقل د یر هوښیار دے نادان نه دے

چه بے یاره زه جهان و ته نظر کړم
رحمٰن دا یم چه ویران دے و دان نه دے

هغه یار چه بیوفا دے څه یار نه دے — هغه کار چه بے بقا دے څه کار نه دے
که د سر بسندل د شوا رپه ځاوتا دی — دا په عشق کښ سهل کار دے د شوار نه دے
اند یښنه سړے بیدار کا ندی له خوبه — کم اند یش که بیدار دے بیدار نه دے
یکه څه عمر دے عاشق لره وصال دے — د هجران عمر د عمر په شمار نه دے
د چشما نو په څنډ کښ تیر و بیر شی — اعتبار د زمانې اعتبار نه دے
که د سلو زړو یو پلار څه به یئے څه کا — بیرتوف زړی د پلار څه په کار نه دے

معشوقی هیڅه ناز په عاشق کا ندی
رحمٰن هیڅ له خپل یاره آزار نه دے

ستا د عشق حرفونه تورنه دی کمکوزدی — هم په دا چه نوشته په جگر خون دی
تش به نه شی هغه خم د عشق له میو — چه لے خاورے د فرهاد و د مجنون دی
د د نیا چارے همه وارے فانی دی — دا د ستا جور و جفا و لے افزون دی
مقتولان ستا د غمزو دی لاله نه دی — چه په سرکفن نه زمکی را بیرون دی
چه بې هیڅ بهانه سیو څخه نشته — جونه نه دی سکه کهڅ د قارون دی
بادشاهان په یوه دم کښ گدایان که — صائید نی فساد و نه د گردون دی

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

رحمٰن د زړهٔ خوناب مکر قبول شو
چه محونه د دلبرو پر کمکون وی

د عاشق نظر په خورد و په خوب نه شی — مراد بیٔ بے دیارله دربل باب نه دے
ته نظر په خپل هنر په عقل مه کړه — دا اسباب په عاشقئ کښ اسباب نه دے
چه دیار سره حساب ۀ دنیا کا نذی — دغه هیڅ په عاشقانو حساب نه دے
چه عاشق پد عاشقئ کښ رباب نه شی — که د رستجهٔن ارباب وی ارباب نه دے
هرچه یار منع کوی له خپل یاره — دا کتاب د عاشقانو کتاب نه دے
دا حجاب چه نور عالم ئ حجاب بولی — دا زما د یار ترمیانه حجاب نه دے
دا ثواب دے هم سوئ دیارله مخ — ما کنړلے دغه کار په ثواب نه دے
که لیدلے زلیخا یوسف په خوب وه — ما په ویښه دی لیدلے په خواب نه دے
صبر و نیسه په مخکښے که مراد غواړے — هیڅ کړے دغه کار په شتاب نه دے

رحمٰن سوال د بوسی کړے دے له یاره
لا ئے هیڅ څه مونډلے جواب نه دے

همیشه د زما سره ستا قدم وی — ترهغه ساعت پورے څو م دم وی
ستاله لاس واړه ملاوه نافع دی — که م زخم وی زهر که م مرهم وی
زړهٔ بے تاهسے کمان کړه چه سفال دی — که نسکورم په لبانو جام ۀ جم وی
نور عالم که د دنیا په بنادئ بناد دی — زما زړهٔ د مدام بناد د ستا په غم وی
که په زړهٔ باندے م سل غمونه راشی — دا ستا غم د ترهسه ئ مقدم وی
ما د ستانه غم خدائے ببینه نه کا — ترهغه ساعت پورے څو م دم وی

رحمٰن ستا په مخ مئین دے خدائے خبر دے
که په دا کښ به هیڅرے زیات و کسم وی

هرچه ستا په زنخدان کښ یئ منزل شی — لکه حسن په تناره کښ به جلبل شی
څوک چه نوم دا ستا د شونډو و په خوله واخلی — کیئ زهروی په خوله کښ هم عسل شی
په هجران کښ زهٔ بے برک و بینوا یم — لکه کښت چه اوبهٔ نه موه شدول شی
په عاشق باندے ما هسے کمان مه کړه — چه یار زړهٔ ورځنه یوسی تش کوکل شی

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

په جهان ترآشنائی خوابزه څه نشته . ولے حیف دے چه جهان پکښ حنظل شی

زهٔ رحمٰن بی یاره هسے شول و شل یم
لکه کب چه بی محیط شول و شل شی

دواړه ستړکے یم کړے داسا په لوړدی مدام وړبے ډ فراق په آب شور دی
کنډولی د دواړو ستړکو تاپه طمع دهر لور ته یم نیرلی کودپد کور دی
چه یم ستا خیال د ترکو ولیده په زړهٔ کښ دواړه کښی یم و زړهٔ وته سنکور دی
ما قبول د رقیب نا زکړه ستا دپاره سود و زیان پدا اجها نکښے خورورور دی

په رحمٰن باندے داهسے گمان مه کړه
چه بے تا په نورشه غلیږی هغه نور دی

د ساقی په لاس کښ جام د میو و ناب دی مطرب اینی په زانو باندے رباب دی
ته چه ما وته توبه وائی نا صحه په ما وتت کښ چا څنه ډ توبے باب دی
زهٔ چه څان منع کوم ډ عشق له کاړه په داهسے کار کښ کوم سود و ثواب دی
د آسمان چه لوړ په عقل کښ بالا شی په محیط د عاشقئ کښ یو حباب دی
هرچه ژغورې سرو مال په عاشقئ کښ هغه کړے کور په هکښے د سیلاب دی
ته چه خوب خوا په په عشق کښ راته وایه کوم چا کړے د زمری په خوله کښ خواب دی
بے عمل که کتاب کیږدی په سرشه شسو کو یا اینی ئی تر پښو لاندے کتاب دی
چه د شر له عملونو نه خیر غواړے تشنه لب غوندے سرشری په سراب دی
د دشمن له مکارئ وو یږه مه ښه په زمئ ئی غنط مشه سنګ د آب دی

عبادت په شتاب هسے کړه رحمانه
لکه عمر چه ډ تلونی په شتاب دی

غواصان که کوهر غواړی کوهر دادی بیډ لان که د لبر غواړی د لبر دادی
زما یار غوندے به بل یو د لبر نه وی د جمنه ډ د لبر انو سرور دادی
خوند د لبوا ودّ چاه ز مخدان دی راشه گورهٔ زمزم دادی کوثر دادی
چه ډ د وصل او هجران وته نظر کړم زهٔ گمان کړم جنت دادی سقر دادی
ته خطبه په منبر شه لولی خطیبه قدم کیږده په څان باندے منبر دادی

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

د هغه سفر آسان دے مرد هغه دے — چه نه ځان سفر کا ئي سفر دا دی
هر منعم چه د جوئي د تندر کا — هغه نه دی تندر تندر دا دی
چه تو نگر د قناعت په خزانه شی — بل تو نگر په جهان نشته تو نگر دی

د هنر نه دے چه خاورے خوک سره زر کا
چه زر خاورے کا رحمانه هنر دا دی

دنیا دار که مستغنی په سیم و زر دی — هنرمند و ځند کیږ د خپل هنر دی
بیهوده به زور آور د وخت نه وائی — د دنیا سړے که هر څو زور آور دی
هغه مه وایه چه زهٔ یم په جهانکښی — پیدا کړے خدائ د سړے پاسه سړے دی
ځنځ ځنځ یے د نیان پیغمبران کړل — نه چه هر سړے وی او پیغمبر دی
جوړانه قدریو نعمتونه پکښی پیدا شی — نور جهان وارهٔ د تورو کا نړۍ غر دی
یو پاد شاه دی چه لښکر ور پسی د روی — نه په هر یوه سړی پسی لښکر دی
پیدا کړی خدائ سړی په تفاوت دی — نه هغسے چه جهان وارهٔ برادر دی
که د هر و رفتن ته خوک نظر کړه — دا به وائی چه آفتاب د نما زدیګر دی
چه ئی سر په زمکه اینی وی د یارته — په آسمان باندے خنثی نکه نمر دی
تعجب زما د پیرو او نښکو مه کړه — د مونږ لپاره دا بحر کښی کوهر دی

د ریب خرته ئی خدائے مه کړه پټا ره
رحمن کوی د ستر تړلے قدر دے

که د لذاره په دنیا ئی زما قدم بند دی — کوی هر قدم په زړے د حرم بند دی
خدائے لری که بے منته بوسه را کړی — کوم کریه په چا منت د خپل کرم بند دی
معشوقه مشفقه بوسه مهربانه — نه د رند چه په خان اسم د خاتم بند دی
هغے پټ نرم د زیر رخسار نه خنثو — نکه زر چه خوک خنثو پټ پهلم بند دی
خدائے د ما و تا کلونه د جنت کړل — که د غرنه په زړهٔ باندے د غم بند دی
هیڅ مانه یو خوک به مستو ستر کو نه کا — کوم یو مست دے چه قدم په زړے سم بند دی
راحت نه دے بی زحمته چه مونږ لے — کوم طبیب دی چه په روغ صورت مرهم بند دی
زما هر کور د ترخپل صنم پورے شرمیږم — برهمن چه سره په پښو د خپل صنم بند دی

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

واسمان تہ لاس د عقل نہ رسیږی دا خو عشق دی چہ پہ هرش کرسی قدم ږدی

زہ رحمان یے تاج کنړم د یارلہ لاسہ

کہ پندِ پہ سړه جور د ستم ږدی

د دُنیا کار دنہ کنوارہ غلول دی ما کان پہ هیڅ مکړه چہ م خپل دی

هیڅ مسړه پہ داجهان کښ پاتے نہ شوه دیخ سړے چہ اد بو پورے کول دی

یوزه غوږ د غوښتہ پہ هرچا پورے کہ د شرم یوزه غوږ غواړی باطل دی

کہ یې د ده کا سے وانی وی پہ کښد و کښ پس لہ شام هسے وایہ چہ دبل دی

کہ تہ یو یادده غیبونہ د چا شمار کړے بل به هسے تاته وائی چہ ستا سل دی

نصیحت د ناصحا نو اشرفہ کا د سړے او پښے خوشے بشکول دی

دا نا اهل همدمان دی نہ پوهیږم

کہ موچئ د رحمان بندے پہ کوکل دی

هر نگار چہ بیوفا دی نگار نہ دی پہ گلزار کښ چہ گل نہ وی گلزار نہ دی

پد تلنئ د میوست خلق م خوښ دی هغه خار چہ بوی د گل لری خار نہ دی

دینداری د نیاداری دی شعبله لړمے مالید لی هیڅ دیندار د نیادار نہ دی

کہ روزگار یې پہ جهان کښ بادشاهی ده د دی نور عالم روزگار شه روزگار نہ دی

چہ تصدیق ئے پہ خپل زړه کښ محکم نہ وی د پہ خونہ ظاهرا قرار شه اقرار نہ دی

پہ هر زړه کښ د خپل یار د غم غبار وی د غه ابر د رحمت د ے غبار نہ دی

چا یه کسب بے نہ عشق نور شه نہ کړه یاری کیږی دی چه هر یوته اظهار نہ دی

معشوقه د فاله هیڅ سړه منہ کا گنړه کوم یو د وی رخت خریدار نہ دی

د خپل یار د وصال د خدائے پہ داد مونہ شی د غه کار یې هیڅ پہ اختیار نہ دی

پہ رحمان باندِ منت د معشوقو دے

د بے هنو معشوقو منت یار نہ دی

هغه زړه چہ خدائے روښان کا جاه د جوړشی پہ داجهان کښ د ونگاره تماه عالم شی

پہ آدم کښ د حیوان خویونہ هم شته چہ خویونہ د چارپایو پکښے نہ وی سړی خوښ پہ سړی هم مسلم شی

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

چه آغوستے یې لباس دی ډیا کانو دنیا پکوچرے کاندی خوبه کرم شی
که هرخو طعام نذیذ دی مزه نه کړد چه یوه ذره نمک یې زیات رکه شی
بناډی هرچرے د غم پیدا نداره وی دهغوبه څه بناډی وی چه غم شی
هرچه خپله رضا پاسلوی قضاته که هر څو په ځان ناخوښ وی خوشحاله شی
عاشقی چه ترکان وو رسیږی دهغې یارنه زاس زخم یې مرهم شی

که په ځان باندې قدم کیږدی رحمن
نه فلک به د رانه ترقده شی !

د عاشق بے خپل یاره قرار نه شی بے طبیب قراری د بیمار نه شی
چه په لوح محفوظ کښ کښلی لیونی وی په تعلیم د معلم به هوښیار نه شی
زوے د پلار په غیږ کښ پروت دی روح راړشی د قضا علاج په سر وو پیسو ار نه شی
دهغوچه خدائے کښ څه روزی کړه هیڅ نقصان یے د منکر په انکار نه شی
درد د غم د عاشقی چه د یرمشکل دی هیڅ سړه د په دا رنځ کرفتار نه شی
زهٔ همد عمر نه خدائے دغه خوښت کړه چه د یارنه خپله یاره ویزار نه شی

که هر څوئ دلبری و د لخوئ کا
د رحمن په ترکو هیڅ اعتبار نه شی

د چه مست په میوراغی یار د چا دی بیا به تاخت کا په کوه غولی وار د چا دی
چه زړه سوی د حرم په صید هم نه شی دا بے درده بے صرفی کذار د چا دی
ما خونه دی څوک بے د چے آزار کړی د اچه ما آزاره وی آزار د چا دی
چه ئے درست جوړ د مخ په رنګ زیبا کا دا آفتاب غوندې روښان رخسار د چا دی
چه بلبل یې سیدے ترکمونه شی دا دښته په حرم کلزار د چا دی

چه هیڅ ترس پد زړه کښ نه لری رحمن
دا نا ترس و بی پرواه نکار د چا دی

د یوه ذره بد وزی بیا به سور یې پدیوه ذره به کرم یا به سور یې
که څوک د خدیه غوږ ے خوان به وری او که پس له خوانی پایې خو به زور یې
سړے که هر خونه جوړ کړه ناجوړ وی خدائے خونه یې چه به تن تنه جوړ یې

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

عاشقی به دآسمان غوندِ شرکند کا که مجنون غوندِ هر څوپه صورت وو ږئ

عاشق بې جذبے چرے وه رحمانه

ته مجذوب دَ یار په مهرکښ مرو ږئ

ورک شه ورک شه بدکردار اوبدسړی که پدورکه یو عزیز وی که پر دی

ترهغه لاښکو کار پیدا نه نښه وے چه بدکارشی وچ زوی یا ښځی

لوګی لوښی همه واړه پرے مردار وی بدکردار دی سورلنډی یو وږی سپی

هغه خښ به همه واړه لیونی کا چه په کلی کښ یو سپے شی لسیزی

بل علاج دلیونیو سپیو نشته بے له مرګه چه ترڅنګ کاندی کوهی

حرام خورهٔ مخنشو په حساب وی که پدتوره یا پدتیغ وی مړی

مړی وئیلی بویه وهغه ته! چه بے وجهی آزار نه کا هیڅ سړی

دیګ ږئ اینی په دیګدان درمبی ترتیغ وی چه یئ سور په آه سرد نشی نغړی

هسے فیض ئے وهرچا وته رسیږی چه بلاشی دَ څپل وخت خاتم طائی

اے رحمانه چه بد فهم دبدکارشی

ما ته دا یه سپے بهتر دے که سړئ

چه وصال دَ څپل جانان م دے مرندے ګنج دورد مرجان م دے مرندے

همره طمع م دَ څپلو بختته نه ره نه پوهیږم چه څه شان م دے مرندے

که په دې مشقت لاس لره خدائے راوست زهٔ خوا یم چه آسان م دے مرندے

چه دم یه نفس وصل ورسره وشه دا ره اجردَ هجران م دے مرندے

څه عجب دی که تمام جهان زما شی چه بدشاه دَ درست جهان م دے مرندے

زهٔ رحمان په چنې شعر شکر ګذار یم

چه دا هسے رنګ دیوان م دے مرندے

چا چه کړے دَ دنیا وته اسرے دی دمغو پد سرهمد خ ورے ایرے دی

نادانان که دَ دنیا په کار نا زیږی ودانا وته دا وشتے مسخرے دی

چه بے خدایه محبت که هغه خښ نارینه یئ دا ره خړا وښځے خرے دی

وسپین ږیری وته وایه سپین ږیری همکی واړه هلکان دکوارے دی

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

چه نه فیض نه شه بهره څنی مونده شی همګی واړه بے فیض بے بهره دی

ذخیره د دُنیا مه کوه رحمانه

دا هم واړه د خاورو ذخیره دی

آشنائی تورہ بلاده آشنا مه شے جدائی به دِ فنا کا فنا مه شے

درد و غم به دِ د زړهٔ ولی کړه غوښے گرفتار په درد و غم د جانان مه شے

په زیړ رنګ به دِ تل سره اوښکے بهیږی د دوړنګو په څیر ګل د رعنا مه شے

هم په واچه د روغړنه خدائے دښمن دی وهیڅ نه د روغړن په وینا مه شے

که اعلیٰ مرتبه ګواړے عاشقی ده نو رهمه واړه ادنیٰ دی ادنیٰ مه شے

همیشه به سړنګون په فکر نه ست بیٔ

د رحمن هسے مشغول په ثنا مه شے

چه په نور څه پوهه زړهٔ تړی بے خدائے څه پوهیږے چه په څائے کړی که بیځائے

دانسته چه په بل تل ترتله پائے که بیا پائے خو ترسلو کالسو پائے

که د سل کاله شی عمر خو به نیږ شی دغه پس راځه کړی راته وائے

سم لدلاس چاړه نه شی مرد هغه دے چه بید اروی و غلیم و ته له ورائے

تړ پدا اصل کښ سړے ئے خاروے نه ئے د چا پ یو چړے مه کود دو پائے

مرتبه به دِ د بچ اود میږی شی زړه په غورو غوښو مه تړه هماغے

مور به نه شی په حرص بے قناعت اے په تخت دا رنګزیب ناست ګدائے

د رانډِ سرائے لره توښه تړه رحمانه

څو سفر دِ کړے نه دے له دے سرائے

له دے کټ له پوزی خو به دلار شے تړو بیا خدائے خبر کوم خوا ته به لار شے

په ظاهر صورت خو هسے معنو میږی چه به خس غوندِ تر پښو لاند تار شے

دا آسمان زمکه به وی او ته به نه ئے په وداند وداننئ کښ به ویجاړ شے

د بهار د ګلو غم مدام نه وی عندلیب غوندِ به پاتے په اهار شے

په ویلار ویلار به ځان د رپسے ورک کړ چړے نه وی چه د ترکو په ویلار شے

که لیلیٰ غواړے بایده دی دا رحمانؔ چه مجنون غوندِ سکن د کوه وکار شے

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

نه په هره کړۍ غم د سیم و زرخوړے — زه د هره کړۍ ویم چه خپل سرخوړے
عاقبت به دِ یو خندله سینے وو زی — تنه چه تس په هر یو بانخ باندِ ثمر خوړے
په غوض ئے کوم طاعت کړے راته وایه — دا نعمت چه په هر شام د هر سحر خوړے
روزقی په څنورم په هر انطار کا — تنه څلور حصه طعام پهر په هر خوړے
که یو حُل ترکه ئے ورسیږی — نور به غونبے د خپل ځان لکه قمر خوړے
که سینه د نام و ننګ دِ شی نو څنګ — د هر چا په کجروی په خپل جګر خوړے
بے هنره نه تندهم زهر قاتل دی — قندئے وکړه که زهر په هنر خوړے

نهال په زړه د صبر کړه نخل رحمانه
چه صدام د برخوردار په څیر برخوړے

تنه چه خپله بے عقلی هو نبیاړی بولے — کا ټکے بیا مړی د غونبو په نرخ شولے
عشق یو داددے په عاشق باندِ له خدایه — هسے نه دی چه ئے پیسے یا ئے پرولے
زلیخا غونډِ به بله شیدا نه وی — که د مصر مستوری شی واړه ټولے
هغه بحر څه په بحر حساب نه دے — چه اوبه ئے خاک نه دی وی خټولے
له هغوسره به څه فکر د یار وی — چه په غم وی د کاله یا د کهولے
عاشقی د نغری پد غاړه نه شی — څوپه یو رپے وانه غلی شی زولے
د وصال په نعمتو نو عمره مه ش. — جدائی خټے کړے په زړه څمولے

د رحمان شعر کوهر دی ثمینے تولے

په نامه د هغه خدائے م دا بیان دے — چه یو نوم ئے په نو مونو کښ سبحان دے
هم بادشاه دے د جمله د بادشاهانو — هم د یو هر سلطان په سر سلطان دے
هغه کا رچه د هر چا وته مشکل دے — هغه کار وا ړه وده وته آسان دے
څوک آفتاب شی په آسمان راخیژولے — د هغه آفتاب راخیژولے په اسمان دے
څوک په شپه کښ شی مهتاب پیدا کولے — د هغه په شپه کښ پیدا کړے ماه تابان دے
څوک د نمر په مخ حجاب شی غورځولے — د هغه پټ کړے نمر په ابر کښ پنهان دے
څوک یو څاڅکے پریتی شی له آسمانه — نزول کړے د هغه په مونږ باندِ باران دے

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

څوک شی روح ننویتے په یوه ماشی ژوندے کړے دهٔ په روح تمام جهان دے
څوک وسنګ شی رنګ دګلو ورکولے ده وسنګ ورکړے رنګ دارغوان دے
څوک له خاورو شی یوګل پیدا کولے دهٔ نه خاورو پیدا کړے ګلستان دے
څوک له سنګ شی ګوهر پیدا کولے ده نه سنګ پیدا کړے درمرجان دے
څوک شی رزق هر مخلوق ته رسولے دے دهر یوه مخلوق روزی رسان دے
څوک بنده لره ایمان شی ورکولے دهٔ ورکړے هر مؤمن لره ایمان دے
څوک له زمکی و آسمان نه شی خښلی ده عیسیٰ لره ورکړے دامکان دے
څوک له خدائے سره خبرے شی کولے ده موسیٰ مشرف کړے پداشان دے
څوک اینبودی په توسن د آسمان زین شی اینبی ده په هر اتخت د سلیمان دے
څوک په سینه ږیره پائی تر قیامت ده په خضر باندے کړے دا احسان دے
چه په دهٔ شی هغه کار په هیڅ انه شی هر توانا دهٔ تر توان پورے ناتوان شے
په اوبو کښ لے دکا نړدکوټ پیدا کړ دهٔ ورکړے پښتے اورلوه مکان دے
په سجودے ځمکه سرد ے ګولے هم ئے زورند په رکوع سره آسمان دے
هره وُنه په قیام ورته ولاړه هرګیاه یے په تسبیح سره زبان دے
همه واړه په تسبیح دهٔ مشغول دی که مسکے که پیړے دے که انسان دے
هر مرغه یے په چمن کښ ثنا خوان دے هر مرغه یے په دریاب کښ حمد وائے
حق په حق یے هیڅ انه ده ثنا کړے نه نه هیڅ او قع شوے دا بیان دے
مخلوق تو هیڅ نه دے بیتر اندے نکه ده سره چه قدر د خپل ځان دے
حد پایان ئے هیڅ سړی موندلے نه دے معرفت یے هسے بحر بے پایان دے
نه ئے زبان نه ئے زوال نه یے نقصان شته دے بے زبانه بے زواله بے نقصان دے
نه ئے مثل نه مثال نه ے مکان شته دے بے مثل بے مثاله بے مکان دے
پاک ئے وګنړه بے شک و بے ګمانه له هغه چه د چا شک د چا ګمان دے
نه ئے څوک په ستړکو وینی نه لیدهٔ شی اوبے چون بے چګونه بے پایان دے
که څوک وائی لیدهٔ نه شی لیدهٔ نه شی اوکه وائی د هر چا ته عیان دے
منزه دے نه جسمه وُ جهتو نو اوبیا هر جهت په دهٔ باندے د وان دے

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

له زړکۍ نوصفتو نورا شعرونه کوړه
چه یې کړے نیم صفت عبدالرحمن دے

هغه دمرچه زړهٔ مدلل شی — یو ساعت ورباندې کل شی
حیران تلی وی په فکر — فراموش یې تیل وتل شی
نه ئے گفت نه ئے شنود وی — په غوږ کونو په ژبه لال شی
نه جواب وچاته کاندی — نه ئے غوږ د چا په سوال شی
علم عقل څنی پاسی — درست صورت یې خواب خیال شی
په رنړدستر کواوده وی — لکه نقش د دیوال شی
ټوت یې وینی د څکر وی — هم دغه یې اشتغال شی
د چشمو نو له لارانه — په رخسار یې پشکال شی
په سبب د عاشقئ — تیرتراټ وترعیال شی
هم تراټ وترعیال — هم تراټ وترمثال شی
په خپل دود و په خپل څه کښ — ترعامه ډرغ بیال شی
نه طاقت نه ئے مجال وی — بے طاقت وه بے مجال شی
که ژوندے وی پد جهان کښ — د مرده ډیه مثال شی
په څنگ کښ ماهی کوړه — هسے بے تیغ حلال شی
پاسیدے نه شی نه څ یه — په زړهٔ غوښ په تن کهال شی
د ویشتنیو په څیر یون کا — نه کی خلقو په د نیال شی
لکه خس د لوئے لارے — ترقدمه لاندې پاښال شی
خدائ له غم سره ژغورده — بیالابویه چه خوشحال شی
چه د زړهٔ ولے شی خوشی — نور ژوند ون یې په اشکال شی
د باغبان ستړی کا سپینئ — چه تازه ټخم د زمان شی
روئیدن د کشت آسان دی — پرورش یې د پیر جنجال شی
د بیرانی په یوه دم شی — د دانی په د پیرشکال شی
چه پلار د مری بیالابوید — چه بچے زړی یتیمال شی

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

څوک خبر دی له دے دوګړه — چه په ما به پیښ شه حال شی
چه په حال کښ یې حال نه وی — څه امید په استقبال شی
دیوه ساعت لد مرګه — خدائے زده څرنګ به هوډ شی
د دنیا چارے فانی دی — رفت آمدی په یو منوال شی
په مثال کښ کله سورے — خواؤ شا دهر دیوال شی
اعتبار په او بو مه کړه — چه استادی په غربال شی
د بنډو په څښولو کښ — شان شړی کا شړی شان شی
که بادشاه د وزیت دی — کښه ولی په لاس کښکان شی
په ثواب ئے مه نیازیږه — په یوه ساعت وبال شی
په کمال یې مه نازیږه — په یوه کړۍ زوال شی
دهغه یا نو سودا کړ دی — بیا دکا ؤ خرد لال شی
جوهری دی جوهر پیژوری — خو رے اغزی کړل شی
کلاک د کهکاری کا — فروشنده د مات سفال شی
په هستی کښ ئے اشراف دی — په منیتی کښ ارزال شی
د ځوانئ په وخت کښ شیر دی — د پیرئ په وخت شغال شی
چه مشهور په صداقت دی — پوچ کوئی د خلی بدنام شی
محتسب دی حساب کا — کوتهو د راضی کوتوال شی
نیکو کار دی نیک عمر کړی — بد کردار د بد انجام شی
سر نوشت د سړی خپل دے — یو عیبنی دی بل د جان شی
چه نیک بخت دی نیکوئی کا — چه بد بخت دی بد سکهان شی
لاس و پښے د هغه نسه — چه خوشحالئ خوش حضار شی
په هجران نا امید مه شه — خدائے د دردی که وصال شی
په حرمو کښ مسجد کړه — کونیز خ دی په حرام شی
کافر د با سو لد کفره — په یوه ساعت ایمان شی
ته سهتر کا ندی تر سپینو — په سپین خ باندے تور خال شی

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

آرزومند دَ یوه خس وی خداوند د ملک و مال شی
چه سیالی پَ کړی نه وی له سیالانو سره سیال شی
په دیر عمر متفضل وی په ساعت کښ انتصال شی
ممکنات به منع نه کا که څوک سل ځلَ سنبال شی
چه د خدائے رضا شی پیښه رمل پاتے در مال شی

ډل به څه کوری رحمانه
خپل انعال دَ سړی نال شی

هرچه کښت پَے په باران اوپه سیلاب شی دَ هغو عمر به دارو په عذاب وی
هغه مک چه پکښ سیند درور بار نه وی د هغه کاندې همه خانه خراب وی
د آسمان نه به پَ ستړکی وی خپلی د باران له انتظاره به پَ خراب وی
لکه څوک چه کړی پَ په کړهی کښ د هغه ماهی په ضرور به کباب وی
لا به کله باران ونه پرے نزول شی چه نخیل و زراعت به پَ سیراب وی
همیشه نه خدائ خواست دا وبو کا ندی که ځے چرے خواست په عمر مستجاب وی
لکه تل چه ځے په زوړ دا وبو غوږ شی همره غوږ پَ نه په چنګ نه په رباب وی
که همه عمر باران درباندے وړی لاکړی پَ په صورت کښ د آفتاب وی
د کړئ و د خشکَ له د هشته د آفتاب په څیر کاندې پَ په مهتاب وی
دا وبو له دیرے دیرے تیمتی شته لوکی لونبی پَ مردار په منجلاب وی
ترڅ د پاکو د ناپاکو اوبو نه کړی که اوبو پَ کنړے وړے په شتاب وی
د اوبو په غلا چه ورشی نه جار روزی که ساکن د خانقاه اود محراب وی
دا وبو په ویش چه ورشی انصاف نه کا که په لاس ځے وړ تونه د کتاب وی
دا وبو ثواب ځے نه کیږی له لاسَه که په کوټ اوبو پَ عین د حج ثواب وی
د باران امید پَ نه کیږی له خدائ که ځے شپه اووځ په سر باندې سحاب وی
پښتی ښځے له تن څرنګ دروی چه اوبه پکښ نا یابے تر ګلاب وی
هیڅ بے مه پوښته له غسلَ له اودسه چه یو څاڅکی پرکوهر غوندې نایاب وی
په سیب دَ ویره ویره تیمم همیشه پَ سپیره د یره په تراب وی

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

دلمي سړي په مخکښ دي آب چېرے — هغه خلق چه بے آب وي خو بے آب وي
په آبي کښ لاهم وي خونه ويرانه — هغه کلي چه دبل کلي پاڼاب وي
يو به نۀ سي هيڅ برے له سړي ورځه — پاڼاب سړي که زوئ دار يا ب وي
سم حساب له غريزانو کله مه مو مي — تل تر تله يې دبل لاندې حساب وي
نه طاقت دبد و ويل لري نه صبر — لکه مارچه مذاق وهلي پيچو تاب وي
نه ئے مرک نه ئے فتنه نه لاس کيږي — لاس ترلي وچنې شرم په طناب وي
چه ئے زيست يا ئے روزګار په تحمل شي — هميشه يې له بدئ اجتناب وي
که يوه بده وينا يې له خولے ووزي — هغه دم ئے پخپل ځان باندې عتاب وي
هسے شان سړي تيري وربانده وکړي — چه په عمر نه د سوال نه د جواب وي
همسايه ئے چريکا روپوښتنه نه شي — او په اصل به مرچي او يا قصاب وي
ملايم وئيل اثر ورباندے نۀ کړه — چه په زړۀ کښ ئے نه شرم نه حجاب وي
لکه ديوي د سړي پوښه صورت شي — ته ګمان کړے چه سړے دے يا دواب وي
په هيڅ رنګ له بد خويئ نه جاروزي — هسے مست د جاهلئ په شراب وي
چه اشراف هسے د خرسو په لاس کيږي — تر و خرا هسے به يې له خون په کوم باب وي
هسے رزق د خدائے پيدا کړه د رمه کا — که به رزق د چا په هسے رنګ اسباب وي
ترڅا هسے زميندار و هغه بنډ دي — چه نوکر د يوه تور کافر کلاب وي
نوکري د يوه سپي د رلږه بنډۀ ده — هغه پريږده چه زانوم ئے د ثواب وي

د خشکوئ له غمه قوم د رحمان خوښ دے
که رفتن ئے نه جهاد په شتاب وي

شاه تور و ستر کو په يادا شت يه اوښي اوري — تي د هکه پريوزي په شبران د غم کښ شوري
زلف د سايه کړے مخ د اور په جهان بل کړه — هر چا ته چه کوره نيم په نمر وي نيم په سوري
څوک د په وصال کښ تند نباد څوک څکر خون خوري — چا وکړو ديدن د چا شوپئ د ستر کو توري
او رتاد رخسار د هسے ما په خپلو د ښکو بل کړو — تل په اتش سوزي آئينه چه مخ نه کوري
ستر کې د ات د خيال له پريوتي و زړۀ ته — څه شوکه بې ستر کو صورت د بل لوري
کله رقيبانو ته نظر کړي کله ما ته — شاباز ان د مه به نبود يو شان وري

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

خان په مستو ستر کو باندې مړ غلوه رحمانه
دا مستان هوښیارو دی له حکمت سره ښوري

ته چې مانه وائې چې په چا باندې شیدا ئې — زه په تا شیدا یم وایه ته چې یار دې چا ئې
زه به تا په کومه زیرکۍ شم پرې لے — چا زده لکه تا زده همره وایه چې څه وئې
زه چې کبر جن دم عاشقۍ م کړ دن مات کړه — ته چې لکه وے هم هغه هسے کبر یا ئې
خان که ستا په مینه کښ فانی کړم څه به وکړم — ته چې په داهسے رنګ له آه بې پرواه ئې
مرګ م په تا ولے خدا ے اختر کړنه پوهیږم — څه دې حاصل م شته که مطلق په مرګ زمایئے
څه شوکه یم زه انګښت نما په مینه ت کښ — زیات له مانه خو نږم د قاضي هم د ملا ئې
ستا د عشق تر تورے ککرۍ د رحمن خار شه — دا هم سهل کار دے زما یاره که په دا ئې

دویم دفتر

دوباره دې راتله نشته په ژنب — لږ دې وار دے که د روغ کړے که رښتیا
هر څه چې تر دې تیره شي عنقا شي — عنقا نه دے په دام نښتے ؤ چې چا
تر روغ تیرے اوبه بیرته نه جاري وزي — نه جاري وزي تیر ساعت په بیرته بیا
تیر ساعت په مثال مرے د لحد دے — مړ چا نه دے ژوندے کړے په ژړا
که مقصود لرے تلوار کړه وتن کوتاه دي — غوره مشه د دے عمر په بقا
هره نبه چې صحیح کنزي په زړه کښ — په غرور به هغه نبه کړي خطا
په امید امید ئې خلق نا امید کړه — دا یا مر له مکره مشه بې پروا
چې د مرګ په ټاچه دې شي خوله ماته — تر دې په ماته خونه به څه کوے ثنا
د بیر ژړ لے ار تیښے چې وینا ري — تا ته وائي که پوهیږے په وینا
هسک نه ئے چې په زور دې خوک تعظیم کا — هم عاقل ئې هم بالغ ئې هم دانا
په عمل د نیکو بد و قسم ؤ کړه — چې په دا کښ دې پوهیږو دی که په دا
سر د تنه په کریوان کړه ترکي رونړے — د یر په پورته پورته مه څه سر هوا
سر هوا سر هوا مه څه و آسمان ته — ته په اصل کښ له زمکے ئې پیدا
د څنګ په څایئے به دا پوښتنه نه وی — چې ته زوی یا نمسے ئې د فلانا
چې خپل خان نیکره وکړه غوره مشه — په نیکره دا دے او د بابا

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

هغه ناوچه په ځان بنائسته نه وي څوک يې څه کوی بنايست د مور د نيا
ښځه زه د ځان ته کړم اے يياره دلکيرمشه که يم نوم واخست دا ستا
نوم دا ستا د ده بل اخلم چا ته وايم نه يم کار نه يم غرض شته په بل چا
کيږم ځائے د دے غمونو ری په زړه کښے ما به څنګه زړه کوله دا نشته

چه د مرګ سختئ خواږې په خوا وي
اے رحمانه ولے نه مرے لا پخوا

هيڅ ثابته نه کړه چا د دے دنيا وفا واړه مينے کاندی بيوفا په دا دنيا
هر څوک چه دعوے په دا دنيا کا د چيرئ واړه باطل رائي دنيا نه ده ډهيره
دا فلک کلال دے سا زول و ما تول کا ډيرئے ما د تا غوندې پيدا کړه هم فنا
هر سنګ د کلوخ چه څرکند يرئ د دے دهر واړه ګډګړئ دی څوک د شاه څوک د ګدا
دا مړ ډيڅوک نه بډی د دنيا و رهګذرته بنکاريږه د کړے نه شی د سيمرغ د عنقا
هر څوک چه له دے ذاتی نفرت ا بستګی کا نه به شی ترلی په ز نجير سره هوا
ما د دے که آفتاب دے عاقبت واړه خرڅ دی کل که هميشه وی هسے نه ستر ا سبدا

مه د رومه رحمانه په خلاف د دانايا نو
مينه د دنيا پسندلے نه ده هيڅ دانا

ته چه ما ته وايئے چه په څه کوے ژړا نه د رمعلومیږی د غه خپل جور د جفا
ته جور د جفا کړے زه جفا کوم دلبره ستنګه د غه نه وه دا به هم نه وه زما
څه ښادی به کا ندی طائفه د عاشقانو رسم د ښا نو که هم دا وی لکه ستا
دا خصلت که ستا دی که هم تل په د غه شان وی نه را معلومیږی د د رد مند د زړه د وا
يو ډ ستا ما نړئ شه بل غرور د رقيبانو وا رپه وا رم وژنی که هغه کله دا
هر چه عاشق ګا که په قطعه ا فلاطون وی زه خوږئ مجنون ګنړم که نن وی که صبا
سپی هم په عذاب د جدائی د وژلو نه دی زه خو ګونډ ستاد کوڅی يم شوم په دنيا

هيڅ شے پکار نه دی رحمان تا غوندې دلبره
دا زما رضا ده بس تی هر چه ستا رضا

چه بے نقشه يه زړه خيال شی دا ښائسته صد قه شے سرو مال شی د آ ئينه

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

پس له مرګه به ئے تیغ هسے لخ رونړ وي چه آشنا په تیغ حلال شی د آشنا
په آسمان د آشنایئ به ئے مکان وی چه زمین خوند پامال شی د آشنا
خوشحالی زما د زړهٔ په هغه دم وي په هردم چه زړهٔ خوشحال شی د آشنا
روح هغه ساعت داخل کړم په تن کښ چه ئے دخل په وصال شی د آشنا
نور د هیڅا قید و قال م پکار نه دے چه ترغوږم قیل وقال شی د آشنا
هم هغه یوه کړئ راباندے کال وی چه یوه کړئ محال شی د آشنا
زرغونه کاندی دا نه زما د عیش چه په زړهٔ م زرغون خیال شی د آشنا
نه بل څوک زما طبیب بے آشنا شته مه نه به بل څوک په مثال شی د آشنا

درحمن نظر په هیڅا باندے نه وی
چه نظر ئے په جمال شی د آشنا

که ستا بنام ترستونی بنکته کړم حلوا صبا خواست کوی له خدائ د بنورو
په هیڅ حال کښ د قرار و صبر نه شی لیونی کړی د پرحرص د پرے هر
تمام عمر ترآشنا ترغزیږ پورے یوے گیدے مخنورن کړے سم رسو
چه په خپلی پروایئ د پرواه نشته نور به څه کړی په جهان د چا پروا
چه د نفس د پاره لاس وچاته نیسی دا زخمت له خدایه غواړے که دوا
نفس بے شمره عالم پریښت کوی ته خدائے د له کانا بینا د چا پیشوا
په دوا په ناروا که پوهیږی د چارپائے نه څه دوا څه ناروا
چارپایان که غوږ و ستر کے لری څه شو په معنی کښ نابینا دی ناشنو

زهٔ رحمن یم هغه علم پښ ه غواړم
چه له دیندنه مدهه وی سیوا

سل ځله که وهری ناصحان جگر زما میل به وینه نه کا د ردتا د سر زما
صبر ستا په عشق کښ د اخیره څه اوزه څوک نشته دے چارے توان یو موی قدر زما
ستاله محبته جدا نه زما دروغ دی ولے خاورے نه شی په دا لار بستر زما
واړه معشوقی د عاشقانو خبرا خلی د یو ته چه نا اخلی یو دم خبر زما
هیڅ ندوه په نشه سے د ستانه جدا ئ نور اندوه به څه دی ترډغه بتر زما

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

خوب دکور وکی په نارو زما برهم شه څه چل دے چه نه شی ستا په زړه اثر زما

کلواړه جهان که مار حمان لسره دلبر شی
چرته دے دلبره بی تابۍ دلبر زما

هسے یادیږے همیشه مدام زما چه اوراد یې په هر صبح وشام زما
هر کلام چه بے د اشله یاده وکړم تل توبے دی په هغه کلام زما
بے له تا کړم زړه آرام کړم په سل رنګه نه شی نه شی په هیڅ رنګ آرام زما
ننګ و نام که ستا په مینه له ما دروی زار شه ترمینے ستا نام ونګ زما
چه قیام شوم په مقام د عاشقئ هیر شه دلته واړه بل مقام زما
څوک عشق په خم خانه یے داخل نه کړم پخته نه دی د فه عقل خام زما
ټن و وخت دے کړم آه وفریاد اوږے څوچه خاورے نه دی هر اندام زما
هزار جام وصراحی دے فنګ مات کړه څو به کړزی په دا دور جام زما

زهٔ رحمان به دا ناکام کوم ترکو مه
وایه کله به حاصل شی کام زما

هر چه چلید لے نه وی یار زما خیر دے دا که وائی بد په کار زما
هر هغه چه وی دلبر زما لیدلی نه به کا انشاء الله انکار زما
سر زما درکاه د هغه یار عزیز وی بے له هغه نه نشته بله لار زما
ما بے عشق بل څه څیز نه دے زده کړے چه څه دی هغه دی واړه کار زما
خدائے پے یولہ بله هیڅوک آزار نه کا اے دلبره ما خله ته آزار زما
یاره ستا په جدائی اوښکو یرغم کښ سیند دا وینکو دروی په رخسار زما
نوے واړه کړی هم واړه ستا خبرے کفت وګو نشته په بل دیار زما

زهٔ رحمان به لاف په عشق څه و همه
خو دبه څان څرګند کا انتظار زما

سر زما سامان زما زار شه ترجانان زما زار شه ترجانان زما سر څما سامان زما
زیان څما نقصان زما واړه دیار هجر دے واړه د یار هجر دے سر زما نقصان زما
مینک زما زغفران زما ستا دکوشی خوږ دی ستا دکوشی خوږ دی مینک زما زغفران زما

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

ګل زما یجان زما ستا رخسار و زلف دی ستا رخسار و زلف دی ګل زما یجان زما
فکر زما توان زما ستا په غم کښې نه رسی ستا په غم کښ نه رسی فکر زما توان زما
آه زما افغان زما هیڅ په تا اثر نه کا هیڅ په تا اثر نه کا آه زما افغان زما
زړه زما چښمان زما بې تا هیڅ حال نه لری بې تا هیڅ حال نه لری زړه ځما چښمان زما
د اپیران شیخان زما ستا په غم کښ نه رسی ستا په غم کښ نه رسی د اپیران شیخان زما
باغ زما بوستان زما بې تا میوه نه نیسی بې تا میوه نه نیسی باغ زما بوستان زما

وصل هم هجران زما اے رحمانه خیر مے
اے رحمانه خیر دے وصل هم هجران زما

بادشاهی لرے هر یو غلام دے ستا دخاصانو پخلے ناست دی عام دے ستا
پښتنه کله دی چه لاف د پښتنګی کا پښتګان دی په مے خم کښ خام دے ستا
خو هم همره یې نظر په ننګ و نام دے چا چه نه دی اوریدلے نام دے ستا
همیشه به له مقامه بې مقام دی هغه څوک چه لټوی مقام دے ستا
چه په خپلو وینو کل خوندې عمرې نه دی ځه به نه دیني رخسار کلفام دے ستا
صبح و شام په هغو خلقو باندې یو دی چه ارزو لری هر صبح و شام دے ستا
بل کلام یې په زړه کله اثر کاندے چه ترغوږ وې شی شیرین کلام دے ستا
فراموش کاندې همه فورے مستۍ هرچه نوش کاندې باده په جام دے ستا
دام دے ستاه تور و زلفو عالم کیر دے تنها نه یم نښتی زړه په دام دے ستا

زړه رحمان دعا سلام په هغو وایم
هرچه ماله یا وړی سلام دے ستا

هرچه وینې په ستر کو روښی دے ستا مخ ئے کوږ دی همیشه په سوی دے ستا
بې دماغ به ترسره مال تیر شی چه ئے تیر شی نو دماغ بوی دے ستا
که وئې کړی څه بیخایه خوئې نه کړی چه په دا رنګ قامت دی لوی دے ستا
نوبهار دے عالم سیر د بوستان کاندې خدائے وما وته بوستان کړ کوی دے ستا
د عیلی له دمه دم و هلی نه شم چه خوله بیرته شی په کفت کوی دے ستا
هم په دام له چښما نو رود بهیږی چه یا دیږی م قامت د لجوئې دے ستا

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

هیشه یې زړه په اور باندې سپند وی وهغوته چه څرګند شی خوی دې ستا
دنړۍ لاشه یې مه ته وی په زړه کښے چه ئے نقش وی په زړه ابرو دې ستا
وزغیږوته یې څه لمړه راکاږي نیمو نیولره بس دے موی دې ستا
وکړنګ وته پخپله ځان پریښې چه وزړه وته پریباسی روی دې ستا
که ته سل ځله زمایې زړه دې ستا یم تلوفی نه دی نه مه جُست وچوی دې ستا

ګل لښه شه د بلبل په آه رحمت نه
نه ګوره هیڅوی یار په هوی دې ستا

خوئ که په داشان وی دل آزار ستا څه بنادی به کاندی ضلبکار ستا
هیڅ چه اوریدے شی لیدے نه شی حسن لطافت پری دار ستا
بیادوباره نه ګوری وصل مسته هرچ چه لیدلے دے څار ستا
خدائے زده چه ته یار دکوه بیوه یې هرصرف یاران دی صد هزار ستا
څایې د پښو پښود مونده نه شی همره عاشقان دی په دربار ستا
بل به هیڅ نه وی که خدائے کاندی ما غوندې خاکساره هوادار ستا
بل ګمان په مه باندې وصل کړه عمر دا په زه وانتظار ستا
عشق له حسن حسن دے نه عشق ته نګار زمایې زه نګار ستا
ته زما مطلوب زه دې طالب یم ته زما طبیب یې زه بیمار ستا
ته که تازه ګلدۍ نوبهار یې زه یم عندلیب په لاله زار ستا
جور دے که جفا ده که ستم دی واړه یې منلی دی یکبار ستا
جور وجفا څوک په چا پلوری زه یم د جور و نو خریدار ستا
یو تار که ضایع شی ستا د زلفو زان به صدقه کړم په هر تار ستا
سل ځله ازمیښتونه دې راوکړل حیف دی چه لا نه شی اعتبار ستا

ستا یم زه رحمان له هره کاره
اوس یې ملا ترلی ده په کار ستا

ستا شهانې شکر لب کړ رخسار دیم غضب
په قادر وکښ نادره په عجیبو کښے عجب

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

په جمله د معشوقو کښے — بوالعجب یے منتخب ؛
بے زیوره بنائسته یے — بے ترتیب مرتب
د غه دا د الهی دے — بے تالاش بے طلب
آب حیات چه حیات بیامرند — ستا د شوندو له سبب
مخ د سپین ترسپین صبادی — زلف تور ے تر تور شب
ستا د مخ عرق دا نه وه — زینت را نیو له کوکب
د بنایست مخی ته نشته — ترمشرق ترمغرب
د وصال مرنده یم کران دی — مکر فضل شی له رب
چه د رب فضل په وشی — هغه خلاص شی له غضب
دا دولت د خدائ په دا دے — مرنده نه شی له نسب
عشق شه هسے علم نه دے — چه حاصل شی له مکتب
مکتب حال د مذهب وائی — عشق سوادے له مذهب
د عاشق مذهب هم دادی — چه وه نه وی بے مطلب

ستا د حسن په صفت کښے

رحمان کونک شه له ادب

په هر زره چه د یار مینه شی غالب — به مینه یې هیڅ نه وی مناسب
نور ے دا ره مرتبے به ورته هیڅ شی — که خبر شی څوک له هسے مراتب
لیاقت یې هر و کړی څخه نشته — عاشقی یوه پایه ده عجایب
د طلب له کوتاهئ ویره و کړه — که هر څوک لار کوتاهه ده طالب
عشق څرګنده خزانه ده خوار هغه دی — چه څرګنده خزانه شوه تر غایب
غوږ خط د مهرو یا لو ترخط نشته — که هزار رنګ کتابونه کړی کاتب
هیڅ یې مه پوښته له فرضونه واجب — په هغوچه عاشقی کړه خدائے واجب
عاشقان تر سرو مال یار ته سیر دی — خدائے په دا طایفه نه کاندې کاذب

زه رحمن د خپل صاحب په رضا زیست کړم
څه پکار دی د بنده بے خپل صاحب

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

لاس مې وُنړی د زلفو په طناب بیا مې وُنیاری د ستر کو په قصاب
هسې اب یې دے د وده ستر کو په تیغ کښ چې بے سره په سر نه لری حساب
چه توسن د تنک زین کا ندِ له نازه د اهلال یې په څنګه راشی د رکاب
په درګاه د رویزه کا ندِ د حسن ګنډ ولی په لاس سپو ږمۍ هم آفتاب
چه په یاد کښ م سره شرنده سپین رخسارۍ له چشمانو م بهیږی سره شهاب
چه د مخ د آب و تاب ته یې نظر کړم را ته هیڅ شی د ګلونو آب و تاب
چه نیم ځ د زلفینو را پیدا شی درست م د وب کا ندِ په مښک و په ګلاب
چه د سپی آواز یې وا ورم هسې خوږ شم لکه څوک په نغمه خوږ ی د ربا ب
ما د مخ ځ کوندِ وُ دیم په خوب کښ باری چې شی بے یاره خوږ د و خواب

په غزل کښے خو دوه بیت انتخاب وی

د رحمان تمام غزل دے انتخاب

هر مطرب چه غوږ یې تاؤ کا د ربا ب په دا تاؤ کښ ز ما زړۀ کا ندِ کبا ب
چه سامع یې په نغمه په ترانه شم د یوانه شم کړیوان خیرے مست خرا ب
هم یې تار هم یې ګفتار هسې اثر کا چه هیڅوک یې نه طاقت لری نه تا ب
یو یې ساز بل ځ آواز وی د لښتیو د یم شعر پرے آغاز کړی انتخاب
څلورم یې یو ساقی له سنګ کښینی چه مخ ځ نړ آفتاب وی نه مهتاب
د اځلور واړه فتنے په څلور کُنجه او پنځم یې صراحی د میو لو ناب
شپږم وخت د نو بهار او روم څوا فی وی اتم شغل د کتاب نهم شراب
چه د اهمړۀ آفتونه سره ټول شی تر ډوکه څه رنګ ځنی کا ندِ اجتناب
چه د اهسے د لبران پرے اثر نه کا یا به دیو یا به دیوا روی یا د واب
د اثر کند به شی په پرهیز د پرهیز کا رد که تا د رشی پد شاهد و په شراب

زۀ رحمان له ریا زهد ځه پناه غواړم
د ریا زهد عذاب دے هم قتاب

د رځ د تیره په شومۍ کړه شپه له خوا ب خدایه به که یا د وی خانه خرا ب
په شتاب شتاب د تنه دی که پوهیږے غافل مه شه د دے عمر له شتا ب

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

ولته دم او قدم دوارِه په حساب دی — پل غلطانه لاړے مه بړده بیحساب
راستولے خدائے خدائے په کتاب کښ — خبر زده کړه له حساب اوله کتاب
تړ وخپلو نیکو بدو ته نظر کړه — چه بدی وخوتیږے ده له ثواب
په هغه جهان به څنګه جواب وُکړے — چه په دے جهان هاجزے نه جواب
عاقبت به تور وخاور ولړه دروی — څان به څوځندے په کتله له تراب
دکاغذ په کشتئ سیل به کړے ترکومَ — واکشتئ به وے مرګی کاندِ غرقاب
چه انتاب یوه نیزه شی بیا به څرګ کړے — اوس چه سوری له ورتښتی لهٔ آفتاب

په آزارهٔ چا یاضی مه شه رحمتنه
که خلاصی په قیامت غواړے له عذابه

په ورځ ناست یے بے مطلب — په شپه خوب کړے بے ادب
لاس دِ وخاته له دوارِ و — هله روز هم لږ شب
نه دلے شوے نه هوړے شوے — ترمیخ دوب شوه مذبذب
عبادت دِ په ریا شه — په مذهب کښ بد مذهب
مدام بندے په سب کښے — بے خبر له مسبب
دارِه تخے شلوئی شاربی — خبر نه شوے له مطلب
تر اودهٔ وربانډِ سوریے — آس دِ یُون کابی جلب
تن دِ تش په توره وسره — اس دِ داغ کړه بے منصب
دراکب چه واک پردی شی — سودے څه وی له مرکب
له ژوندیو سره ناست یے — له مرده وُ مرکب
هلک لوئے شوے په اوبو کښ — اوبهٔ نه پتیږی کب
لکه کانړے یا کودړے — په دریاب کښ تشنه لب
ناآګاه څان آګاه ښولے — ما خبره ده عجیب
مراد له زهده معرفت دے — نه تش څان وژل اقرب

درحسن شراب له عشق
نه انګور نه له عنب

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

زهٔ په سل رنګ راغب　　ته په سل رنګ غایب
دا په څه رنګ شی دلبر　　چه زهٔ مست یم ته تایب
که له جورهٔ دفریاد کړم　　دا هم نهٔ دی مناسب
که څهٔ دایم نهٔ یم رسی　　زهٔ مغلوب یم ته غالب
څه سیالی برابری ده　　دمطلوب او د طالب
دا ستا مهر محبت کړه　　خدایځ په ما باندې واجب
درد و غم دې همره نهٔ دے　　چه یې وکښم په کاتب
جدایۍ ده دیره سخته　　دا رواح او د قالب
چه مجنون په زنګدن شه　　زهٔ یې پریښودم نایب
وصیت یې راته وکړه　　په څو رنګ عجایب

چه روزی دې شه رحمان
زما دا ره صراتب

که د عقل چه اثرلری وسرت　　لاس په سرمشه دهرګیدے ودرت
په نظره هغوخاورے سره زرګیږی　　هرچه نه لری نظر وسیم وزرت
به منت جامد زهر وشنبلی بنهٔ دی　　له هغه چه منت پارشی وکوثرت
لږیوسف له حال د زړه کړه دغه پرې　　دا په حال د زمانی وسراورت
دے ننګ وچاته هیڅ بخښلی نه دی　　چه ئے نه دی راپیرودی خپل ببرت
دخروار دعوای یے وکړه ممکنه　　که رتی یا جودانه به یې وی ورت
که له خدایۍ دې وخلقو ته فخ شی　　له فردوس به دې فخ شی وسفرت
همیشه به درپه درکرزی وښتلی　　داستوګنځای به بیانه موی چورت

دوے سمت بدن منت په رحمان باندے
چه له هیڅه دره تلی نه شی بل ورت

نظر کړم دخوبا نو ورخسارت　　آئینه غوندې حیران شم ودی کارت
له دا شت یې ریبار پوښتیدی نهٔ شم　　خدائے زړه څه به یے ویلی دی ریبارت
خلوتیان لکه برده پکښ خرخیږی　　غږ یے نه خیژی دحسن وبازارت

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

تہ چہ ما پوښتے د یار لہ حقیقت ۔۔۔ څوک د یار خبرے کاندِ د اغیار ت
درد و غم د عاشقئ څہ همره ښہ دے ۔۔۔ چہ یې عقل د چارسی و مقدار ت
زہ د یار چہ خپل غمونہ سره شمار کړو ۔۔۔ یار د ما تہ حیرانیږی زہ د یار ت

رحمٰن هسے وزګار چرے دے نہ عشق
چہ غمونہ وینی ناصحہ غمونِ وزګار ت

ما د دهر غم د هلی دی پہ لت ۔۔۔ د پیالی د صراحی لہ برکت
که اوبہ دی د حیا تو پہ تورتم کښ ۔۔۔ ساده رویو د ما راکړہ بے ظلمت
هغہ یار چہ د ما جام د میو راکړہ ۔۔۔ د بنګړو د بنے م د څنے بے شدت
بنجو د یې د د نیا لہ غمہ خلاص کړم ۔۔۔ لاړم بیا مونډہ بیرونہ ځش جهت
د بنمن پہ د بنمنی م خندا کیږی ۔۔۔ نکہ شمع د مقراض لہ خصر مت
بے خبرې م کل پہ خیر د ہ شمیر لی ۔۔۔ د زمری پہ خولہ کښ ناست یم فراغت
مړ بهتر دے ترهغہ چہ څوک بې پت وی ۔۔۔ پہ یارې کښ د څوک نہ کا خدائے بې پت
دا ستی چہ پہ اور سوزی مراد ئے د اوي ۔۔۔ زہ پہ اور کښ سوے نہ د یم نہ بے پت
خدائے هالہ د سړي یادشی چہ د ردمندشی ۔۔۔ کیہ نہ وہ د ردمندی تر عبادت

زہ رحمٰن پہ سل خلقو زلفو بند یم
لا د پاسہ سور پیزوان شہ بلہ نت

ستا پہ مخکښ چہ حساب د جمال نشت ۔۔۔ څکہ ما څخہ د صبر مجال نشت
تہ د سرد د مال ویره پہ ما مہ کړہ ۔۔۔ ویره ما څخہ د سرد د مال نشت
زہ پہ د اسبب لہ ویرے سره ریږی دم ۔۔۔ چہ ستا ویره کښ ثواب د ے و بال نشت
که وعدہ د یوے چارے یو ساعت کړے ۔۔۔ د هغے چا ہ امید م پہ کال نشت
د شهید و حال تہ کوره حال ئے څہ شو ۔۔۔ بے تا هسے ز ما حال د ے بل حال نشت
رو بنانۍ م د چشمانو ستا دیدن د ے ۔۔۔ پد اکور کښ بل چراغ و مشال نشت
پہ جوړیان ز ماد ستر کو سره تہ یې ۔۔۔ پہ دا نهر باندِ بل څہ نهال نشت
مخ و بے خط و بے خال هسے زیب کا ۔۔۔ چې بے هیڅ حاجت پہ خط و پہ خال نشت
مخامخ که را تہ وکوره د لبره ۔۔۔ پہ کا تہ کښ د ثواب مے و بال نشت

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

د آفتاب په مخکښے هره ورځ زوال دے ! ستا د حُسن په آفتاب کښ زوال نشت

ستا په یاد وکښ رحمٰن هسے مشغول دے
چه پسزره کښ بے هیڅ غم د وصال نشت

مخ ته که د نمرو ایم د نمر زلف تار تار نشت سر دکه ستا قد بولمه سرو یون رفتار نشت
هر څوک چه د ستا د آتشین رخسار تنه کښ وائی پوج د بئی داور په مخکښ د قرد گلزار نشت
ما چه غږ په خوږ د ستا د درد سپیو واوریدے هسے رنگ بلینه په چمن کښ په گفتار نشت
ستا د یدن هغه گاڅه سر په تنه پاس نه وی ولے چه د رب د څښتن حور و وته لار نشت

یار به د رقیب په لوری خدائے نه رحمانه سم
ولے چه د سپیو نر بنستو سره څه کار نشت

د وصال شپه م بدله په بیتون شوه الغیاث د قیامت خواری راپیښه په ژوندون شوه الغیاث
ما لا طمع د وصال د نعمتونو تیر کوله ناگهان پیاله نکوړ د گردون شوه الغیاث
هغه چا چه م په لاس د زړه پرنده وم پرهیدے اوس چه پوهه شوم له اختیاره م بیرون شو الغیاث
د وصال په طمع طوق د جدائی شه را په غاړه هغه طمع چه زما ده اوس طاعون شو الغیاث
په حکمت په تحمل د شوق څوک اخته نه شی په دے کار کښ مانه ملاد افلاطون شوه الغیاث

ما رحمانه یار د وصال په آسانئ مونډلے نه دے
زر د رویئ م سر خرویئ په جگر خرڅ شو الغیاث

یار یاری را سره نه کړه الغیاث نه ئے ترس شی نه ئے کړکه الغیاث
سړو مال دا په زما د دل آرام ته نه ارزیږی په کنجکه الغیاث
په حلو حلو م زړه وری نه پوهیږم آفریدئ ده که خښکه الغیاث
څوچه را کاږی چوکان په مخ د زلفو گډی زما دا خراب زړه که الغیاث
بیتانه ئے پیښور را ته تنور کړو له خیبره تر اتکه الغیاث
هیڅ سبب ئے مونډ نه شی جفا کاندی نو پوهیږم چه به څه که الغیاث
په اخلاص او په راستئ ورته ولاړ یم یار جفا هم په څه که الغیاث
سل خبره که له صدق د ورته وکړم یار بیوه را سره نه کړه الغیاث
چه م وینی له رقیب سره خاندی په ژړا م لیمه سره کړه الغیاث

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

زهٔ رحمٰن صدقه مرد یار په رضا درومم
یار په خپله رضا تښه که نغاړ ث

تاخوږده زماډ زړهٔ له احتیاج — نورم څه پوښتنې چې څه غواړے محتاج
د طالب د مطلوب راز په ما درونبود — که تنډ نه وے خبردار له دے ولاج
یارکه یار ته حال په خوله نه وائي څه شو — وحکیم ته پټ څرګند وی نه مزاج
که زما له حال ما پوښتی حال دا دے — چې بے تاسره ډیر بیاره ده ترشب واج
که په سلو کښ یو خواست ډاډ قبیږی — خدائے وهیڅوک رنځور نه کا بے علاج

په رحمٰن بلا پسے که زهیر بیږی
تنډ مشغول اوسے نه خپل تخت و تاراج

په صنډ ماهرویا نو سرګردان دے زماروح — که باد ګل په بوی پسے پریشان دے زماروح
ستا د رحمٰن د افتاب تنه چې پاڼی ځان شبنم وی — که صبح ډډ اچوائے خندان دے زماروح
چې ږم ستا د جمال عکس دے بیدلی پخپل ځانکښ — هم په دا ټینګ په ځیر حیران دے زماروح
ستاه غم دا ډیر ځے له برکت زما ځان — همیشه که خوشحال هسے کویان دے زماروح
که رنګ میونلو چې لیده شی په بنیه کښ — هسے رنګ په ضعیف تن کښ نمایان دے زماروح
منتظریم د وصل د کتان نه تن ترسره — سر تر پایۍ د شبنم په څیر چشمان دے زماروح
چې حاصلیم له حسن رونبنائ شوه په صنډ کښ — شپه او ورځ که آفتاب په لار روانده دے روح

ستا په زلفو په رخسار پسے رحمٰن شه بے وطنه
مسافره هندوستان و خراسان دے زماروح

ستا وصال دے را بخښلی زماروح — ستا هجران دی را پرودلی زماروح
ستا په مخ پسے یم درست وجود راهی شو — له صورت دے وتلی زماروح
چې هر کز ملک الموت پرته پوهیږی — هسے شان دے تا وکښلی زماروح
خان یې هسے ستا په مینه پسے ورک کړه — چې هیڅوک نه دے موندلے زماروح
که وی هم به تا څخه وی که خدائ کا ندے — نه دی یولی خواته ټللی زماروح
بلبل نه دی داچه لوزی پسه ګلونو — ستا په لور دی لوټلی زماروح
چې څه خاوے کړ صورت د ستا په درکښ — سر تر غږش دے وکښلی زماروح

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

تہ یے پیژنے چہ خدی یا شہ نہ دي نور چا نہ دی پیژندے زما روح
زہ رحمٰن لہ خپلہ یارہ خبر نہ یم
چہ یے څہ شان وے کو تلی زما روح

کلہ شولا کلہ خریدار یم ستا د مخ تیر نرمرو مالہ پہ بازار یم ستا د مخ
بے دا تالہ مخ نورم هیڅ پہ هنګ نشتہ هسے رنګ ټلی پہ نا تار یم ستا د مخ
هیڅ پہ ستر کونہ وینم دا څنګہ صورت چہ کومہ دوب ترهسے حدہ پہ انوار یم ستا د مخ
درد د آہ د کابو زم بهانہ د تماکو کړم سوے لوګرن مدام پہ نار یم ستا د مخ
نور د کړي دا رہ هسکی د دنیا کار کړہ زہ هیشہ غرق پہ انتظار یم ستا د مخ
شکر چہ ما خلاص کړم د نور د خټو لہ منت سر پہ سجدہ ایښی منت بار یم ستا د مخ

هر څوا چہ دردمم زہ رحمٰن د زړہ پہ سیل
بل مطلب مرنشتہ طلبګار یم ستا د مخ

ما سحر صبا لیدلے وہ د چا مخ چہ م درستہ وړځ د نہ لیدہ دا ستا مخ
دا خو مخ زما و تا و تہ خدائے هیڅ کړہ ګنډہ هر یو آشنا کوري د آشنا مخ
د یر مخونہ د جفا د ا څرګند کړہ د بہ کلہ ښا څرګند کړي د وفا مخ
څو د مرګ پہ تما چہ او ښتے نہ وي او بنتوني تامہ کړہ زما مخ
زہ پہ تاپے را غلی پہ دا مخ ټیم کہ تہ نہ کوے ما بہ څہ کول پہ دا مخ
ما بہ څہ لرہ پہ تاپے ژړا کړہ کہ مونږے شوے بل پہ دا سے زیبا مخ
د رقیب طمع مرنہ وہ شا پہ در کښ پہ جنت کښ ې را وینود د بلا مخ
زہ بہ څرنګ د رقیب د مخ ته کړم کلہ اهل سنت کوري د نړسا مخ
د چکنا چکنی بیلتون پہ نیمہ شپہ وی ستا زما پہ حال غمازشہ د صبا مخ

رحمٰن شا پہ مخ دا د رانہ د نیا کوري
خدائے بے تا و ر څرګند مہ کړہ د نیا مخ

ولے ټلی یے لہ ما مدام پہ څ ترهیدلے یے هر صبم و شام پہ څ
زہ هر صبم و شام د عا کوم و تاتہ تہ د ما تہ کوے د شنام پہ څ
هیشہ لکہ وحشی پہ وحشت کړی یو ساعت را سرہ نہ یے دام پہ څ

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

همیشه راشخه دروی مخ په وراندې لکه عمر بیرته نه بنی کام په څ
راته وایه زهٔ به هم هغه کومه غمازانو راته بخښی انجام په څ
لږ پرهیز کړه له رقیب خدای دپاره کله وی سره حلال حرام په څ

رحمٰن ستا په مخ بے څنډو هم مئین دی
بیهوده یې ورته کیښو دام په څ

ولے نه کوږه د مات سم په څ زیاتوی د غم زده د غم په څ
ستا په مخ کښ چه ما دینی عالم ناری څرګنده وی ناسو نور عالم په څ
په مطلب د سروشونډو نه پوهیږم چه یم وینے د زړهٔ څښی هر دم په څ
ستمکاره چه ستم کاندی بهانه نه کا ته په ما باندې کوی ستم په څ
سکره خدائے چه څوک یار خوښ خرم وی زهٔ به اوسم بی تاخوش حرم په څ
لږ یے د پوښته چه حال د د زړهٔ څنډوی رحمٰن له ستر کو څاڅی نم په څ
درے څپلو برندو ستر کو تر د وایه چه ورو څی یم تلم قلم په څ

رحمٰن خو د چپله کوم یم چه مئین شوم
ولے نور عالم یم بولی کوم په څ

که څه وایم له هجرانه وایم څ له دے درده بے درمانه وایم څ
توان د دم د هنو نه لرم د یار سته چه توان نه لرم بے توانه وایم څ
زهٔ یے وینم له څانه خبر نه یم چه خبر نه یم له څانه وایم څ
د څنډ زړهٔ له حاله هیڅ را د ویل نه شی له بے نامه بے نشانه وایم څ
د څنډ رانچه هیڅ انه دے بیان کړه تر د به زهٔ له بے بیانه وایم څ
د څپل یار له غم د رست په اوښکو د وبیم له دے هسے رنګ طوفانه وایم څ
زهٔ چه پرو تیم د هجران په تنار د کښ د وصال له ګلستان وایم څ
سرو مال د سړی لوټ کړی زړهٔ یوسی له دے هسے دلستان وایم څ
ناڅان بولی بلبلان شړی له باغ د دے د هر له باڅانه وایم څ

هرچه وایم ترهسه وا پرد بهتر دی
زهٔ رحمٰن به له جانان وایم څ

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

څوږه غلبه شه په ما بانډ — چه م ځایئ نه شی دننه نه ږ باندې
په زګیر وډنه مې نور خنګ په عذاب شو — تل ږ وچوله کبلګ سوزی تاندې
زه ږ ستا په غم کښ شمع غوندې ژاړم — ته زما په غم کښ صبح غوندې خاندې
زړه م ستا په لوری هسې اویزان دے — لکه زلفې ږ په مخ وی اویزاندې
ما دے ستا اندیښنو په اور کښ سوی — دا دنیا اندیښنې واړه لکه سپاندې
دا د ستو ردے چه لوئ غم په سړی ورشی — نور غمونه یې همه شی تر پښو لاندې
هرچه ما په نصیحت له تاجار ب اسی — بیا د ستا په نوری دروی له ما وړاندې

سړه لنبه ګوزه چه غم په ږ وچ دی:
مخ ږ دیار په رحمن هسې چا ب کاندې

څه شوکه خاموش یم ستا د عشق له آه سرږ — ستا زما له مینې خبره واړه خبر ږ
هیڅوک ږ په خوله ږ عاشق لا نه ږ ګرځي — که هم پتیږی وچې شوند ګونه زر ږ
اهل د دنیا واړه نامردی رنګ ورک شه — خدائ ږ ملاتاته هیڅ ما مه کاله نامردږ
کله چه درد انولره زړه ږ چا ورد روی — زه ږ به صدقه کړم سل بے درده اهل دردږ
بے د استاد عشق د شهید انوله خاک دان — کله زر غونیږی سر لا له له هر ګ کردږ

یو خوشحال یو کم سل خنګ نور په طبیعت کښ
ځارشه ږ رحمن سړه بنې له یو ه فکر ږ

که زما مینه په تاده خطا نه ږ — که بے تاده ناروا ده روا نه ږ
څوک چه بے د استاله مخه بل ته کوری — آئینه بیئ ناصفا ده صفا نه ږ
هر ډاشق چه پچپل یار پسې ژړا کړه — د اژړا واړه خندا ده ژړا نه ږ
دا دنیا په تماشه چه څوک نازیږی — خو هم ټن بیئ تماشه ده صبا نه ږ
که ته سل خله له ما سره جفا کړے — ستا جفا واړه وفا ده جفا نه ږ
هغه تیر شوچه م مینه په غلا غلا کړه — اوس په درت جهان رسوا ده په غلا نه ږ

معشوقه که ږ خپل سړه بهامو می
ورحمن وته ویریا ده بهانه ږ

له افیار سره خندا څه پکار نه ږ — له افیار سره سودا څه پکار نه ږ

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

سل یارئ دَیوه یار دپاره کیږي ی آشنائی دهر آشنا څه پکار نه دَ
هر بلبل به دِ ثنا کا که ته گل شے پخپل ځان خپله ثنا څه پکار نه دَ
عشق د بوئے پرځیر په پته خونه څوکندوی په د اچاروکښ غوغا څه پکار نه دَ
د عشق درد وارِه عاشق لره راحت دے دومره هسے رنځ د واځه پکار نه دَ
بدله بد وسره بویه نیک له نیکو دَجفا په ځائے وفا څه پکار نه دَ
عاشقی حرص وهوا دی سره لرے دبیا رپه ځان هوا څه پکار نه دَ
عاشقی یو نادر کار دے په جهان کښے ولے بے خدائ سودا څه پکار نه دَ
که ئے کړم ظلم هیڅ نه کړم سوګند دے وابتکی ددے دنیا څه پکار نه دَ
دَدُنیا مینه بے کاره اوبدے شی چه م ولیدم زښتیا څه پکار نه دَ

کدرحمٰن په جهان دیرپایم دِلبره
زندګی زمابے تا څه پکار نه دَ

ګورِه بیا به څوک اداکړه په زړهٔ غمنږ چه دا هسے مسته دروی مخ مربنږ
ته چه ګل دَ آشنائی له باغ غوارے خبر زده کړه دَ هجران له خارِه څنږ
مارستم دَ زمانے ولیدپه ستړګو چه دیارله جوړه ژاړی لکه ګنږ
طالبان که مرورِه دی هم په خلا دی بے مطلوبه دَ چا نږرهی دا هنږ
د عاشق دلا غږئ سیب هم دا دے چه فرته د معشوقو شوه په زړهٔ تبنږ
زهٔ به حورے دَ جنت بے یاره څه کړم خدایَ دِ سرد دچا نه کاندِ ارهنږ
سخت ساعت دَ بیلتانه به م هیر نه شی که زاړکه شی دَ تور لحد ګورهنږ

زهٔ رحمٰن دَ هیڅ حُسن ثناخوان یم
چه جوړکه دَ عاشقانو ری په پسږ

چه م یار ولید په سیمه دَ اخیاز کړ له غیرته م لیمه شوه په خونبار ګله
د غه حوړدَ بلا نو په جانب دے خدائ دِ نه کا منګیرک په لاله زار ګله
زهٔ په وصل کښ هجران هسے پنځمه ګله څوک چه خالی لاس وی په بازار ګله
په اُمید دَ زلفو و نښتم په دام کښ رهیل وم ساده دل په هند و یار ګله
دا دیدن په ګدائی کښ م ننګ نه شی دروبیر کړیه دَ بتانو په بازار ګله

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

دونیا ډ کلو پانړے پکښ نیشته — کاشکے وے دده دهر په کړار کړ
زړهٔ مې بے نه خپل نګاره ارام نه کا — که هرڅونے کړه په نقش په نګار کړ
که پخوا تراشلی بیلتون لیده شوے — هیڅ بنده خدائے به نه وه په دا کار کړ

زهٔ رحمٰن یمے د نړدوس له غمه خلاص کړم
چه په کلی په کوشه شوم ډ خپل یار کړ!

غم خواری دا هسے چرے وی غم خورے — چه به ماډلته کښ ناست لرے ته دوریے
هغه خدائے چه ستا مخ بله لمبه کړه — دا لښتنے کړه زما په کوکل پورے
هم هغه دے زما تر لیمه یې سره کړه — چه ستا لاسونه سره کړه ستر کے توریے
غل خو غلا ډ سرو مال په توره شپه کړه — ته په ورځ زما سرو د مال چورے
اصیل نه دے چا پیرودے نه پلورلے — ته اصیل په دیدن پیرے هم نه پلورے
دا کوم رنګ ډ آشنایۍ او ډ روریۍ دے — چه زهٔ ستا ډ مخ رنړا کړم ته زم زورے
د رغانئ په سل غمونو خدائے اخته کړه — زهٔ به ولے له تا زار کوم که کمورے
زهٔ رتا وتے د ستانه جوړه ژوند یم — ته را واخلی سل کلی نا درے نوریے

د رحمٰن په عاشقئ به آفرین کړی
که لږ مخ په آئینه کړے خال د کورے

په هر خائے چه ستا ثنا ئی بنیوه کړے — خر مهرۍ ئی هلته د رومر غلرے
ډ هغوستر کو به اوښکے وی کلر نکے — هر چه ستا په کل رخساروی منتظرے
هغه کله ډ ناصح خبرے اوری — هر چه وائی ستا غږے خوږے خبرے
سرور کاندے خاشق له جمله خلقو — معشوقے له هیڅا مه شه مروریے
په عاشکئ سره مرکاهم ژوندے کا — طایفی وی د خویانو سحر کړے
زهٔ خو ډوب کیږم بے تا په خپلو وینو — که یم ډوب که خوک په شهد و په شکر
لږ لږے غم یې وا ره را نژدے کړه — چه له مخ یې حجاب کړه را ته لیریے
چه یم نوم دا ستا ډ زلفو په خولو واخست — را پکښ شوے ډ بلا تورے لښکر
هیڅ په حق ډ حق دارانو نه کړو هیڅ ئی — همیشه زما ډ زړهٔ په دمن
زما ستا مینه څرګنده په جهان ده — ولے دا رنګه څرګنده ... اهی

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

زهٔ چه ستاله غمٔ ژارم آه فریاد کړم درقیب کړه هم دول وی هم سندرې

درحمٰن شعریه ولے نادرنهٔ وی

چه ثنا کاندې د تا فرونډې نادرې

ستاپه عشق کښ دروغژن یم سرتر سر چه له غمٔ یې ژوندے کوزم دلبره

زهٔ یه ستانه غم کله شولا مړ ودم یاری دم دخدائے په لاس دے ناز پرورې

شام سحرم دغه ستا زلف رخسارهٔ وی نورم صه پوښتنه له شام و له سحر

چه خبرئے په وصال او په هجران شم خبر نه یم له فردوسٔ له سقرٔ

هسے بے سروسامان یې هیڅوک نهٔ ښی لکه زهٔ چه بے سامانه یم بے سرٔ

یوٗ هُنرمې منظور ستاپه هُنر نه شه که زهٔ وکړم ستاپه عشق کښ سل هُنر

هیڅ اثر درحمان اُوښکے په یار نهٔ کړه

خدائے دے اوښکے دٔ چا نه کا بې اثرٔ

نه رسیږی ستا رُخسار وته حورٔ څه به رسی دمیرمن وته مزدورٔ

ستا قد قامت نهٔ رسیږی که نښتر که سپاری وی که کجورٔ

قامت پورے دے سرو ده سرکوزے تر رخسار پورے دے شمع ده بې نورٔ

هر سړے چه دے وحسن ته نظر کړه خاپیړئے په نظر وی نا منظورٔ

چه تا مئے د خپلو شونډو و ورپه خوله کړه طائفه و د صوفیانو کړه مخمورٔ

اوس ته وایه چه به څه رنګ دے رتایم زهٔ خو ستاپه مینه لاړم تر شعورٔ

داجذبه دٔ عاشقئے نه ده نورځهٔ ده کنړه کله څوک وتی له دستورٔ

اوس به زهٔ دٔ شب خیزئے څه منت کړم چه چهره و کړه په خوب کښ را حضورٔ

چه په ننګ و په ناموس ترلور کم وی صدقه شه نا قابله زوئے تر لورٔ

ننګیالی تردے نه وی او که نه وی ننګیالوئ ترله هم نه ده له تر بورٔ

خوب روئے بے دلبرئے څه پکار نهٔ ده لکه ژُنه بے میړه پانړه کورٔ

که دٔ غلوزی لباس وکا غزا ژُوند شهد نهٔ دی چا مونډلی له زنبورٔ

په رحمان د نبائیستہ ژُقدر و بیروی

دٔ طبیب له قدرٔ چا زده بے رنځورٔ

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

پورته بد رابنکاره بنکته سنمر — بنکته پورته واره مخ دے د ډلبر
نمر سپوږمۍ م په پالنګ دپاسه رغړي — چه م یار په بالښت وُنکوی سر
په سرو سینو درو نغلو ټیو غوږ وګ شی — چه م غوږ کاندی دا وښکوپه دردر
چه ډ رویم په مخ م اوښکی دروی — نګه مرم چه په انتاب شی سبا بر
بل مذکورد سخنګو یوستر کو نه زده — بے له دے ذکره چه الله اکبر
په شرابو کښ خوند نشته د شکرو — دیار شونډے هم شراب دی هم شکر
که سل ځله پټ تر شونډو لاندی خاندی — نه پتیږی آب د لعل و د کوهر
داخو منظره خدائے راکړه کنړه نشته — هسے بُت په بُت خانه کښ آذر
پس له دے به ټیے په نامه د ملک بولم — هم په داچه نشته دا رنګ بشر

که رحمن صاحب نظر باله شی بنائی
چه مدام دیار مخ لری نظر

تل به نه وی شکفته ګلزار د عمر — نه به جوړ وی هیشه بانار د عمر
نګه سیند دا باسین په غورزی دروی — هسے یون دے په تلوار تلوار د عمر
نګه برق چه مخ څرګند کاندی بیا نه وی — هسے تیزه عجب سکون رفتار د عمر
سرکشی لری تر هسے حده پوری — چه بنیه نه شی هیڅوک مهار د عمر
چه سمند ئے نه جلب لری نه واګے — خو د پریوزی عاقبت شهسوار د عمر
په ساقت د سلوکا نو یاری پرے کا — بیوفا په هسے رنګ دے یار د عمر
خپل صورت به دحباب په شان کوری — که څرګ وکاندی په زړه کښ شمار د عمر
نه له کوره چرته څم نه سفر کړم — بے سفره م غوښتی لار د عمر
عاقبت به داجل په مقراض غړځ شی — پیوسته به مدام نه وی تار د عمر

بیائی وار په داد نیا نشته رحمانه
په هرچا باندی چه تیر شی وار د عمر

چه په وخت د زنګدن وکا زی د سیره — تروتن ولے هسے رنګ بے تدبیره
هر سړے چه کان د غم په ځنګلے وینی — له هغه غم لان ګرزی لګیدیره
چه صبا ارمانوی پند د پیرانو — ولے نن د پیر طلب نه کړے بی پیره

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

دیار یار به دِ ځائے څرنګ په زړه نیسی
یاد دَ غیر چه لرے نه کړی له ضمیر

چه دَ تړوک په طلب کړزی زهیر پیړی
نقیری دا هسے چرے ده نقیر

دغه غم دِ خدائے بدل کړه په بنا دی
زهیر شے په آشنا پسے زهیر

هر سړے دَ هغه مخ په رښتیا کړزی
چه یئے خونه دَ خاطر وی پیر منیر

هیشه پراته په اور او په اوبو وی
عاشقان دلعلو لبو له تاثیر

کدهر څوبنائته ویردی په جهان کښے
وهر چا نه خپل آشنا دے بے نظیر

زهٔ رحمن دَ آزادی په طلب کړزم
یاری نه دَ تورو زلفو له زنځیر

زهٔ تیر شوے یم ترسر په طلب دَ خپل دلبر
څوژوندے یم په دنیا کښ پرے نه بردم دغه در

دآشنا په طلب کړزم وچی شوند ے لیمه تر
یو قدم یم دے په بحر بل قدم یم دے په بر

دواړه لاس یم دی نیولی هم په شام هم په سحر
مناجات یم دی وخدائ ته که یئے وُوینم بشر

همیشه له خپله بخته کیلهٔ مند یم مسرور
چه په مائے پیر زونه کړه دخوبانو یو نظر

هم یئے ونه بنوده مانته بے له عشق بل هُنر
عاشقی یم رب رسوا کړه په جهان کښ لکه مسخر

نصیحت را باندِ نه کا لکه موی هسے ه اثر
دا هسے ه غوږ نیاسه ناصحه کوتاه دا یم مختصر

په سولی یم دِ سړکند وی هم په روح دَ پیغمبر
چه دولته یم بیرته نشته چه عالمه شه را خبر

توهین به یئے څار کړم که یم سیم دی که یم زر
که یم سیم دی که یم زر دی که یم دُر که یم کهر

زهٔ رحمن هر څه تیر یم تیر به نه شم تر دِ لبر

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

ی له مرګ که څوک آرت غواړی چې کور — که حق وایږ همره آرت ږ بویه کور
ژمان زیاته کړه چارخۀ پکار نه ده — ځان په لویښت کړه چې څوده اوږد کور
چې جامه دچاکوتاه شي یا اوږده شي! — که ورکاږه شي هنرمند لره پیژور
هر سړې چې په حساب کښ تیږ وبیږ شي — ملامت پرې وایه کیږ. ی لورپه لور
چې لاڼۍ د ملامت اود تهمت شي! — ځانۍ لرې که بې غیرت شي هم سړتور
چې غیرت حرمت یې نۀ وي په جهانکښ — هغه هسې ژوندون اوسوزه بې اور
چې غیرت سړې به خوښ ۀ هیڅا نه وي — مګرهسې بې غیرت وي ځنې نور
چل مجلس ئې ترجبله مجلسۍ خوښ وي — په هر ځائے چې سره جمع شي خسور
هرهم جنږ د چل هم جنګ سره جوړ وي — زیب کاهره کشیده په چل انځور
نابینا په چپله سیمه کښ مبینا وي — بینانان په پردې ملک شي کړو کور
درست صورت په یوه نوک په دردمند شي — وران شي بنهرۀ یوه سړی په تور
چې یو غاښ په خوله کښ زورمند شي یا وزې — درسته خوله پرې بد نا شي هر کور
یو سړې چې په کورمه کښ دچا بند شي — وارې بد شي که پنځمه وي که څلور
بدکړه اړه زوی پیدا مه شه له موره — جطه کاندې ناموس ۀ پلار و مور
هر څوک چپله خوشنودي له خدائے غواړي — یاري نه شي دغه کار په زور زور
خدائے په چپل قدرت څوک لوئے څوک هلاک کړه — نه چې هر یو بنهر ویلي شه یا لاهور
چا تاج زرین په سر ترملا خنجر وي — دچا پنډ په سر په ملا تونبلی لور
څوک په اس دپاسه سوري توغ دوړاندې — څوک ږیرکلی کرزاوه شي په خرسور
دتنکو پورو نه هر څوک وبله کاندې — بخت هیڅا ورکړې نۀ مه چله پور

اے رحمانه ۀ خدائے نوم به چا وانه خست
که ۀ خدائے چارې په پلار شوې یا په مور

په بزرګئ ۀ هغه پاک پروردګار — موتوف مه شه په سړي ۀ سړي کار
ۀ سړي چې د سړي غرض موتوف شي — نور بې آب و بې حرمت شي نور روزګار
متاج هسې بلاوه په جهان کښې — چې پلار زوی کا زوئ ۀ زوئ پلار
په ساعت کښ کدا شاه کا شاه کدا کا — دا فلک ځکه باله شي کج رفتار

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

چه هغه ګړۍ تاج دی په سر ینبی در پسرکانډی کیږی ډ خس و خار
چه قادر نه په درم و نړ دینار وی په هغو باندې ګنجونه کا اشبار

زمانی ډ رحمن زړه دے کباب کړے
له احوال ې شوک نه دی خبر دار

وخت ډ نوبهار دے زه جدا له خپله یار دریغ دریغ دریغ چه بې یارشی بهار
اوږه خوږو زړو نوچه ډ غره په سر ببړی څنګه نوخړے خیژی له نښتره له چنار
واخله عاجزی دے چه زه کښم په کاغذ باندې راشه وویږیږه له عاشقو دل آزار
واخله دنجه نه دی چه بهیږی ډ زړګوټی له پرهار وینې دی بهیږی ډ زړګوټی له پرهار
زخم م هے سخت دے هر زمان په ما زیاتیږی راشه اے طبیبه کوندې مرهم د رب دپار
غږونه دی نه ریږی چه په حال زما خبر یږی بیند د وینکو دروی چه راغلی له کهسار
نورغمه نه دی واړه داناری د بیلتانه دی راشه که ې اوږه ډ رباب له هره تار

زه یو خوار وزار یم رحمان په عاشقی کښ
خپل دی که پردی دی راته نو کوری له غار

باره ډ شپږه هاله کښت زراعت کړ تقوی دارشه هاله طمع ډ جنت کړ
عاقلان په وراندې ځی په روستو کوری په دنیا کښ سرانجام ډ آخرت کړ
سم دلاسه کار هر کوړ ډ یر مشکل دے څو لانیې غریب زیمه ډ غربت کړ
چه نورخلق ملامت درباندې وایې لاپنجوا ترخپلو خپل څان ملامت کړ
چه عقبی ته د دنیا په اجر مومی خوهم دا عبادت هلته عبادت کړ
څوبه کوری ډ قیامت ورځ شپوته خوهم دا جهان په څان باندې قیامت کړ
چه نیکی بدی په تله کښ متلل شی خود پخپله تله وا خله عدالت کړ
که لښکر د حرص هوا درباندې زور شی سرد ننه په ټاټوبه ډ صدا قت کړ
دا به نه شی چه ستا څخه او دخو خ وی که خق غواړے ته هم مخ په حقیقت کړ
هغه زړه چه عرش الله دی کوړ کوم دی څو یې ګران شی ډ جمله زړونو خدمت کړ
دراندې هم واړه ستا په څیر سړی وُ ته هم پاشه ډ هغو په څیر همت کړ
د دنیا چاړه همه واړه فانی دی یاری پورتنۍ یو بل رنګ حکمت کړ

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

پر طبیب د عاشقانو دارو نه شي دردونه بله خوا دارو د چیل زخمت کړ
څو د حق موندلی نه وی مه جار ورزه په دا مړشه دا جهان دا ره لت پت کړ

اه رحمانه اون ته نصیحت راخنه
وخه پس بیا وښ ته نصیحت کړ

چه مړ مینه خدائی په تا نه پیدا کړ ترڅه ما په هغه ورځ چیل رضا کړ
اوس د ستا رضا جذ کړی که وژ کړی ما دا ستاوني قبوله په وفا کړ
کل په لعلو په کوهسر کې څرک پیدا کړ بے له ما چه د تندا کړه ما ژړا کړ
بے له ما چه دا ستا غم په هوس پیدم کوم په کړے په هوس د غم سودا کړ
د وه یاران په دا رنګ نه وی چا لیدلی چه یو وړته بنګڼ بن دُعا کړ
ما و درست جهان ته شا وتا ته مخ کړه تا و درست جهان ته مخ وما ته شا کړ
د پرهندګی په جهان کړنی د چا یاد وی څښتی علی پایه دهیرود را بجا کړ
هم په دا بې ترهه وُزم بلند شه چه قبوله ضد یب د کل جفا کړ
ناشاد بیلتانه له غم څخه زړه خدائے دغه خواری په بخره د آشنا کړ
عاشقان دیار تر سپیو هم زا ربیزی کنړه ما د رقیبا نو څه پروا کړ

زه رحمن چه ستا د حسن ثنا خوان یم
ستا له رویې درست جهان زما شا کړ

ولے ولے د عاشق ته نظر نه کړ دا ګډ اپه دیدن ولے تواګر نه کړ
ستا دهیرے حیا د پرکو رونه وران کړ چه هیڅ ارته کا ته برابر نه کړ
ته په د پرحسن یم دا عقیده نه شی چه دا روغ وکړی وا ره اوتر نه کړ
ته پلوله څه وا خله زه ضامن یم که اورنګ د زمانی قلندر نه کړ
زما هر زمان هر دم په تا کذر وی ته یو دم زما په لوری کذر نه کړ
نکه ته چه د لاور زما په مرګ بې چه دا رنګ چرے ژغیب د لاور نه کړ
د ستا په جفا خوښ یم ترتله که غمازم له دے زا زه خبر نه کړ
ګډ شته جفا د وا ره اوا ره وې ګډ دا جور وجنا بار دیګر نه کړ
هغه څرک دی چه به ستا له دره دروی کډې ته له چینه دره بدر نه کړ

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

سنګدی ده هغو خلقو لره ختمه چه یې تنه په ځلس ورځو اثر نه کړ
رحمن شا مینې رسوا کړه باری حیف دی
چه تنه هیڅ په داخبره باور نه کړ

ترا بده ورځې پورې به جنګ کړ که به میرو ډم چرې پیدا کړ
معشوقې که دا کوه جنګ کا میبایه چه هغه که هغه دا کړ
مات خوږ دے زهر وچه دا تنه ستا ټیلی چرې نه چه دروغژن م ترهر چا کړ
چه یو ستا دغه خصلت دے زما اوښے دا ټپ را زبه م په درست چهن رسوا کړ
تاځه راسې را باندې نه رسې دلته چه په راسې د رقیبانو م سزا کړ
سره په دا چه دا غیار په رضا دروی نه په دا چه ته په ځان خپله رضا کړ
په درست شر به یې پیدے نه دی هغه چرے چه ته هر ساعت په ما کړ
ما رنځور په کښ کښ پریږدی چه کریږم ته لاکوزے د رقیب سره خندا کړ
راسې ترڅارې د رقیب سره خندا کړے چه ما وینې نا قصده را ته شا کړ

هر بیکاه د وی صبا به خوله درکړه
دا بیکاه به په رحمن که صبا کړ

ستړی خواب لوده ستر کو خواب راځه یوړ شونډو د لذت د مینې ذوب راځه یوړ
نه م ونکې پته شوه نه صبر په صورت کښ دیرے بے صبرۍ د مخ آب راځه یوړ
زړه م نغمو نغمو سوے کړه مطرب نو عقل ساتیا نو په شراب راځه یوړ
یو ساقی بل یار دریم مطرب سره یو ځای شو زړه تے له کوکله په شتاب راځه یوړ
څه شوکه ئی یوړه نیالۍ د زم ترقربان شه نور چا وړے نه دے خپل احباب راځه یوړ
هر اباب چه م څه د زهد د پرهیز وه دا په ستا د حسن په اسباب راځه یوړ

کړے مار حمن په زړه کښ نقش د محراب وړ
ستا ابرو یو نقش د محراب راځه یوړ

خواب زړه م د دلبرو هوا یوړ دا هوالد وړیو چه زده چه چا یوړ
کوبنې کوبنې نیالۍ م زړه د کا بازی زه وکوه ته وایم چه تا یوړ

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

چې م زړۀ لرۀ د تورو زلفو ځپې خوښت هغه زړۀ را څخه تورے بلا یوړے
د سیلاب په مخکښ کنډۀ چا خوب شي شیرین خوب را څخه د ویرې زړا یوړے
هغه عقل چې م د صبر د سکون وه هیڅ را نه کړه مهوښ نو ویرې یوړے
که یې یوړه نو بیا ئې زړۀ م ترقرب ن شه ناشنۀ وړے نه د عشق یوړے

هیڅ ناحق پرے شرۍ نه دی که حق وئیم
معشوقی د رحمن زړۀ په رضا یوړے

که مدام د بل د غیب وته نظر کړے خدائے له چې غیب ولے ناخبر کړے
که یوه جرړه غیب وینې په بل کښ هغه یو جرړه غیب به ئے لوئے خبر کړے
که د چا پاڼه ګناه لویه لکه غر وی په هیڅ هیڅه به غږۀ هم وزر کړے
که څوک تله د انصاف درکا په لاس کښ خپل تهتو د بل اس به برابر کړے
تولعنت د په داهغے مصنئ شے چه له حق و باطل وته ګذر کړے
خدائے زما ته مدلا ئیکو مقدم درکړه ته د اچې د صورت پخپله ګاډۀ خبر کړے
که د یو وینته د څنډ د پاسه کوڼ شي ګان هغه ساعت له خدا یه صبر کړے
که ښندلی د په خدائے وی یو کیکوړے نیان ئے په جهانګنے ګنه نمر ګ کړے
لکه څوک ترمکے زا شي بې تر راشي د دنیا د پاره هیڅ نوئے سفر کړے
که یوه رتئ د زر په لاس کښ کښینوی خرس خوار د عبادت په رتئ زر کړے
د څوانئ عمر د تیر کړه په غفلت کښے په پیرئ کښ به څه زیرمه د محشر کړے
په دنیا چې د عمری دی رنګ کړے څان وخستو ته درویش و قلندر کړے
لکه وارچه د زړے نوئے تیر شی اوس توبې له ضرورت په پیښ سر کړے
په پیرئ کښ د څوانئ چا ے نه شی ته په ورځ د عاشورے به څه اخ تر کړے
لکه بیخ د زړے ګولی چینجی و خوری په دا تیر عمر به څه شاخ د ثمر کړے
د څه باغ به د خلاص نه شی نه خزانه که چا پیر و رحمن سده سکندر کړے

وید خواه وته څوک نیک نصیحت نه کا
رحمن تا په غم شریک دی نه یار کړے

د څو با نو وته ولے نظر نه کړے د چې په کلا ولے ګذر نه کړے

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

د بهار چه درست جهان ئی معطر کړ — دماغ ولے په دا بوئ معطر نه کړ
رض ولے په قفا ساپارلی نه شے! — دغه زهر په خوند ولے شکر نه کړ
جک زده چا په نارود مرک خبر یې نه کړ — زان پخوا ترمرګه ولے خبر نه کړ
چه د نورو خلقو په سر چوی خاورے — ته پخپله خاورے ولے په سر نه کړ
پس له مرګه به بیا مړے له لویږے ننداره — ولے دن ساعت توبه د محشر نه کړ

دا وئیل د افتر کله کړه په نورو
اے رحمن په خان ولے اثر نه کړ

کله په غم سوزی کله ریږدی په ساره — کله مړی له لویږے کله مړی په دوهاړه
واړه په غوغا دی چه نا خلی په دنیا دی — نه ئے هغه وخت په قرار دی نه صبر
کله لاس په سر وهلی ته کیږدی ضرر افتر کړی — کله وهلی کیږدی لاس پرتوره پ چاړه
خاورے د آدم چه کړے خمیر فرشتگانو — درست ئے په غم نو په درد دنو ولاړ
خه شوکه څوک دن ساعت وهل کا یا ترل کا — پیښ به په هغه شی چه واهمه شی هم تا ر
ښائی که څوک پس له مرګه ښائی په لحد کښ — هرچا چه پدا ژوندون کښ خپر ژړا ر
دنیا واړه تنوی هیڅوک نه دی پاتے شوی — یوازے په دا لارے هم دځوان هم د ژاړ
زلفی د دندا ردی چه هر څوک ئے طلبگار دی — نوم دی که هلک دی که غټان دی که واړ
نخه د هغه چا دی چه په درکښ ئے قبر ښی — آزار له هغه چا ئی له دره وځ ړ

ما عبدالرحمن غوندے سلاه کړه ورته سنو
خدائے خبر چه کوم یو هغی ترکی ولاړه!

نه یم خوښ د سرو کنو نو په سایه زه — خوښ یم ستاد مخ په اوربلو جبیز
په اور سوی ښهر وران دی څه حکمت دے — سوی ستاد مخ په اوربلو بیا ز
خپلوم به دې په هر رنګ چه خپلیږی — که د موم په دروغ که په رښتیا ز
تن راغلی په جهان ئے که دیدن کړے — نه بد تړه په دنیا راځے ته به بیا ز
دا د وزدے وغدے چه تړه کوے صنم — کا څکے بیا موم فرصت په دا دنیا ز
چه له ویرے حیا نه کوری و چه ته — غوښ کړم غوښ دے ستا ویرے حیا ز
چه له غم له اندوه د مړ نه یم — سنګ آهن یم آدم نه یم کومیا ز

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

که جوړه تلی څوک وقبرونه ورېږغ ژاړم دا چه یا به ته نه یې او یا زې
همیشه د خپلو وښود سیلاب سرګردان یم ترتلک وتر آسیا زې
که څوک قیاس زما د ویرو اوښکو کا هسې ګرزه لکه خس په دریا زې

زهٔ رحمن دیار ثنا ګولے نه شم
کا شکی مه وی په جهان کښ څه ګویا زې

ویښته پښ ستړکی تاریکی غاښ کندا س نه وکاږے د نیاله چا رو ژا س
په هر لوړ ے چه ئے مړی پښې دروے نه په چپ لوری صرفه کړه نه په ر س
یو وینته د عقیدے د په تن نشته سر تر پایه هسے د وب بې ښوسو س
خدائے رازق ګنړی اوزرق ګنړی لږ ګب پدا ثناس ځان ته د تی حق ثنا س
هسے ننګ په مذهب صفت موصوف شوے نه پوهیږم چه ئ س ئے که خنا س
په دوئی کښ به ورنه شی نر تو حید د که پیشو ګړے د پتر خضر د پتر الیا س
دا په هر ځای کښ نغړی که پوهیږے چه ته یے له خدائے نغړی هر ځا س
مړ د دی چه له ځانه ځی زا س کوتاه کړے او ګه نه وی خپل ر ګ ژوند مړ س
خیر د دادی چه له شره وجا ړ د وزے په دا چاره کښ هیڅ نشته کوز و پا س
که زما ویل دروغ او کوز و پا س وی ته چا پیره چپ زړهٔ کښ وکړه تی س
نه چه پښ وی د سړو زړو پند لږ مړ ه نه چه خپل د سړی خوښ وی
څه په دا به غړنی او ترګی نه ښی که په خپله بند څوک سرزنش که په ځ ن
د تشه خوله دا و بو سړه مطلب وی نه تش اینی بې او بو ګ زړو ځ س
هر زاهد چه په ریا زهد نه ښیږی د څریښت ګمان نه کیږی په ا س

اے رحمن که څه کړی خو د ین ړے
نور کار و نه ښیونا د ی بے ا سا س

ټیرشه درست عمر رحمان په د هوس که مړ و پوښتی چه څوک مے یا څه کس
یو پرسش د هغه یار راکړه بس وے که څه کس وی خو یو د ی د ر ته بس
هغه لوړ ته مے تله د ی مړ نفس هغه ښکته دے چه په هر نفس تر تښته
چه یې زهٔ په هر نفس لاهو یه غوا پ هغه کله د ینم په دوزه پس

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

که یوخس وی په محتاجو که غټ شي خلائے دنیا کاخوک محتاج د یوخس
هر مرغه چې نه جانه کښ هم بیځے دے که قارغه که مښکیرک دے که قفقس
که شهباز سره سینه ده د تنزۍ عنکبوت لره سینه ده د مگس
خوچه خاورو لره وشي برابر شي که چا غوندے وي اغوښتے چا اطلس

هم هغه م خنده وي چه ژړوي م
بل څوک نشته د زمن فریاد رس

که په عقل پسے لاړم پکار نه ش که له جنتم یاري غوښته یار نه ش
غرونه غرونه خوب په څاڅکي اوبو دروي یار په سیند زما د اوښکو بیدار نه ش
معلومیږي چې نه بخت د درست جهان یم چه د درست جهان دلدار م دلدار نه ش
ما غوندې اورقیب ستائي صلح کوره چه سړے وته دې په مقدار نه ش
که سل ځله اقرار راسره وکړه! په دنیا کښ م بل څوک غم خوار نه ش
بلم سل نصیحتونه وته وکړه هغه خندلے بے زړے کړے په لار نه ش

سهل کار دے که زمن په زړه آزار شم
چه خو مرد هغې مینې آزار نه ش

چه له سترګو م خوناب د زړه ځیان ش له نظره م هر څنګ درومرجان ش
خراب زړه چه م ژړل دیار له غمه بیا په اجر دهغه ژړا خندان ش
کمینې له جسمه آفتو خلاص کړم لکه خاورے د ښمنو پد چښمان ش
د غمے زهرې شهد شول په صبر د خپل په ځیر آتش پرګلستان ش
عشق یو داد دے په عاشق باندې نه خدۍ هسے نه چه د هرچا وته عیان ش
چه د یار زلف رخسار م په زړه نقش شو خپل خلوته م خراسان د هندوستان ش
د ښکور خلاچ ترخه تر خه دارو دی د غه درد دے چه هم درد هم درمان ش
چه د استاد خولو یوې وریاندې راغے د عطار په لمخ د اوښکو زود روان ش
علامت د استغنا بے ځوګند وی هغه څوک چه تیر ترځان و تر جهان ش
د ګریبان په چاکونو پې خدا زغه وی چه خپګرۍ د وښې چاک تر ګریبان ش
نادانان به د دنیا غنونه کاندی مرد هغه دی چه په زیرمه د خپل ځان ش

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

نشانه د ناداني به نوره څه وي چه سړے په خپل کور داسې پښيمان ش

آدميت څه په دوست نه دے رحمان
بُت که جوړشد د سړو زړونه نه ځے

په دنيا کښ نه دنيا کوښه کنار ش سمندر خوندې په اور کښ کلعذار ش
پس نه مرګ که ژوند غواړے سرګياه کړه په پريکړې سربيانوی مرغزار ش
دا ترخې ډوبۍ به څه کوے د بحر خود پخپله د کوهر په څير ابدار ش
بے له خدايه نور د هيڅا منت مه کړه رڼا په کار ده باندې ونه د کهسار ش
که دونی په څير کل وميوه غواړے ځان په نمر کړه سايبان دهر خ کيار ش
دست په دست که د خپل کار په دستول ئ لاپخوا ترڅو ن پرمې ربل په کار ش
که ډوبيږه ش له خپلے درمانده ګئ د درماندو دستګيری کړه خپرار ش
که هوا د د جنت پد خاطر ګرزی خاک نشين په آستانه د هغه يار ش
که به تورو تاڼکی کښ د نړا غواړے تندارچی د يار د زلفو د رخسار ش
که پکار د د سړو شوندو د شيرينی وی د خپل ځان په دښمن سور مکه انار ش
که رڼا ے چه د باغ شی د زړه سبز په ژړا مکه باران د نوسپهار ش

د رحمن په خاشتی کښ ستړے د شوے
چه څوک د باقی عاشق پرونده خوارش

پاسه يوځل سيراب د عشق په جام ش په ساغر د مه د دهر مې شاه ش
نه اول بندګی بيا آزادی ليږ که مقصود آزادی نوے غلام ش
د صياد له رخشتو نو خپر خلاص کړه لکه مرغ خاکی پخپله دام ش
ژوندے ځان پخپله خښ کړه لکه تخم که لوئی غواړے د خاورو په مقام ش
د رست جهان د کينی په خوئی وخورد لکه زمکه هسے لاندې تر قدام ش
په نيتونو کښ د هستی مرتبه ګومره تندارچی په ويرانه د خپل بام ش
د دښمن د ته خپل حال مخپله وايه ځان پخوا تر مرګه د وژنه صدام ش
په مستانو کښ د عقل څنګن څل دے که په نور د خپل خ سے د ننه عام ش
اے رحمانه د مينو ژبه زده کړه د څه پس په صنعت د کل اندام ش

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

دَ دُنیا د سود پارہ نمکین مہ شَ — غم زمین ود یمان خورہ بے دین مہ شَ
ھر کرہ کرہ کشاپے لوی کھ بختہ — نا امیدہ خدایہ خوتہ حبیبن مہ شَ
دیر خفت دی دا رندہ چہ دا ناچین شی — څرد اب ود اندشتہ دا نہ چین مہ شَ
ھر مرغہ چہ دبل غوښې خوری مردار وی — څان حلال کرہ لکہ زا نرہ شاھین مہ شَ
دد رزی پہ څیرا نتاب پہ طلب کړد — لکہ تیرہ ھسے پروت پہ زمین مہ شَ
کار پہ تش لستو نړی نہ کیږی بې لاس — لاس پہ زیرہ کرہ بے لاس آستین مہ شَ
عاشقی او خود بینی دی سره نسرے — کہ مطلب دِ عاشقی وی خود بین مہ شَ
پہ خپل کور کښ دِ سفر دے کہ پوھیږے — مسافر دھندوستان ود چین مہ شَ
خپل قابوت درتہ د زلا پ زین کرہ اس دی — تہ پہ زیرمہ دبل اس ود زین مہ شَ

چہ تقوی دیانت نہ لری رحمانہ
دد ھسے ھمنشینو نشین مہ شَ

پہ امید د آیندہ ڈ زرہ سہ ورشَ — نیمہ نقد خپلہ بیڑ کرہ اوترمہ شَ
پہ امید امید ے خلق نا امید کرہ — دنکدہ نہ رھزنی بے خبر مہ شَ
د دنیا یادشاھان خوات کړی نہ فقیرہ — تہ بہ شاہ ھسے ملک شہ خواست کرمہ شَ
دھر نی پہ څیرمہ کرہ د وچ ھسے وکی — لکہ مچ طالب د شھد وشکر مہ شَ
څان حلال خوند د خاورو تہ کرہ خپلہ — لکہ خک ھسے د خاور پہ سر مہ شَ
دیر غریبردی سوم د زان د سنگدلانو — تہ یو څکی شہ د اونبکر کنو ھر مہ شَ
حیوان دھم پہ تبیع د رب مشغول دی — تہ انسان ئے نہ حیوان بتر مہ شَ
نفس شیطان سرے د کفر وتہ باسی — رحم نفہم پخپل نکړد کافر مہ شَ
پت رانڈ دی عاشقان دیار لہ غیبَ — تہ پت روند د ھغہ یار پہ ھنر مہ شَ

دغہ څائے د بید لانو دے رحمانہ
دد لبرو پہ کوشد د لاور مہ شَ

ھسے بے نہ یارہ زڑہ سہ پہ جہان کښ — چہ ہم نہ شی څائے پہ زمکہ پہ آسمان کښ
سرہ کلونہ د چمن راتہ سوراور شی — چہ قدر بے یارہ کیږی دم پہ بوستان کښ
چنے مرغہ یہ مہ پیرے بے نیازی — حیرا نیزم د نا توان صورت پہ توانکښ

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

که هر څو فکر نه ځانړسره وکړم — هیڅ د صبر طاقت نه ویم په ځان کښ
هیڅ ساتندړ سړکښ خاطر را نه شی — څوک ساتی شی بخښی په کریبان کښ
ترهغه به بل نادان په جهان نه وی — چه څوک مهروفا غواړی په زړه ران کښ
که ځل ځله په زار وتوبان ببوسم — غوږ زانه یاسمی په زار وتوبان کښ
هسے رنګ زما په وینه ژړا خاندی — لکه ګل د سپرلی خندی په باران کښ
جوهری شی د روڼ ګوندې برخیره — چه یم کښینی د دوه ستر ګو په دکان کښ
چه یم هیڅ ے په خوا په خاطر نه وړا — زما فرانه څرګند کړه په زمان کښ

چه په وصل یې د ونګه نه وچیږی
تړه به حال د رحمن څه وی په هجران کښ

زړه یم یا ښیلو ستا په مینه محبت کښ — څښتئ یې زهر رکړه په شربت کښ
لار زما و یار نه مه تړه څاصحه — ما موندلے وه دا یار په ډیر محنت کښ
ګل صورت د هغې مستی راخرګند شی — عقل هوش به د هیڅ نه وی په صورت کښ
که د عشق ترکمر پریوزی سر به بائیلی — نه چه ما نه څاښ چیچی په نصیحت کښ
زه نوره په هغه تیر غمزو کا زم — چه صرف شوی دی بے پاره په قسمت کښ
دا څنګه د مخ پت به م مات نه شی — که م سر نه تند د روم ی په دا پت کښ
له دې ډې و مخ تر کنې نه شم — خدائے را پیښه جدائی کړه په وصلت کښ
په تیر مت که څوک نه نیت پوښتیده شی — زه د یار د کوڅی خاوره یم په نیت کښ
د درګاه په خاک نشینو سختی نه وی — د غمونو د خس نشته په جنت کښ
لکه زه چه ستا د دربه خاور وخوښ یم — خوښ به نه وی سلطانان په سلطنت کښ

د دنیا له دولتو نو بې پروا د یم
زه رحمن د ګا شغنئ په دولت کښ

هدم ناست یم په وچ کوکل ستړی په نه کښ — عشق را وشود بحر و بر په خپل حوزه کښ
ما چه زخم شاد تورے بخوله کښل کړه — نور م د لذت یې نه مینې مزه کښ
خود مجنون په سر په پښو د نیلی کیښود — سر فرشته په شب ے عجمه کښ
زور ور صدام غالب وی په کمزوري — په نه زړه نه خراب م ب م کښ

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

که زړه چې مستغرق یې هر ستا په غم کښ بل به نه وی په جمله بنی آدم کښ
که سړے د ژوند د تر میانه پرورت وی هسے بیل یم له خالقه په ژغه کښ
هیڅ صنعت م د دم کړو په دم نه شی هم په واچه زما د م بی ثباته کښ
نه م بے تاتک د پوه نه جست وجوشته صورت نه یې په هر دم په هر قدم کښ
د نصیب م شی کو نلی ستا د سپیرو و به نه کړم نو نقصان په ما د جسم کښ
زړه م هسے ستا په زلفو پسے روان دے لکه غوټه د چا د بوی په تورتم کښ
سره په وینو د سرو کلو په څیر زا نګی هزار زړونه د نفس په هر خم کښ
زه د رحمن کناره خوښ یم له عالمه
یاری ستا ستر کو د سو کړم په عالم کښ

مخ د رمه او سه د عشق په کار د بار کښ هر څنګه چې تیره تیغ د ے په دا لاس
دا سو ګل به د د ستار په وینو سور کړه چه د اینبی زمانی د ی په د ستار کښ
مخ د ترکو چه تراب حیات ځان دی زه مے اب حیات ستوی په ټ ر کښ
چه د او سپینو د انه پرے او به کیږی تر و زما د هستی خه د ی په دیر کښ
چه په هر دارې زه ستر کو نه نظر کړم راس م ولی د ی لد ګ نه په هر دار کښ
یاره تنه چه له ما صبر و قرار غ ے عاشق کله د ی په صبر و په قرار کښ
که ټ سره من د استا په مینه د روی زه ترسره مال تیریږ ے په د ا کور کښ
ستا مه د ر د له د یاره به ر انه و م څو ر نه مړ م ستا په د ساو په د یار کښ
که بخان د یار په وصل کښ مجبور د ی د ې و کی بهره نه د ی په ب ټ ا کښ
صفا نو لوه عین کو هستان د ي که هسه عمر ې کو د ی په ب ا زار کښ
و غیب جوی ته وا ړه غیب څ ګند یږی بنیښته ګ ن یوسف که په سنګ ار کښ
په هنر د عاشقی ې حد ے نصیب کړه بی هنره نور څه نه وینی په یار کښ
د د اغونه د خپل زړه در لسره بس د ی
خد حاجت د ی د رحمن ے په لا له زار کښ

هسے خوښ ستاد ریدو خ ک ادي کښ لکه خوښ یم سردارانو په سردار ۍ کښ
عاشقی که نور د خلق نه خواري وه ما صولدلے د ا دولت د ی په خوار ۍ کښ

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

وبیارته که ناخوښ رائی وکړی — خوښ یه زړه داستاد عشق په بیماری کښ
وخپل یاره ورانه وته نظر کړه — هسے ستړکے وزما په بیداری کښ
یار دیار له ستړکو اونکے پاکیزه کړه — تاجاری کړے زما او نکے دپه یادیږ کښ
ماله ویرے ناچاری دیار ته شاکړه — سړے عذر دی پدے ناچاریږ کښ
غم به هیڅ یوډ هو نبیار خوښ کړے نړ وه — ما خوښ کړیدے ستاغم په هو نبیاری کښ

درحمن اونکے به څرنګ په قرار ی
چا نیدے دے دریاب په قراری کښ

زړه یم دوب دوب کیږی ستاد غم په غښو کښ — هسے که څوک چه مستغرق شی په اوبو کښ
ستاد عشق نه موج په هیڅ لوری وتی نه شم — دوا په لاس م پریوات د عشق په لاښو کښ
سد توبے یم ماتے کړے را وښتم له عشق — ساریسا م نوره پاتے نه شوه په توبو کښ
ته چه له ما درد می دادا ونکو یاران کوره — روح د سفر هیڅ نه دی په دنګړو شیبو کښ
نه یوه سپوږ مئ نه په اسمان کښ هزار ستوری — بے تا به څوک څه کاندے د خستر په جښو کښ
عشق د عقل دوا په سره صندی که پوهیږے — کله کړی آرام دا د ورځی پدے پښو کښ

هر څوک چه د عشق په آتش کښ سیزی رحمانه
خزائے د ابراهیم غوندے څوک نه کاپد لښو کښ

د بلبل له حال زده کړه په خزان کښ — بیا د ګلو تماشا کړه په بوستان کښ
خو د ښتیره تنخانی ترستونی نه ځی — شیرینی به خوند درنه کاپه دهان کښ
ما په هجر کښ لذت د وصال بیا موند — له یوسف سره ملاقی شوم په زندان کښ
لکه متن له معنی معنی لکه متن — یار هم هسے دے زما په دل د جان کښ
د عشق آسانه مه کنړه خبر شه — سر بازی دهر نفس په دا میدان کښ
د ناتوان له ناتوانئ د بیریږه — هر چه بل آزاره دے په دا جهان کښ

په رحمان باندے یار هسے حال دے
لکه حال د زندانیا نو په زندان کښ

د ماښے کوهر نشته په هر آب کښ — مګر بیا موندونکی دا وښکے په دریاب کښ
د ته د ښې زما پته څښے د لبره — رنګ د لبو دیکواهی لی په احمر کښ

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

ـ هرمانے چه ستا د لبو نامه آغاز شي د لاندو پاراګرافونو په شروع کښې

د خته زړه نو به شه د لتافي کا د خراج کښې ګڼل نشته په خطاب کښې

زه حیران یم استاد د رڅو په تور خال یم که فرشتګي سجده کا په محراب کښې

ګل له ویښ ب یکښې په شبنم خوږ شي؟ نازکان زړه ب ادي په صاف خواب کښې

د بهار په ګلو دومره مه لاړ انوند د څوګیو صفت نشته په جواب کښې

د رحمن غلطي و ښښي اے خدایه
د او ترو چارے نه وي په حساب کښې

ښائست لخ ون تور کودے شي په پیړۍ کښې همت متدي کښې لرګي شي په پیړۍ کښې

که شمع د سحر آفتاب ته ژمي هم بې تاب او هم زیړي شي په پیړۍ کښې

د طرفه نه سر بر دي بل خوا د ر ژمي څپل صورت ته پردے شي په پیړۍ کښې

د مرده ګو په حساب وي غمزه او غمزه که څوکند لبده ژوندے شي په پیړۍ کښې

سر رانه وي پس له مرګه سیا ژوندے شي نشته د اچه څوک زلمي شي په پیړۍ کښې

که څه وخوري ګنه زهر نه هضمیږي نه غله ګنې نه خوږے شي په پیړۍ کښې

د اخوالي د وچه څه اوري یا څه وینې نه لیدلے نه اوریدے شي په پیړۍ کښې

اے رحمانه پیړۍ څنګه خاوري ده؟
که ستا دي زړه پرے ښے شي په پیړۍ کښې

هر ساعت چه څه ګذران دے بے مخلص هزار بار ارمان دے بے مخلص

که څوک وائي چه نه ځان شیرین څه نشته ولے ماته ځان ګران دے بے مخلص

په مینه کښه بهانه کمه خزان دي په ما کوره خزان دے بے مخلص

که شبنم همیش د نور رابانده دي په ما کافره د آسمان دے بے مخلصه

د پرځمونه د هجران رابانده تیر دي اوس پوهیدم رابانده ګران دے بے مخلصه

د اشاد مینې د رومانه ګلګ دے ګل د اور په دود سوزان دے بے مخلصه

په وصال کښې نه مرګ لیدلے نه شته اوس غم مرګ په هر زمان دے بے مخلصه

زه حیران د هغه خلقو په روزګار یم چه ژوندون د تاسان دي بے مخلصه

د رحمن ا... به هغه شي مسافر غوندې حیران دے بے مخلصه

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

خدایه څه شه هغه ښکلی ښکلی خلق — په ظاهر په باطن سپین سپیڅلی خلق
هیڅ خندم م له دے خلقو سره نه شی — ژړ وی م هغه ټلی ټلنی خلق
خبر نه یم چه وکوم خوا ته لاړ شه — لیدے نه شی هغه مالبد لی خلق
کله څک چه دا بو په مخکښ دروی — هسے دروی په دنیا را غلی خلق
دا ریغ یو څل خو بیا په دنیا را غلي — له جهان په ارمان وتلی خلق
هزار حیز دے چه په خاورو کښ لاړ شی — په چرو ا وچند ر لړلی خلق

رحمن هسے کوښه خوند له خلقو بیا خوند
چه هر کز نه دی دا خوند مو ند لی خلق

که سړے د خپلی پوهي تقصیر نه کړ — د خندے کړه به څوک په پوهه تغیر نه کړ
خواه مخواه به د تقدیر شوی درپیښ شی — که څوک هیڅ ړے نظر پ تقدیر نه کړ
هغه چه بخت بیداروی غم پ نشته — که هیڅ ړے بیداروی و شبګیر نه کړ
د اله خپلی که پوهې مریزه څنګه وایو — چه نړۍ د سړے تالاش و تدبیر نه کړ
د نګیری او خوشحالی که په خپل لاس وی — په خپل لاس به خپر هیڅوک د نګیر نه کړ
معرفت د خدائے څرګند دے په هر څه کښ — ستړکی د خورہ چه څوک هم هغه نظار نه کړ
د انفس په مثال برق صورت فانوس دی — برق به هیڅوک په فانوس کښ اسیر نه کړ
د دنیا سړی هم وا یه درمانده دي — کوم بادشاه دی چه منت د وزیر نه کړ
د م راډه کوم کوڅه کوڅه د ډه جهانګښ — چه فلک پ آخر وتد و میر نه کړ
یا خولد هر یو سړے اسم د پیرا خلی — باری څه پکه رچه نفرتند د پیر نه کړ
د غه لښے د تې مت نړۍ دی نور څه دی — چه د پلاؤ سیل په زړی تا شیر نه کړ
هغه چارے له ناصحه واقع کیږي — چه له شرمه یې هیڅ غل وګه سیر نه کړ
د مړه پسے تکبیر وکاروان شی — څوک کمان په ځان دهسے تکبیر نه کړ
د دنیا پسے درست عمر زهیر یږي — ځان یوه د خدائے د پاره زهیر نه کړ
د عیال د پاره تیر ترسره مه ال شی — د لجوئ په یوه ټوک د فقیه نه کړ

رحمن کرم دی چه ناري د هجران وری
د آشنا وته کاته په څیر څیر نه کړ

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

چه اُمید په عمارت ددے جهان ک
لکه کرښه په اوبو هسے نشان ک

د اوبو په مخ د کرښې بقا نشته
په نابود باندې ناحق د بود و کمان ک

نادانانو هسې دین په دُنیا بائیلود
لکه وړکی دُر بدل په پاره نان ک

د دنیا و دین نسبت و بله نه شي
اورا و بڼه سره استوګنه په څه شان ک

عشق د نفس نه خاصیت منزه دي
کار د ستړکی به څوک څنګه په دهان ک

لکه کار د کوش و چشم سره بیل دي
هسے دین و دنیا حکم په ځان ځان ک

به پیرئ کښ د خوانئ خیال دے هسے
لکه څوک چه د باغ سیر په خزان نه ک

بے درکه دې بل ځائے د رحمن نشته
په سفر استوګنه څوک مسافران ک

چه اُمید په عمارت ددے دُنیا ک
د کاغذ په کشتئ سیر د دریا ک

د آسمان توسن هیڅ نه دی تیز لے
څوک به څرنګ سولی د یاد پشان ک

نه لیوه په آدمیت آموخته کیږی
نا امید د مروت شی له افسانک

له فلک د وفا امید باطل دي
کله دیوانه آدم زاد سره وزن ک

زمانه په اسلام کفر سمه کړی
فرق د تورو د سپین همه نښه ک

مادر هر علامت په ستر کو ولید
په هر دم هزار پیدا هزار فنا ک

هغه امید م د ایام په کردش نه شی
چه فرصت به په خپل دور ما را ک

په خپل غم به هیڅ الید لی نه وي
هغه چرے چه د هر ساعت په ما ک

که د کلو شیخه کیږ دم په دستار کښ
شوم طالع د هغه خر مغز پیدا ک

که د زړو نه سلام کړم خاورے کیږی
که د خاورو په ارزو شم استغنا ک

جدائي د خدائے بلا شوه نه توانیږم
خوشے زړه م په دیدن پسے ژړا ک

همره صبر دی عاشق څخه له کوم
چه د کن وخده موتونه په نړدا ک

که د ورځ جامه را واغوندی د لبره
په نظر زما جلوه لکه د دیبا ک

په خپل عشق کښ که څوک بد را باندے وائی
زه گمان کړم چه همه زما ثنا ک

ملامت په عاشق ښائی د ستوری
چه روغ خلق په رنځور پورے خندا ک

عاشقی ننګ و ناموس دی و بله لره
پرږو بانه ورځ به څوک څرنګه غمدا ک

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

که زهٔ طمع کړم د کلونه طالع نه — ما غاړه زلمۍ د کل پخانۍ خار راک
که زهٔ خان ژغورم په عشق کښ له غالم — زمانه م په جهان باندې رسوا ک
همیشه به په غالم کښ وی سرخ رویۍ — چه څنګه بلبل د خپل آشنا ک

د اخواب رحمٰن هغه کا چه د ولت وی
که دلبر د دیدن ۍ پیاپی راک

اورنګ زیب چه آرائش د تخت و تاراج ک — تخت و تاج به ۍ مرکی تاخت و تاراج ک
په جهان کښ به ۍ پاتی نه به د نوم شی — که دی چا نه د کښړی او د حجاج ک
او په سترګی نړۍ زلمۍ او د زهٔ شه — څوک به څښکنه ژوندون په دا مزاج ک
حه ۍ زما په زهٔ کا هسې چارے — لکه بانچه په تاو او په د واج ک
زما و بنګے چه پیدا د زهٔ په زیم شوی — لکه اورچه نه کباب نم اخراج ک
زهٔ غنچن د عید په جشن خبر نه شوم — که نور خلق هاي وهوي ته احتیاج ک

هر ناوک چه د قضا نه شست خیزی
زمانه د رحمٰن زهٔ و رته آماج ک

ما توی م خولد په شوک — خراشی م زهٔ په نوک
که ناری د هم که ژاړم — پروا نه لری یو چوک
راشئ کوری منصفانو — د دلبرو دا سلوک
لکه کل په لاس د هلنډ — زما زهٔ که شوک په شوک
د چشمانو په غمزو ۍ — ژوبل ژوبل م نوک تر نوک
د فلک په توسن سور شي — د ستارګیزو په سرهوک
هیڅ اشر و ربانډ نه کا — د دردمند د درد دواک

ای رحمٰن چه عاشق شی
ځانډ ثاری کوک په کوک

عاشقان د ناصحانو و بیانک — مست هاتی د ماوتانو پروانک
د زهٔ حیران د د هر م قبول د ی — که خدائے ماله خپل یار جدا نه ک
چه د کلو پریشانئ شوه ورځ رنده — غنچی سر په زانو کښینو خندا نه ک

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

وسیلاب تہ دوندوکی څه حاجت دی ۔۔۔ زړه چه ژاړی سترګی څرنګ ژړا نه کړ
دنیا کل په حمقانو ده ودانه ۔۔۔ دا ناځکه وابستګی دوه دنیا نه کړ
چه ته زړه وی په هوا پورے تړلے ۔۔۔ دحباب عمارت څکه بقا نه کړ
بی هنرۍ چه څوک دین په دنیا پیژنی ۔۔۔ هنرمند سړے دا هسے سودا نه کړ
که څوک وائی هو ښه زړه مینه په چا وکړ ۔۔۔ چه بے خبره نوره مینه په چا نه کړ
گدائی که ورپیژنی څه بے دادی ۔۔۔ هر بادشاه چه دلوی د گډا نه کړ
چه بیدل یے په یوه نگاه رغیږی ۔۔۔ خدائے نصف دے چه دلبرانے دوه نه کړ
هر چه زړه یې وی په یو رمانده پیلودی ۔۔۔ نوره مینه په چا بے له آشنا نه کړ
چه تر لمونږ وړې دنیا د آشنا شوے ۔۔۔ هغه غوږ هرگز بیه نوره دنیا نه کړ
وبه نه رسی دیار ترسیند سبا مړ ۔۔۔ چه د زړه غوږ روښن په ژړا نه کړ

زه رحمن د هغه یار په ژړا خوښ یم
که اغیار هم خدائے له میا نه پیدا نه کړ

هرچه ستا کوشه ماوا کړ ۔۔۔ څنګ برشی تر افغانه کړ
څان هلته ورته بادشاه ښکی ۔۔۔ چه یې ستا د درگدا کړ
چه یې ستا د درگدا شی ۔۔۔ بادشاهی ورته نورشه کړ
نظر بی داسالہ روږی ۔۔۔ نه په ارض نه په سما کړ
مینه بی داسالہ مخه ۔۔۔ نه په دین نه په دنیا کړ
ستا په مهرو محبت کښ ۔۔۔ څان جیان وارہ ننه کړ
دونیا کوره چکړی ۔۔۔ ستا په مینه کښ تاراج کړ
رضا ستا په رضا کیږی ۔۔۔ ترکه خپله مدعا کړ
وهم خوا ته چه ستا مخ شی ۔۔۔ دی هم مخ په هغه خوا کړ
چه له چا سره جنګ کړی ۔۔۔ له هغه سره جفا کړ
که له چا سره وفا کړی ۔۔۔ له هغه سره وفا کړ
که په عمر چرے خندے ۔۔۔ خوله تاسره خندا کړ
که په عمر چرے ژاړے ۔۔۔ خوږه تاپسی ژړا کړ

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

که مطلب یې د دیدار وی ستا په ذکر مشغول لاک
د رښتیو مقام دا دے که څوک مینه په رښتیا ک

عاشقان په عاشقئ کښے
چه رحمن وایئ هم داک

ګیده ډ ترې په پرې سره کلک درد تئ طمع ډ مه کړه له فلک
هر سایل چه سوال د نان کړی له فلک کوبا غواړی په کچکول کښے اوبن مک
له آسمانه چه څوک طمع د دنیا کا دغه طمع یې طاعون کنړه بیشک
له بارانه سره هسے کلئ وړی چه هر زخم ئ بد تر وی تر توپک
که په چایئ شفقت د مرحمت وی ظلم جور ریبئ تیریے وی تر اوزبک
مور به نه شی هیڅ سړے بے قناعت که ئے خونه وی په سیم و په زر وک
بیا به نه موی کمال بے کمینئ که خیمه یې وی د عرش د پاسه لک
که جهان په نور عالم باندې فرخ دے په تنګ چشم باندې تنګ شی له چشمک
د دے د هر په یارانو کښ آب نشته که ئ غواړی ترسه د تر سمک
ترخ او بنکے د عاشق آب و نمک دی خدائے په نه کا څوک بې آب و بې نمک

دا د یارانے اندیښنے نه کړه رحمانه
د دنیا چارے په ځله دی ترې مک

چه په زړهٔ مړ تور لحد شی د خپل خاک بے مزه م شی هم خوب هم م خوراک
چه د خوب او د خوراک مزه شی ورکه نور له مرګه برابر شی هغه ژوند اک
غلط وایئ چه څوک عمر ورته وایئ هغه عمر چه تیریږی په پخاک
تن سپیره پخاورو د کړ خوله بهتریم چه آخرم د اخوراک دی دا پوشاک
ځائے لری که ځان ژوندے په مړکه بنځ کړم چه م پس له مرګه ځائے دے یو مغاک
کوبا شوی دی هغه چه سندنی دی زړهٔ پخوا تر هلاکت یم هلاک
زړهٔ چه روغ وی کړیوان کله خیراوه شی له کړیوان معلومیږی د زړهٔ چاک
تن د ځلئ د جامه هته پاک پکار دی چه روسبئ شئ چا زړهٔ له خیره پاک
سړے بویه چه درون بیرون یې یو وی نه هغه چه بیرون زړی درون لاک

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

له سړی غرض وارې سړی خوښ دی نه چې سرکښ ئې طره وی یا مسواک
دد نیا چارې همه وارې فانی دی څوک یوه ده ورځ خوشحال وی څوک غمناک
په ساعت کښ څوک خوشحال کا څوک غمناک کا دا خو یو نه همیشه دی دا افلاک

چې غه کاندی وارې خدائ وی ورځه نشته
رحمن غه دی ځه ئے واک څیئے ادراک

زړه یم بے خپل نگاره آرام نه ک کامرنی را ځه غواړی ناکام نه ک
بے ناکاره زیت محال دے په دنیا کښ دکوم اس په خوله کښ دخل نگام نه ک
دآسمان مانړئ به هم په قرار نه وی سانک څکه قصد د قصر د بام نه ک
کاه بې کښینوی په تخت کله په خاورو زماند رضا دهیچا مدام نه ک
بے له سروچه ازاده خدائ پیدا کړه ترکی څکه وهیڅات سلام نه ک
کوه و دشت هم دخزان نه غمځ ریږی دی څکه زرکه وچمن ته خرم نه ک
چاچه سردی په سجده ویارته اینبی دوباره له دے سجوده نیام نه ک
چه ئے کړه ده دیار په لوری لونښتی لکه بحرهسے دروی مقام نه ک
نشستن د عاشق نشته لکه شمع څرصورت د عشق په اور کښ تمام نه ک
چه محفوظ وی په تش بوی د مهرویانو هغه نکړه بوسے د پیغام نه ک
چه لذت ئے د سروشونډو وی مرندے نوره مینه د شرابو په جام نه ک
په هغو د لعلو لبو موی حرام دی څرد انور لذت په خپل حرام نه ک

رحمن هسے د خپل یارته بې محبت دی
لکه څنګه چه صاحب ته غلام نه ک

زما او بنګے چه دا هسے شست و شوک دا محنت وارې زما د مخ ابرو ک
د عاشق د بینے چاک به ورځ کند شي که څوک سرو خپل گریوان ونه فروک
تل مخ دی تر خوبانو پورے وی عاشق چه دچا او بنګے په شیبو ک
د عشق اور چه شمع خود په سر قبول کړه پروانه به څه حجت د څان په سوک
گل څه نه وائی چه غرق په وینو ناست دی بلبل څه لره بیځایه گفتگو ک
زه که مرگ غواړم بے یاره خو گرم نه یم جدا بې سره په څان پورے په کوک

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

معشوقی په محنت نه وی چې مومندلی
مګر خدایۍ په رحمن باندې پیرزوکۍ

چه خپه یې د سیلاب په مخ شوه نۍ ... د حباب تمه شه کوره شتر د مۍ
هیڅ پکار نه ده ویسا د پرې په سوی ... لاتر لاندې وی د څوترکو کومه نۍ
داد زمانې به همه وار ه چیت پیت شی ... مګر سړی چا وکښلی تر فلک
چه په اصل خدای نسکور ی پیدا کړے ... څوک به څه خوری ددے دهر به خاک
چه دشمن ئے وی نه دوست اړ وړ لے ... دهغه احتیاط بویه له کومک
راشه واچوه د نفس وخوله ته خاورې ... څوډونه ده خوله دکور په خاورو ک
هرچه وکه یې دکور په خاورو خوله شی ... په هغه به وی حرامه نوره څ ک

که نور څوک تبارکی کا شبله نوره
رحمن وته خپل یار وی تبارک

څوبیو څنۍ یې تاراج په جفا نه ک ... یار له یاره سړه مهروفا نه ک
که ئے سر په بوسه درکړه زه پوهیږم ... چه قبول به دغه عجز زما نه ک
چه په خپله رضا ئللی مادرزاد وی ... هغه هیڅرے د نور د رضا نه ک
څوک خپه مدعا حاصله نه وی ... مهروبان په خولد د خضر سو نه ک
که ئے سل خله دعاکوم په عمر ... کوشې وهوش دد عاکو په د عا نه ک
که آهرنه آتشین پسے د کا یزم ... یکدسرد د خزانه پرواد نه ک

که رحمن په عاشقئ کښ آرام غواړی
دا خو واړه ناروا کا روا نه ک

که په هجرکښ څوک ما پوښتی له حال ... حال خو دادی چه ناتوان یم بې مجال
زه د دیار په دیدن څکه شتابی کړم ... چه د عمر بقا نه ویم شتر کان
چه ترحسن ترجمال بې زار نه شم ... شرمنده یم د خوبا نو ترجمال
تر ما ته نصیحت مدکړه ناصحه ... عشق بے نیازدی له ثواب له وبال
به د خپل آشنا د حسن له تعریف ... هیڅ مړمه پوښته له نوره تیل قال
د دنیا په آخرت یم بې خدای نه کا ... بے نصیب د مهرو یانو له وصال

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

که یار سره ویدن غواړی مه جار دونه
دغه حکم رحمٰن کړیدے ولالۍ

ماچه ستړکے وکړ خ تر وارونۍ — په هغو ستړکو مې وینی وڅړلۍ
د عمل جزام بیا مرنده بر حقه — دا دستور دی چه کړی هغه اخلۍ
تر لمزوڼی یو په سل زړه قاتل دی — تل چړې تورې په کانړی تیره ول
خود کرده به څه تاوان نه چا نه غواړی — چه ته غوڅ په خپل تیغ کړه بیخ خپل
مالامرګ دا شا په مینه کښ هالته کید — چه ګدا د بادشاهی لاف و هڼ
له خوبانونه به څوک څه وفا غواړی — سرو کله د کښمش میوه نیولۍ
په دربار سندا سی څه ورته کښینه — تار په تار د سرو ینته ایړے مینلۍ
که د فتر د خپل قسمت وچا په لاس دی — بدے بخړے به چا که قبولۍ
چه نیکئ ورکوله و نیکۍ نو — دے بدانو څه بدی نه وه غوښتلۍ
څوک له خاورو ایرو پاڅوی تخت ورکړی — څوک له تخت د ایرو په ویران ولۍ
ستا چه نیت د آشنایئ نه وه صنمه — د رحمان ستړکے وو ولے نه ګنډلۍ

د ازل په ورځ د بخړو جواری وه
اے رحمانه چا با ئیلو دی چا کتل

بیلتانه دے خوار کړه زما دل — چه له ځانه یې وینار کړه زما دل
عاشقئ هره د اغونه دی پرا یښی — چه تمام یې لاله زار کړه زما دل
چه د زلفو په کښند سره دے راکښل — په بلا دے ګرفتار کړه زما دل
لاس و پښے د خلقو نیسی د عاغواړی — ښے دے منت بار کړه زما دل
بے سبب چا آزار مونډلے نه دے — تا په څه سبب آزار کړه زما دل

زه د رحمٰن خو منت بار د عاشقئ یم
چه مین یې په دلدار کړه زما دن

چه له نازه پوشیده لری چشمان خپل — څه به وینی مقتولان د مظلومان خپل
چه بنکځل راته په قهر قهر کاندی — دالا وکړی په ځان باندې احسان خپل
ګفتګو په اشارت کاندې له نازه — که اسم د چا اخلی به زبان خپل

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

په کریوان باندې چه تک وهی غوتۍ ! هاشق کیباسی لاسونه په کریوان خپل
خریدارئے نه حیرت بی شعورشي چه دمحسن رخت څرګند کا په دکان خپل
چه خپل مخ په آئینه کښ ورڅرګندشی خود پخپله سرفرو کاندې په ځان خپل
چه هرڅوک بې عاشقئ وته هوس کا ګویالوبی کا په دین او په ایمان خپل
هیڅ صرنه دچا په سرو په مال نه کا مالیدلی دی پخپله مظلومان خپل
مجنون ملک د عاشقئ هاله خپله کړ چه په اوربانديې وسوه ځان ومان خپل
هیڅ دستر کو غږ ولو خوند یې نه وی
چه رحمن په ستر کو نه وینی جانان خپل

څوترمیخ ورانه نه کړي دتن پول وینه نه رسی ترخدائے د تورسول
خدائے وتاته دین دنیا په غوره کیښود تادنیا کړه په دا دواړو کښ قبول
ترحرص په هورته بله بلا نیشته دا بلا دې شاپه څوک نه شود نزول
یوساعت خدائے په ذکرمشغول نه شوی تمام عمرد خپل ځان په غم مشغول
چه باقی زندګانی په لنا ښلوری ځان به کوم دانش دانا بولی مجهول
له خلق روګردان شوے وخلوت ته بیاوځان ته عاقل وائی نامعقول
نصیحت لکه هلک درباندې تریخ دي دنیا په شیرینئ پسے مسلول
چه رحمن غوندې خورسند نه شی په نول کښ
خلاص به نه شی په هیڅ رنګ د زړه له نول

چه دیار په درود غم کښ شاد مان یم لکه ګل د پریشانئ په وخت خندان یم
ته زما وې کښې نه نظر مه کړه خدایّ سا تلی لکه ګنج په بیابان یم
لکه وړه ځنګل په میوه ښه ړه ښوکیدار په هر نفس د خپل کار وان یم
یو وینته یم د صورت بی عشقه نه وی لکه لعل د ډبره په غاړه د خوبان یم
د وصال مرغه دا وښکو دانوار کړه په ویرانه ویرانئ کښ اباد ان یم
د کاملی عقیدی له برکته ده دنهی پغاړه ناست شاجهان یم
روشنائی یم په طلب کښ څوه حاصله شپه او ورځ لکه انتاب په زار روان یم
چه صفت د تورو زلفو ته آشنا کړم بلی سر په لویه زاړه هندوستان یم

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

بے مئینہ م ہیڅ حال د صورت نِشتہ — نکہ بی مال و متاع تش دکان یم
د هوس بلبل د بسا رابانڈے نہ کا — د افلاس پہ کبل د کی د خزان یم
د لبرانو د تہ خاک تر تلی لاندی — د دے نور جہان پہ سر نکہ آسمان یم
چہ د یار پہ دیدن سرہ مال نہ شمم — خلقو وا وری زہ هغہ عبد الرحمن یم

پہ هر دم کښ نوے نوے تماشا کړم
زہ رحمن د خدائ د کړو د تہ حیران یم

پہ بنہ خوئ لہ بد خواهانو بی پرواه یم — پہ نرمئ لکہ ابرہ د اور سزا یم
د هر چا تہ پہ خپل شکل څرگند سیزم — آئینہ غوندے بی رویہ بی ریا یم
تناعت م تر خرقی لاندے اصلی دی — پہ د درست جہانباد شاه ظاهر گدا یم
د غنچے پہ څیر پہ سل ژبو خاموش یم — نکہ بوئ هسے پہ پتہ خولہ گویا یم
پہ زړه م د خپل یار دیدن حاصل کړه — د شبنم پہ څیر لہ گل سره یکتا یم
هم پہ دا پسینو جامو به معلومیزم — نکہ ابرهم گوهر هم دریا یم
د راز عمر م حاصل شه له راستئ — نکہ سرو مدام سبز و تازه پا یم

که چا لاره د عاشقئ ده ورکه کړے
زہ رحمن د گمراهانو رهنما یم

که هزار حلہ نزے د زړه پہ یاد یم — زہ چہ یار پہ ستر گونہ ویم نا ښاد یم
که یار سل حلہ وعدے د وصال وکه — زہ له دیرے تلوسے بی اعتقاد یم
پہ جفا د پہ وفا بئ لارخه نہ شی — پہ هر حال د ناز پرور پہ کړی داد یم
د بے نیاز د پہ نیاز څامید وکړ د ي — زہ پہ زور سلطان خر د یم نن فوقاد یم
که د یار د لاسہ اور رابانڈے سبل دی — نکہ شمع مستقیم پہ خپل استاد یم
بی مینہ قراری رابانڈے زوک دي — ښید او درځ پہ حرکت کښ نکہ باد یم
که هم غم م یار پہ غیز کښ ناست وی — زہ له غمہ به د هجر پہ فریاد یم
یو زمان م زړه مراد موندلے نہ دے — پیدا کړے خدئ پہ هر کښ نامراد یم
د وصال پہ یو د کال مکر برابئ شم — د هغے پہ هجر هسے بی بنیاد یم
چہ یے نوره نتیجہ نشته بے غمہ — حق حیران د عاشقئ پہ داد یم

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

په وصل کښ م د هجر ضعف نه وه: اوس حیران متحیر په دا ښاد یم
بے له عشقه چه م پتری شی د پوزے کښه نوره جهلکی تیده آزاد یم

که م پیړه که م پلورے چاره نشته
زه رحمن د بنایسته ژ خانه زاد یم

زه د یار په درد وغم کښ غرقاب خوښ یم په ډاډ ورکښ بے طاقت وبے تاب خوښ یم
که د بیړم په اوبو کښ په اور سوزم د سروشونډ و په آتش و په آب خوښ یم
چه د یاره خط وخال ښکنے پکښے وی زړه پند سر په مطلع د کتاب خوښ یم
نرد اپوچه کفتګو چه زه ئے اورم په ټغه په ترانه د رباب خوښ یم
دریاستر نا قبول عبادت زه د ساقی په میو مست وخراب خوښ یم
چه نه علم نه تسبیح نه تلاوت وی له دے هسے بیداری په خواب خوښ یم
د طوبیٰ د ولی سوړه م خوښ نه دی شاد مخ په لښو سوے کباب خوښ یم
خاموشی که هر څونویه صرتبه ده زه له یار سره په سوال وجواب خوښ یم

د یار د پیړه غم خواری م عاجز کړے
رحمن څکه په خوردن د شراب خوښ یم

صبح وشام م لاس نیولی دی دعا کړم خواست له خدایه شاد مهرد وفا کړم
هیڅ د روغ ریښتیا م نه زده که باور کړے شاد پاره هم د روغ د هم ریښتیا کړم
دا په ته ئے که خندل که ژړل کړے زه پخپله نه خندا نه ژړا کړم
که ته نه یئے یارے وایه راته څوک دی زه د هسے لیونی د مجنون چا کړم
خوب خندا د بښتیانه په زمکه نشته څه آرام به په دا دشت کړ پیدا کړم
هره ورځ چه م تیریږی شتا په غم کښ زه په هره ورځ پوهیږم چه غمژن کړم
یو ویښته م د صورت کوږ شوے نه دے هسے رنګ د پټ پنهم په زړه ادا کړم
زړه که یو وی ما څو تالره د رکړي وګړ نور د لره نور زړونه پیدا کړم

چه م د غوست سړو پائی د عاشقئ
زه رحمن دے سړو پائی سړو پیدا کړم

دا ستاد ده په هزار درمان درنه کړم دانسته به دغه سود په زیان ورنه کړم

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

که څوک راکاندۍ دُنیا وعقبیٰ دوارِه — عاشقي به دِ په اِین وآن ورنه کړم
که یم چرے لاس داستا په بوسه برشي — دانعمت به دَجنت په خوان ورنه کړم
څومِ تیغ په پهلو نه دی لګیدلے — ستا پهلو به دَرقیب آسان ورنه کړم
که یو څل یم داستا زلفي په لاس کښیوزی — یووینته به دِ په درست جهان ورنه کړم
څوونه رینم ستاستړګی که خدائے کړه — عزرائیل لره به همره ځان ورنه کړم
معشوقي دعاشقانو دین ایمان دي — زه به چاره خپل دین ایمان ورنه کړم
ستازلفو پورے نورے زلف څه دي — په خاشاک به دچمن ریحان ورنه کړم

په رحمٰن داستاد لبو مئ حرام دی
څوده څپلو وینو جام تاوان ورنه کړم

دایو څه رنګ ژوندون دے نه پوهیږم — خواب وخیال دے که افسون دے نه پوهیږم
جام دَمیو چه د ځان په وینو مومم — تر لالۍ که جګر خون دے نه پوهیږم
د پتنګ اود بلبل ترمیان حیران یم — مخ دِ اور دی که کښکون دی نه پوهیږم
په شاد سره دِ تار د زلفو بیل شه — که غوڅ شوے یم نارون دے نه پوهیږم
عشق په هسے رنګ مقام باندِ قایم کړم — چه وصال دے که بیلتون دے نه پوهیږم
د څپل زړه د علامت وته حیران یم — چه سوئی دی که تارون دی نه پوهیږم

د رحمٰن چهره نے زیږه تر زغفران کړه
خدائے زده عشق دی که طاعون دے نه پوهیږم

بیا دِ لوی شراب څښلی دی پوهیږم — په رخسار دِ ګل کړلی دی پوهیږم
که هزار حلقه لاس سره کړے په نکریزو — تا زما پد وینو وللی دی پوهیږم
معرکه زما د مرګ ده نو رخصت نه ده — رقیبانو چدتا باسیلی دی پوهیږم
څه حاجت دے چه دِ خط په ملا لولے — چه زما په باب دِ کښلی دی پوهیږم
ته څپل جور د جفا لره واقی ماته — ما هغه وارِه لیدلی دی پوهیږم
چه رقیب اوتا غوږونه وبله درورد — ما هغه ساعت ژړلی دی پوهیږم

رقیبان څکه تیری په رحمٰن کاندی
چه تا خوار پورے نیږدی دی پوهیږم

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

پہ لیمہ کښ م مدام — عکس کړزی د کلفام
تورہ ستړکی م کمکون شوہ — پہ آرزوۂ کلاندام
بی د ستړکونہ خونا ب — نہ بادہ لرم نہ جام
پہ طلب دد لا یام کښ — ما ډلیدہ نہ آرام
زنخدان ئی خدائے کوهی کړ — درخوښیږم پہ هر گام
کہ ئے خال د مخ غلام دے — زہ غلام یم د غلام
کہ پہ عشق کښ ناکام وپرږی — دا ناکام دے زما کام
خوښ یم زہ پہ عاشقئ کښ — کہ نیک نامہ یم کہ بد نام
پہ یارئ کښ م قبول دی — ملامت د خاص و عام
د دعا بہ عوض عنوا رم — د خپل یار د خولی دشنام
ترښکنځلو بہ ئے خمار کړم — د غہ خپل دعا سلام
تلمځ گفتار ئے راته خوږ دی — ترکښمس و ترنبا دام
هم هغه م میحا دي — چہ ئے راکاندے سلام

مخ د یار ماه تمام دی
رحمٰن ډلیدہ تمام

څو بہ صبر پہ جفا د یار کوم — څو بہ موم د سنږ و مخ تہ گرزوم
عاشقئ او صبوری سړہ درونغ دی — زہ دا لافی پہ دروغ څہ رنګ کوم
تہ وما تہ نصیحت مہ کړہ ناصحہ — زہ دا خپل تخم خپل ځان لره کړم
ما خوزده چہ مینہ او ردخدائ مینځ کړم — دانسته خپرو او دته آچړم
سرشته م خدائ دیار پلاس کښ ورکړہ — پہ هر لور پسی م راکاږی پسی څم
د آشنا د مینی لاس زما گریوان دي — زہ پہ دا کار کښ هیڅ عذر نه لرم
عاشقانو باندے حق د معشوقو دے — حق بہ ورسے پہ باطله بد لوم
ما چہ فرض پہ خپل ځان کړہ د یار مینہ — تر ډله فرض غاړہ څہ رنګ خلږوم

داځکه ژوند دے چہ یار نه وینم پہ ستړکو
زہ رحمٰن پہ جهان ستړکی عمر دم

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

چه له مرگ بے پروا ئې په هر دم
دغه هسے غم و هیر دے په کوم غم؟

نور همه واړه غمونه به وهیر شي
که یو څل دریاند را شي دا ماتم

چه زخمي ئې صبا نه موې په بیغ
مدت مرګ شي ټن ساعت هغه مرهم

د مرهم طیاري درلره بویه
چه لا نه ئې داجل په تیغ کړم

چه دتن له سرایۍ درومي تومنه واخله
ترداسرایۍ په هوښه سرۍ نشته محکم

دهغه لارې تله هسے آسان نه دی
مشکلات دی په هرډم په هرقدم

که د ویرې شي له ظلم له ستم
ته هم مه کړه په هیڅا باندې ستم

که امید لرے له رحم اوله کرم
ستاهم بویه په هرچا باندې کرم

د هرچا سره چه کړے هغه به موې
د هیڅ تخم میوه نه درومي برهم

اجر واړه د عمل په اندازه دی
دغه دواړه سړې یو دی هم درهم

اوس ده ستا رضا نیکي کړے که بدي کړے
نیک وبد دواړه کښوې شي په قلم

خدائے د رزق په زیرمه مه هیره وه هلکه
ترسړي دسړي رزق دی مقدم

که کنهه چه په حرص سره زیات شي
زیات به له شي دیوے ستنې ترسم

که هزار رنګ د حرص د تردد کړي
د قسمت شوې به نه کړي زیات وکم

د ډیر هوا د حرص مه کوه خدای یاد کړه
دے کافي دی ترهرب د تر عجم

په تا فرض عبادت د خپل ځښتن دي
نه لښکرے خزانې ملک د حشم

ټوک د دوئ یوه شړې درلره پس ده
نور همه واړه اسراف دے مسلم

له خوراک غرض تونه لا یموت دے
نه چه خوښي خوړې د ریږي یا غنم

له پوشاک غرض خپر پټول دی
نه اطلس و سقلات تاج و علم

که حرص د ریاند زورشي مرګ د پیدا کړه
دا علاج دی دغه رنځ لره محکم

د لحد د تاریکئ علاج به څه کړے
چه ته دلته کښ د ږیږې له تور تم

غفلت هیڅ مناسب نه دی له پیښ د پیریو
خوب روا نه دی په وخت د صبحدم

مار چه سوړې لره ورشي کوره سم شي
ته د کور غاړې لره راغلې نه شوې سم

خم قامت د دنیا کار کړے عمر واړه
او په دوه رکعت نفلو نه شوې خم

ځان په خوا ترهغه وژاړه که مردې
چه په تا باندې ژړا کار د ور عالم

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

نور عالم چه په تاژاړی انصاف وکړه بے انصافه ته په څه ته خوش خورم
کنډۀ نه وایم ته خو د ستړکے رنړے کړه کوردې خورشه ته چار پائے یې که آدم

اے رحمانه لکه ته چه په خدائے کرم یې
بل به نه وی په جهان کښ هسے کرم

که په سرد هغه یار لره له لاس تنګ خورم خدائے دې نه کا چه به بله خوا ته سنګ سورم
عاشقی ورنګ ونام دی سره لړے خو به عمر وار په غم ونام ونګ خورم
خدائے وماته شیرین کړه تر شکرو که د یار له لاس غشے د خدنګ خورم
د آشنا د بیلتانه په کاروبار کښ همیشه په تندی تورۀ د فرنګ خورم
نوکری د مخ توپه څښتن کښے مهینی نه د بهلول نه د اورنګ خورم
شین لوګی م په سر چتر دونهه تخت دی کړه غبار د خپل دولت لکه ملنګ خورم
هم په واچه له خوږی شم بیخبره د هجران په غم کښ لپې لپې بنګ خورم
لکه څوک چه نغمتونه د دنیا خوری زۀ د یار د کوڅی خاورې پدارنګ خورم
واړه زهرشی زما ترستوني وروی بے له یاره که همه لاچې لونګ خورم

زما رحمٰن به خو ژوندے په دنیا پاتے یم
چه په بلولنبو څرخ لکه پتنګ خورم

که له مخ یوه خوا کړه حجابون خدائے به ورکا د خوبانو ثوابون
کله وی په یوه رنګ د هغه یار شی که هزار شی په اسمان کښ انتابون
په کرداب د زنخدان ئے هسے غرق یم هیڅوک مشه غرق په هسے کردابون
لکه زۀ چه ئے له غمه په عذاب یم خدای دې نه بزدی په چا هسے عذابون
کفنګوم هیڅ اثر د ریاندې نه کا که له غمه یې تصنیف کړم کتابون
په یوه خوا ب م ردکا هزار ساله هسے کاندې د سوالونو جوابون
هیڅ پاياب د فن فریب ئے مونږ نشی څوک به څه غواړی د بحر پایابون
که بن ستړکی د بله کیږدم راته وائی په یاری کښ عالم سره خرابون
مال د ملک ئے همه وارد او به یوسی د هغوچه ئے له سنه وسیلابون
د هغه له پارسائی نه د ولاس د لکی چه بر کړه طریا نو ریابون

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

ارغوانی جامے آغوندی رحمانہ
بیائے جوړ کړہ ستاد قتل اسبابون

راکوی د بیدردئ پیغورون — بلوی م پہ تندی باندے اوړون
نورځہ نشتہ دا ړہ څوبخے دی د زړونو — چہ وژلے شی د ترکوپہ تیغون
هرنگاہ یئ پہ رکښو د زړونو شیردی — هیڅہ را باندے آزمائی زوړون
خدائ دے تورجاتہ د تورو ستر کونہ کا — عالمونہ ورکیږی پہ تورون
یو دحسن اوردے بل کړہ پہ جهان کښ — پہ دا اوربانده دے او سوہ دیر کوړون
زہ دیار پہ مینہ غل کړم رقیبا نو — کنړہ نورئے کوم را پورے دی تورون

درحمن د عاشقئ هسے غږ وشد
چہ برپائ شو پہ هر بنهر کښ شورون

پہ خاطرم غلبہ شوستا غمون — لږ د خدائے د پارہ کیږہ قدمون
څہ خوتیاس زما د بیروا د بنکو وکړہ — چہ پہ تن کښ م وډچرے دارد ددون
هرچہ ستا پہ دم ژوندی دی نه رغیږی — که بے تا پہ څان پوکی هزار دمون
که هزار هزار دمونه پہ څان پوکا — نوربہ نه پہ دمرنو قسمتون
له قسمته خلاصیده د هیڅا نشته — که داخل شی د مکی پہ حرمون
سریئے کوه پہ کوشش ترځایئے رسی — څو د خدائ د لوری نه دوکړمون
چہ توانکرد قناعت پہ خزانه ځنی — نوربہ څه کاندے دینارو درهمون

قسم رخوری له خوبانو بیائے مات کا
څه یاورده د رحمن پد قسمون

ژوندی کاندی د دنیا کاروبارون — پہ مړه پریوانه د خاورو انبارون
څوک سرتورپنبی ابله خاورولوه دروی — چا کاږه دی لپرانبی دستارون
بنه استوکنه د دوه رونړو سره نه شی — بلکه اخلی یو تربله آزارون
دیوے وُنے له بناخ پیدا کیږی — پچن کښ هم سکلونه هم بنارون
هره خلق هره ورځ له دنیا دروی — چیرئے نه پہ چاهنا شی نه شمارون
یو یو واردی پہ هرچا باندے تیریږی — د پرلی له مخ دوری بارانون

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

ویرله سره یم توکی بازارکی تیر دی څوک د ننۍ کا په ما تیخ د بازار دی

جدایئ د آشنایا نو هردم کاندی
په رحمن باندې د تورد کنډار دی

دریغه ولیدے یو څل هغه مخون چه دراز لری مژکان دراز تدون
دراز تد دراز مژکان دراز ی زلفی ورپه شونډے ورپه خوله واړه غاښون
دآسمان شمر وتمر به ترے قربان کړم هم د زهکے په سر دا ړه سره کلون
چه ئے وینم په مخ یم اونکے دروی د پسرلی د مخ وری باد انون
که یو څل یے مخ وینم په ستر گو ما په زړه کښ قبول کړی دی نذرون
د هجران په شپه سور کټ راته سور ښی یو زمان یم باندې نه لګی ارخون
چه په پښو انګو د زلفې زانګی بنامارانی د چند نړۍ په بناخون

که خدائے غم د جدایئ در ته آسان کړه
ورحمن وته آسان دی نور غمون

که ستا خپل سبه رویئ نه وی د ښمن آئینه زما د زړه نه ده څخ
ته چه ما وته د غیب په نظر کورے دغه واړه غیب ستا دی اے غیب ژن
خپل صورت په آئینه کښ هر څوک کوری که چهره د چا صفا ده که رین
چوهاری د هلال خور په نامه بولی د بنو خلقو بد کویئ نه ده ممکن
ته چه بدله بله وائی زه ویر یږم چرے خپله بدی نه کړے معین
ترهغو به ورمې ستا غیب څرګند ښی چه هرچا وته د کړیده خندند
هرچه غم تخم کړه هغه به یو سے خپله خپله میوه نیسی هر دون

که له خپله غیب څان ژغورے رحمانه
د هیچا له غیب مه کوه پو ښتنه

ما د زه به نه کړم په خوبا نو باندې مین مینه د خوبا نو چوی د صورت وین
خدائے زما په بخره عاشقی کړه له ازله خو بن یم په دا بخره که ترخه ده که شیرین
زهردی که تند دی هم په خپله خوله څرګندوی نه موی څوک خوند د بل د خولی وانکښین
زمکه هغه سوزی چه په سرئے اوربلیږی دوغه خلقه شوه د رنځور و تماش بین

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

ب تو نه یم نه شی په تش واو د کور وکلی | مړ د بوید چه واخلی د غم پټه له غمګین
نور عالم به څه کړم زه مرید د هغه کس یم | هر چه ماور اکا یو پیغام له ذ زغین
څو به سوک په ستر کو غږ دم له هسے غم | څو به په تن څاڼی د غم اوښکے له آستین

سره د رحمن د ردی د هجران په ټیره توره

ته یې نګهبان شے یا اله العلمین

چرته د یار شوند و چرته غم د دل و جان | چرته کوتی لال او چرته لعل د بدخشان
پاک و منزه دی عشق د نفس له خاصیت | چرته چاه د کیږه چرته چاه د زنخدان
لږ تفاوت نه وے د رندئ د زاهدئ | چرته زلمی ځوند چرته کوند د پینمان
زار په بیتوتی چه څوک دین په دنیا پلوری | چرته پنځه وختی چرته عمر جاودان
زار شه د هوا د حرص خیال ترتنا عته | چرته ملک د مصر چرته ده غلامان

نه شی د خانانو د سنګ سره کلی

چرته عزیز خان چرته سلنګ عبدالرحمن

که پخوا ترآشنائی نه وی بینتون | ما به نه وه له چا کړی پیوستون
چه م یار په ستر کو ولید ما کمان کړه | هم په دا ساعت م بیا مرنده ژوندون
په نیمګړی دا د خبرد ملک نه وم | چه به بیا شی په ستنه راشنه ستون
ن ساعت چه له دی حله خبردار شوم | سکه ترنن ورځی بهتره وه پرون
هر زخمت چه په ما را لحی شکرانه کړم | عاشقئ ترهسے هده کړم زبون
اوس که لاس زه ویله مزم هیڅ سود نه کا | هغه چاره چه له لاس شوه بیرون
که نمر په څلورم آسمان څنیبن ک | محبت یې له حجاب کړم بیرون
چا چه نښه له بنه مخ را کو له | اوس د سود په نیلی ګرزی د ګردون
په دا هسے حال کښ څرنګ صبوری شی | چه د بنمن د کامرانی کا ته محزون
که په صبر سره تور کا نړی لعل کیږی | لعل ئے په دا هسے جګر خون
د دنیا هوس په ما باندے حرام شه | د هوسی هسے کړم شپه په میکتون
د ریغ یو ځل هغه زما په حال شوه | چه د ما وتر لوے صبر د سکون
د رحمن ته څان هغه کړی آسمان شی | چه دا ستا په غم کښ ناست وی سرنګون

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

که تر ولو سښته شاهان و سلطانان — هیڅ نیمګړه په چا نه شه دا جهان
که هزار هزار ژنا شی په یودم کښ — بیا پیدا شی په یودم کښ هزاران
د رفتن د آمدن حساب یې نشته — لکه بحر چه بهیږی بې پایان
یو دیل په غم نه نرم وی نه کرم — هم دهغه زده چه د رئې وی په ځان
پیغمبر غوندې صاحب له دنیا تیر شه — دا دنیا ویرانه نه شوه په هجران
چه دا هسې نام لاندې شه تر خاورو ؟ — د چا یاد دی ما و تا غوندې سکان
که غلیل کړم د تمامې دنیا خاورې — بیا به نه موهم دارا و شاه جهان
بوځ د نام د نشان ئې پاتې نه شه — چه دعوه یې کړه د نام و د نشان
که د روغ وایم ته ورته نظر د کړه — د خپل پلار و د نیکه په ګورستان
چې ته په دوا رد ستر کو ښکلوې — ګوره څه شوه هغه خولې هغه لبان
چه مدام یې په قربان قربان بللې — اوس د غږ د رباندې وکا چه قربان

د رحمٰن د سوزان شعر ته حیران یم
چه یې اوربل کړه نه دے په دیوان

فراموش م کړه داستا په مینه ځان — ځان لا څه دی بلکه عمر جاودان
لکه زه چه ستا د در په خاورو خوښ یم — همره عیش و طرب نه لرې شاهان
لکه زه چه ستا د غم پندو ته اخلم — همره پند اختی نه شی پهلوان
هسې بې سروسامان یم ستا په عشق کښ — چه آګاه نه یم په سرو په سامان
هسې بې شرابو مست یم ستا په مینه — چه خبر نه یم له زمکې له آسمان
دا به غرنګ شی چه ته د کال وعده کړے — په مانه تیریږی بې له یو زمان
تمامې عمر د ستا په طلب ورک یم — لټوم د په هر ښهر په بیابان

که له دره یې شرمه کړے پریدی ته
د یرمیٰن دی ستا په مخ عبدالرحمٰن

ته چه هسې کاه یې ترش کاه ئے خندان — له عاشق سره کینه کړے که احسان
له احوال د چا نه زده چه به څه کړے — کله جور کله لطف کړے عیان
رنځ راحت د عاشقانو وارې ته یې — دا د روغ دی چه وصال دے یا هجران

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

هغه شوند هچه خوږه دی ترشکرو — له بنکنځلوئے عار نه کا عاشقان
رجوعات نه بنایئ ژوند نه وی — هرگز نه وی سرکوزی د سروشان
دغه هسے رنګ بنایئ لکه چه ستا دی — نشته دا رنګ بنایئ د هیڅ انسان
قصد ترهسے حده ولے کړے کمرخه — چه له دیره نازه وژلی عاشقان
د هرچا وته چه ستا قوت رسیږی — هلته نه رسی قوت د درست جهان
ستاله جوړه زهره نه لری چه آه کا — که کشور د عاشقانو شی ویران
خوار حیران لکه عاشق مه ستاله درده — خدائ د هیڅوک هسے نه کړه خوار حیران
لکه د یرد ائ د وصل با حسنونه — دغه هسے د فرقت دے سخت زندان
د رخسار نجف د واره د خورشید دی — چه ئے درست جهاله نوره مه روښان
له هوس د هرکل کړه خندا شوه — چه ئے ګلید ستا د حسن ګلستان
کله دی چه نصیحت کاندے عاشق ته — که له حسن د اګاه شی زاهدان
رنګ د ردئ د لری رنګ د سرو ګلونو — تورے څنګے د بناخونه در بیان
سیاهی د نوی خط د هجر ریب کا — لکه بنکلی واره توری د قرآن
د کومی ته چه لغزش کا کل خطر وی — کل حیرت دی د کومی ستا د زنخدان
که د درد تجلی ده دیره دیره — د تاریک شی په ظاهر ستا د مذان
ته سلطانه د بنائسته روئ د لبره — دا نوروانه بنائسته دی نو کمان
که دا نور بنائسته ستوری وئیل کیږی — ته خورشید غوندے صورت لرے روښان
له هرچا چه اوریده شی دغه دا بئ — چه بنائست د زده نه لری نقصان

د ولعل شو ویل د رحمن څکه
چه د استاد لعل شوند د شوکویان

شوبه شمیرم زه غمونه د هجران — همره د یردی لکه ریګ د بیابان
دسری د دښمنئ طاقت م نه دده — خدائ را پیښه د دښمنی کړه دا سمان
یکشوک چه دا د بنی بادشه میږی کیږی — هسے زه یم په خپل غم پورے نا توان
لکه اردو د بلیتانه چه په ما دوری — چالید لی کنړه اوردے په دا شان
د یار غم به م هغه سرے په شمار کړی — چه شمیرلی ئ وینښته وی د خپل ځان

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

که څوک وائی حال د څه دی په هجر کښے په خاطر د تصور کړی دوزخیان
ناقرار روح یم د یار په هوا وتوت لټ مټ زم پخانے پاتی شو حیران
د یار دم یم زړه په غټو سترګو یوړه چه په عشق زما د اهرش کاندی ویران
عاشقئی بئ ترهغه حده بیهوش کړم چه نه هوش لرم نه سر و نه سامان
لور په لور بئ د تهمت په غوږو ویشت شم ملامت راباندی وائی درست جهان

چه د حال ورباندے نه وی ورغلی
په وئیل به څه کړو هیڅ نه وی

ورکه عاشقی شه هم بئ نوم هم بئ نشان زړه ئے هسے خوار کړم که خاک د بیابان
زړه د حسن په کارکښ تیر ترسره هم ترمالیه دریغ که په سر یه د عشق که خدای سان
کښیوتم د عشق په آدم خورو کړو بسو سو نه په وراندی تللی شم نه په بیرته کریزن
رنځ د عاشقئی چه زړه ظاهر کړم وجیب ته هیڅ ویلی نه شی طبیبان وحکیمان

راشه عاشقی مه کړه رحم نه وکه نه وی
قتل په اور به دست بئ که به دشمنئ دجهان

خان سلطان د دے جهان آخر د روی خوار حیران
د قضا په شمیر ترلی په مثال د بند بیوان
شیرین څان ورڅخه درومی نه ئے زور شی نه ئے توان
که ښندی مال و ملک واړه هیڅ رنګ نه موی امان
نه ئے مل نه ئے خادمی وی د ردئ ورشی پخپل څان
د رمانده ورته ولاړ وی وزیران و وکیلان
هیڅ دارو کولے نه شی کوز کوز کړی حکیمان
بادشاهی ئے پاتی کیږی زړه ئے چوی په ویرمان
چه ئے روح له تن بیل شی نور پرے ژاړی فرزندان
یو ساعت ورباندی ژاړی آخر صبر کړی خواران
بیا ئے خپل لره واخلی په تخته باندی شریان
په جامو ئے خوشحالیږی مرده شو او غاسلان

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

چه نه تبره یې بازگشت شي　　مال یې یوسي وارثان
په مسند یې دعوی کاندی　　هم دوستان هم دښمنان
سهیلئ یې متالا کاندی　　هغه خپل مصاحبان
نوم نشان نے هیڅ ورک شي　　نکه غین بی نشان
نه یې نقش پای کیږي　　نه یې اسم په جهان
داد نیا آب روان ده :　　نه شی نقش په آب روان
که هزار رنگ آبادی کا　　نهایت خانه ویران
نکه باد هیڅ به نه شي　　هغه دور هغه دوران

دا بیان دور و دراز مے
کوتاه قطع کړه رحمان

که هر څوبه صحرا سر شوم هم په کلیو　　بیا یم نه موند هیڅ خبر د هغی قتلیو
خدائے زده کومه خواته لاړل حال نے څه شو　　خبر نه یم د کرنگ د پریو تلیو
له دی غم یم زړه چوی که څوک خبر دی　　لږ په ما هم خبر وکړی خدائی سا تلیو
پس له دی به چرته درومئ څائے موکوم دی　　راته وایئ دد نیا په سرئ را غلیو
کوندې شا په مخ به زه پسند یده شم　　لاړ خدائ و درته نیئ پسند یدیو

خبر نه یم چه په باب یم گنلی څه دی
زه رحمن په اند یښه یم له دی نه کلیو

تر لیمه یم د فراق په ژړا سپین شو　　دوباره د زړه په وینو کن رنگین شو
ما وخ زه به لا دیدن کړم د یارانو　　خبر نه یم چه یاران په کوچ یقین شو
چا پتنگ غوندې څان را چاوه وا ورته　　څوک ځوندی نکه مبیل په آتشین شو
د مړه وته د مرگ خواږی شوخه ښیبي　　او ژوندی په زندگئ کښ اندوهگین شو
د قضا سپاهیانو هیڅ لاس په تاخت کړه　　چه پائمال هزار خسرو هزار شیرین شو
چه قدم یې په آسمان ایښود نه نازه　　هغه هیڅ ناز پرور زیر زمین شو
چه مدام یې د سنجاب د پاسه خوب کړه　　او س په زمکه بستر بے بالین شو
د رحمن خاطر به وے پریشان نه وی　　چه پریشان د څخه جمع همنشین شو

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

تاچه رنګ د میسو ډ رګړو و لبا ئو
ادر د پورې کړو په کورډ مې خوارا ئو

چه د جورې کړه لیندې د کبزو و روحئو
خوبه ښکار کړی په حرم د غزالا ئو

چه د اسم د زغیر په زلفو کښینو د
معطر د کړه دماغ د دیوانګا ئو

رخسا چه د د خط غبار خرګند شه
سر بلند شوه نرګس ډ خاکسارا ئو

کابډ غشی د اړه بیرته ځی له ښځې
زډ آزار کړم ستا کبزو کبزو مشرکا ئو

چه زما د یار ترمنځه جدایئ کا
کانړې پریوتی په خونه د بدا ئو

که م چرې خواست د خدای په درتلیږی
سوال به زډ د عمر کړم د مهو شا ئو

سور پیزوان د په سر و شونډو هسې زیب کا
لکه جیم په قلم ښکلی کا ئبا ئو

د سرو تیک د شهزاده په جبین پرت دے
شینکی خال د محاصل په ښه ډیرا ئو

د دا ره لیچې د ډ کښلی مصرعه تورې
د رپوهیږم سر به پریکړے ډ خوارا ئو

ستاله غمّ په ځان زړه د رحمن سوزی
لکه شمع په زیارت ډ شهیدا ئو

چه کوتلی دی په تیغ سناډ چشما ئو
سر حلقه دی ډ جمله ډ شهیدا ئو

ستا وصال د سر پریکړیو دی د لبړه
ژوندے نه موی جنت ډ مرد کا ئو

د پیری سوری عاقل لره ضرر دی
دا مقام دے ډ سر تورو د دیوانګا ئو

په سر پوښ محل کښ نورډ آفتاب نه وی
دا د دولت دی نازل شوے پد و اکیا ئو

هم په دا زمانه ستر کو وینی حشاشی
چه د نقش پکښ رنګ دے ډ لبا ئو

مشکین خال په سرو لبو هسې زیب کا
لکه مُهر په محزن د د مرجا ئو

ما سوی له یارّ هر چه دی رحمنؔ
دا ره کفن دی په دین ډ عاشقا ئو

هر ساعت ز ما ډ غموزپه تاوولو
د فلک لا سونه څه شو ترشنګلو

همډ غم ډ بلیتا نه را باندے را غی!
چه حسنایئ نه په خزله شی نه په کښلو

همه ستر کی چه نرګس وهم بادام دی
تیرے تورے دی ز ما په قتلو لو

هغه شونډے چه شیرینی دی ترتند و
ما هیڅ فیض څخه بیا نه مونډلو د بنګنګلو

دا کابډ کابډ باز ه اوکړے و روځی
نورڅه نه کا بی کبزو کبزو و هسو

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

پرشپه نوکی د عاشق پسه وینو سره کړه صبا پورې کړه نکریزه په منکنو
دا زما د قاتل لاس دی نه پوهیږم که تر باغ وتلی بناخ دی د سرو ګلو
دریغ مرګ یې په دُنیا کښ نیمه خواشوی بنایسته لمنې یې پریښې د ګلونو

هسې بند شه په کمند د تورو زلفو
چه حیرانیم د رحمن په خلاصولو

بیا د مخ دی جاروتلی څه بلا شوه دا بلا له کومه نوری را پیدا شوه
دا زما په یار کښ څه رونا نشته که دنیا داړه بې هډوه بې وفا شوه
چه یې هیڅ له خدایه ترس وزیره نه شي په نصیب م یوه هسې دلرُبا شوه
چه ئې حُسن وته کورم حیرانیږم راځرګنده یوه هسې تماشا شوه
څه د حدود حساب خبره نه ده بې صبری م ترحساب زیاته لا شوه
قراری م په طلب یې کښ حرام شه بې غمی م په مذهب کښ ناروا شوه
چه رکښلی م پرمخ غنچې د دُعا وه هغه ټبه م وُنه ویشته خطا شوه
لکه پوچ بادام بې مغزه بې حاصله هسې پوچپه بې حاصله م دُعا شوه
عاشقی چه م نه خلقو په غلا غذا کړه هغه غلا م په تمام جهان رسوا شوه
څه د بهره به له نیمه معاملې مو م چه م نقده په دروغو کښ نیا شوه
درد بیرته جاروتوشه راته پوهے په نصیب م بله نه وه داوه دا شوه
یوه بخره هرسړی مړ خدنے ورکړه زما بخره آشنائی د خپل آشنا شوه
د تدبیر پدم په څشکه کښیوزی معشوقه چه م په مشر د خلق شوه
چه ئې زرکړه زیر رخسار زما د خاورو عاشقی نه وه په باب زما کیمیا شوه
څه حکمت دیار په مینه کښ خدنې کیږد چه عاشق لړهم دردشوه هم دوشوه

دا باران نه دی چه ووری له آسمانه
د مرغانو په رحمن باندې ژړا شوه

هسې زهٔ یم یاره ستا په غم تازه لکه د هرې کیاه په نم تازه
ستا کی د خپله کې وچې کړم لد نمد که م شی په داژړا صنم تازه
زهٔ به څه کړم د چا چې بې له یاره هر سهار دی په خپل ساه په دم تازه

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

دیار نوے نوے غم زیږ وی وصل ... رغوی سری پرهر مرهم تازه
که د زړه له غم وچوی دلگیر مه شه ... کا تاسان کا په چرن قلم تازه

نه ګیته یاران کهونه دی رحمن
بیتانه کړه اکثر مروی که تازه

د یرغمر په تیر کړه بیهوده په زمانه ... نور دیر ما سروی او د ترکو آستانه
هیڅ م حاصل نه کړه په شیخی وپه تقوی ... پس له دی م واړی هرچه شی په میخانه
شیخ ز شیخی ورد وصیفه وذکر فکر ... زه وساقی جام ډیاده چنګ و ترانه
زه ز هد نوته حیران یم دوی د مانته ... دیوانه بد خندا وده بد بیوا نه
گنجه د عقل ز رشه د عشق ترڅ څگی دښو ... نه خروا رد عقل نه د عشق بیوه دانه
ستیر دیار نه راس په مړی د عشق نو ... هسے لذت که نکه د میو پیه نه
خدا که لږ ه ورځ په سود د یار نه مخ ... بر مقصود م نشته په کعبه پد بتخانه
زه د ویرے میخے په تړ بوی دیار شیدیم ... تل د او بوخته او به لږی وی بهانه
څنګه ز هد زهد کا د یوحنت د یاره ... سرښندلی نه شی په ورب د حانانه
ګوره د منصور هسے په دار نه شی رحمانه ... مګره د عشق خبرے مستے رندانه

مبارزه م و نشان د عشقی نشته رحمانه
بے نام و نشان شه که یې غواړی نشانه

په حالت د عاشقانو نظر بویه ... په زیارت د شهیدانو گذر بویه
بے مرشد څوک خبر د مریید اخلی ... غوچ په غم د فرزندانو پدر بویه
بے ریبار ه رسیده و یار ته گران دی ... په کوڅه د مهرو یانو رهبر بویه
بے هنره چا دولت موندے نه دے ... په خدمت د صاحبانو اثر بویه
څانه ستر گو م هر گوره ملاحظه شی ... له دے هسے سیاه دلانو حذر بویه
بنه چه ستر گے خدائے ملالی کړی د ترکو ... لږ په زړه د ظالمانو اثر بویه
څا په داغ به هر یو زړه مشرف نه شی ... د څه تاج د عاشقانو په سر بویه

چه خبر د رحمن نه اخلی یار بد کا
بادشاهان له گدا یانو خبر بویه

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

مخ دیار شمر و قمر د ریوارہ بیو دی
قد سرو صنوبر د ریوارہ بیو دی

حاجت نه لرم په شهد و په شکرو
لب د یار شهد و شکر د ریوارہ بیو دی

که بې یاره په بستر د پاسه پروت یمه
خار و خار وی دا بستر د ریوارہ بیو دی

چه بې د روهم دیوارونه نظر کړم
باغ بوستان ودغه د ریوارہ بیو دی

خدائے دیار له هجره هیڅوک خبر مه کړه
تاخت و تتل دا خبر د ریوارہ بیو دی

چه غبار بې د کوڅی را باندی راشي
د غبار مشک و عنبر د ریوارہ بیو دی

هغه دم چه سړه د رومی له جهانه
تورے خادرے سیم و زر د ریوارہ بیو دی

قلندر چه پرښتیا قلندری کړه
خان سلطان و قلندر د ریوارہ بیو دی

د رد نه فنی په پردئ زمسکد هیڅوک
کور و کرو مصر د ریوارہ بیو دی

چه د نه پکښ یو یار نه د آشنا وي
هغه بنهر عجرو بر د ریوارہ بیو دی

په دکان د نابینا ؤ جوهر یا نو
خر مهرۍ لعل و گوهر د ریوارہ بیو دی

پسران د غار زما له عشق نه ؤ کا
پاک عاشق پر پد ر د ریوارہ بیو دی

په سیب د ظالما نو حاکما نو
کوره د او پښور د ریوارہ بیو دی

غزا د شوه کړ خان ستائې د رحمن تر
بے هنره کاؤ د خر د ریوارہ بیو دی

ستاله غمه مړ په مخ باندې ولے دی
لبو م د پوښته له حاله چه د لی دي

زۀ په تاپسے موسئ یم قارون نه یم
چه مطلب م غوا د غیلی یا گلی دی

هغه کو دی لکه تا دی په ما کړی
کمه کړی په مجنون باندې لیلی دی

لکه ما چه مصلی د رپسی لنگ کړے
کوم سنگ هسے لنگ کړے مصلی دی

بوی م ستا د وفا نه ؤ د ا لو تي
ما پخپله کړی خپله ټسلی دی

نصیحت اثر په زړۀ ؤ عاشق نه ؤ کا
کښنډ یا دی زما د پیری مسلی دی

کد رحمن ؤ عاشقئ په تیغ شهید شی
د جنت حورے هم د ارہ د نے دی

خپل م ستا د بڼ د خشی په سینه دی
پورا پورے م د تلی ترآئینه دی

تل د مخ د یار په مخ باندې وی اینی
هغه زړونه چه بے رنگ آئینه دی

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

هسے نه چه زهٔ من درځ پرتاشیدا یم ستا غمونه م په زړهٔ کښ دیرینه دی
نکه ستوړه چه برینتا کا په آسمان کښ په تهترم ستا داغونه نکینه دی
درته وایم چه له آه ئې پرهیز کړه دهموچه پوشاکونه پشمینه دی
که داستا رخسار سوزانی لښی نه وی ولے کښی زما تور سوی نینه دی
څه به سم په صبحدم کوری وچاته چه ډ ستړکی په مئ مستے شینه دی
هغه ستړکی چه پیدا کړے خدائے خونریزے بے غضب په غضب او په کینه دی
څرابیان چه شراب موی خونے شوی کله منع په اختر په اډینه دی
چه تمام ډ حنډل جگړه په وینو رنگ شه
د رحمان خبرے څکه رنگینه دی

سپین رخسار و مشکین خال و بله صنم دی یا محمود وایا زناست سره همدم دی
که ډ مخ په زلفو پټ شه باک مے نشته د حیات او بدهم پتی په تورتم دی
شته زلفوله رخساره له سره شوند د پیدا شوی شام شفق و صبحدم دی
په دهن کښ ډ غابنونه تجلی کا یا غوتمئ په غنچه کښ ډ شبنم دی
نه چه اوس زما زهٔ غوښ ستا په غمزه دی چاړه غوښے له قدیم سره په غم دی
بے ژړا چاته نه کوری سیه چشمئ د نرگس غوهیده په جوی په نم دی
راحت نه دے چا منډ لے بے زحمت ستا جفا و وفا دواړه منعم دی

ستا ډ حسن ډ تعریف له برکت
د رحمان ډ شعر کوکے په عالم دی

کاشکے زهٔ خاورے ایرے داستا د دروے چه قدم ډ همیشه زما په سر دے
خو یو څل زما ستا د بله مخ شوے نورم موخه ستا ډ غشو په تهتر دے
تمام تن م د رنجو په څیر اوړه وی خو په ما د ستړکو تور د یو خطر دے
په زیړ رنگ په سپینو اونکو به ما بیا مونډ که د ترکو ملاقات په بیم وزر دے
ملامت به په ما څنډ له وایه شه که داستا د لبرئ نه څوک خبر دے
مرتبه که ستا د عشق شی د رحمان کنده ملانک به واړه وائی چه بشر دے
تماشا به زما هله د رنبکاړه شوه که ته ما خوندی بیدل وزه دلبر دے

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

په خونبار به زماستر کو غوښ نه وه ! | که په مخ م د تیر د تورد پرهر وے
ستا په درد کښ طبیب و ئی د رحمن ته ! | لا به ښه وه که د حال ترد اسبتر وے
رخت د هیر د طرب تیر شه خزان راغے | زنکدن د بلبلا نو په ځان راغے
د نداری م ترامیند وه باری څه کړم | هغه یار د د لبرانو په شان راغے
سود سود د عاشقئ که نفع مند وی | ما هیڅ سود پکښ بیا نه مرند نقصان راغے
تمام عمر که وصال وه همره نه وه ! | نکه یو زمان د بنکلیو هجران راغے
آشنائی م په هوس وه خو چه بیل شوم | د واړه لاس م د بله د منو ارمان راغے
کوئ زما د زړه ئی یو وړ په چوکان کښ | بیا د ناز په نیلی سور په جولان راغے
غنچه لب به په خندانه کا پریشانه | په شیبو زما د اونکو باران راغے

د میرزا د ارزانی دعوے به پری کا
قدردان د شاعرانو رحمن راغے

که د زړه په وینو رنگ د چا کوکل شی | چه بیلتون په جهان کوزی خو به بیل شی
که د اونکو په د یاب به ندئ نهال کړی | نیشکر به نیشکر شی نل به نل شی
مشقت د سړی وا ړد حیطه کړه | په ښورا کښ چه د کل یو تئ نهل شی
د دنیا یاری دوستی څه پکار نه د ه | د اوله یار د د رست ری پسے خنل شی
که هر څوئ ربنه مهرو محبت وی | نهایت سره په جنگ او په جدل شی
په مثال د د رو غزنی منظرے | آب و تاب ئی په د وه ورځی کښ بد ل شی
که ئے زنه د خوانئ په رخت کښ سیب وی | هغه سیب ئی په پیرئ کښ بیا منظر شی
د رقیب له بد خوئ به څه وایم | تر د اکوړه چه لا یار د ر سره مل شی

زه رحمن په ښه په بد د یار پوهیزم
کاشکی زهر په د هن د چا خنل شی

که د غم د د رست جهان تر زړه چا پیر شی | د نکیر مشه هسے د ایه چه به هیر شی
غم هغه ری هر چه سیر مه وی د چا ته | و رښئ د اړه تر د رستئ پورے هیر شی
بے له خدایه چه مدام په یوه حال وی | بنده کله شیر شاهی و کله سیر شی
یو آدم وی چه په څو رنگه حیلو کړه | یو رقم وی کله زور او کله زبیر شی

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

دونیا چارے مدام پہ قرار نہ وی — دبنړو پہ زنبول پہ بل پہ پیر شی
پہ لږ عمر کښ دیر غم نہ کومہ نا غي — خولہ خپلی بی صبرئ پہ سړی دیر شی
خریدار و فروشندہ چہ سرہ خوش وی — پہ سودا کښ سختی نہ کا تیر دبیر شی

بنائیستہ پہ جہان دیر وی بے حسابہ
باری څوک بہ د رحمن د یار پہ څیر شی

دسکوت پہ تیغ چہ ژبہ بریدہ شی — لا تنم فوند پہ قال کښ دویدہ شی
همرہ اورہ عاشقئ پہ زړہ یو سی — چہ لالہ یئ نہ تربت دمیدہ شی
خہ بردہ د یار نقش پہ نمیہ وی — نکہ میاشت چہ پہ وئے مجرکښ لیدہ شی
هیشہ یئ د خپل یار پہ لوری دو وی — نهایت چہ پہ دارو کښ رسیدہ شی
څہ حاجت دے چہ زہ یار وچاتہ ستایم — کار هسہ د خپلو سترګو پہ دیدہ شی
کہ وی چہ یو د بل پہ وئیل غټیږی — مګر صانہ د چا خپلہ عقیدہ شی
خو څرګند وی کہ صبح پہ چا نکښ — هر کریون چہ پہ یاری کښ دریدہ شی
ابرو یئ د غاشق هلتہ ځان څرګند کہ — چیرتہ نم د زړہ لہ سترګو چکیدہ شی
د آہ غشی یئ پہ زمسکہ کہ لګی — هر قامت چہ کمان تورہ خمیدہ شی
بی مطلبہ یئ هیڅ نهم پہ چا نہ وی — هر طلب چہ پہ صبر کښ فهمیدہ شی
هرچہ زړہ پہ همرو یانو باندے تیلی — بی دیدارہ د بی درمہ خریدہ شی
ما د یار پہ څیر بل مخ لیدلے نہ دے — مګر پس چہ د نن ورځی افریدہ شی

یا بہ شهد یا بہ قند یا بہ نبات وی
هر کلام چہ د رحمانہ شنیدہ شی

تبسم یم د وګړی پہ روزګار شی — چہ د مرګہ نہ ویرہ نہ دار شی
د دہ وزیری د دہ دوړاندے د مری — د لائے مینہ د دنیا پہ کاروبار شی
کہ ئے هر قدم د مړیو پہ سر لاړ وی — یو تندہ هسے وانہ خلی چہ پہ لار شی
د ژوبوندو یو نصیحت پرے اثر نہ کا — مګر مړہ د قبرہ پاتی پہ گفتار شی
د امید مزے ئے هسے رنګ دراز وی — چہ تر خضرہ ورتہ خپل عمر بیا رشی
سینہ بزیرہ پہ اور نړی کښ زدئ واخلی — چہ بہ مالوہ سپاهی وہ صبر دار شی

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

د خرمازړے نهال کا ورته ګوري — چه داسویه دا میوه به م پکار شی
هر هر نصل چه ترے ریبی هوسیږی — چه په کاندو را ته بل نصل تیار شی
لایق لپه تخم هم نه وی ګرے — ناکشته ورځنی طمع د خروار شی
غږوندی د ناز کړ پوخ سیو عنړی — چه صبا بیګاه به مالړه کوهار شی
لکه ورېکی کښورے له زانړے غواړی — په داهسے پوچ کوینی اعتبار نهی

رحمان څه دی چه به پند وچا تر وایی
هدایت د هر بنده په کر دکار شی

چه داهسے لاس په لاس دنیا پریږودی — څه چوا چند نړ په ځان پورے منږودی
دا دنیا په مثال پل مرګ یی سیلاب دی — د سیلاب په څنګنے څه پوله ایښو دی
جل زلمی لا و اده نه وی سره کښډ شی — دا رنګ چارے د مرګی په خرخښو دی
تا فلی چه په دنیا کښ شوے داخلے — بیا هم هسے معلومیږی چه د لښو دی
دا سفر به په هغو باندے آسان دی — چه ترکوچ پخوا په زیرمه د توښو دی
چه بی وخت ارمان کا په وخت اورده دی — د هغو عالمو زیری د وکښو دی
په هرشان چه یار خوښیږی زړه هغه کړم — خپلول د صاحبانو په پیښو دی
د یار غم م لکه تاج دی په سر اینی — نور غمونه م هسه لاندتر پښو دی
معشوقی په عاشقانو خورپوهیږی — دلته څه د عاشقئی نښی د ښو دی

میخوران که ته خبر شی له منځ مسه
د رحمان د میخانی شراب د څښو دی

د پیرے خولے زما په یاد شکر خوږه شوه — بیا زمانه خاورے ایرے شوه
د چنو نړ وړنی د سولیدی لارے — هزار څانګی د څمشاد و په ارے شوه
په هغو زمکو چه روښی پرمانړی دی — دا ایام په کرد شونو ادیرے شوه
په دنیا کښ چه بنیاد د آشنائی کا — د هجران تورے هغه لره تیرے شوه
د فلک خدائے پیدا کړه دا ئی خوږے — چه وچا تړی دعا چا ته خیرے شوه

د دنیا د معلونو خښتی وا ړه
د رحمان تړ د سرو نو منارے شوه

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

دهغې بناچه نوم محبت آباد وی ترڅو خاطر به پکښې څنګه ډ چا بنادی
په خوږه اوپه څښوکله وینې نیسی هر مانفه چه په قفس کښ ډ صیاد وی
د رنځور په خوله کښ کله مزه کا ندی که سل رنګه نعمتونه ئې معتاد وی
پای ئې بنده ولره هر چرته زندان وی هغه هر چرته آزاد وی چه آزاد وی
عشق تغیر و تبدیل نه لری یکرنګ وی د آشنا له لاسه داد وی که بیداد وی
د بنادئ نښه هغه وی په سبهان کښ چه په یار پسې ئې بیخې و بې بنیاد وی
بودی هانه بانه شی په معنی کښ چه د نیا ئې په نابوده اعتقاد وی
نقصانی وی ډډ نیا عمارتونه که ترلاندې سل ځنې د نولاد وی
زندګی که څوک پوهیږی حضور دم وی آینده ورنته کله د چا یاد وی
دا د نیا لکه سیلاب هسې بهیږی نه ئې چا څخه استوکنه نه استاد وی
چه کامله اراده لری په زړه کښې د مرشد له اشارت بې ارشاد وی
د هغوته چه خدائ خو پخپله وښود څه حاجت ئې په بښود و ډ استاد وی

د یریاد ان ورځې بیل شوهیڅ ګرم نه وی
که رحمن له جدایئ نه په فریاد وی

چه په مخ باندې د اوښکو یو تم وی عین د تورو له پرهاره سره سم وی
که ګریوان مړ ډ سپوږمئ ډ مخ مشرق شی زه چه یار په ستر ګونه وینم تورتم وی
د لته سر پورته کول ډ چار سپیږی چه پخپله دیار زلفې خم درخم وی
ګډو وروځو غونډې نیشر و هلی نه شی که پرته د پاسه پرات د چا لاسرم وی
معشوقته چه د عاشق په غم وی غوښه د عاشق ستر ګی د وزی چه بنیم وی
همدی د دوه همدموهسې بویه چه د دوارد همدی په یوه دم وی
که د درست جهان بنادی د سپانډې راشی مکړه خندئ چه څوک بې یاره خورم وی
بل ستم ډ بلیتانه د پاسه نشته که لیدلی چا په سل رنګه ستم وی
د اقتضا چه ترقاضی موقوفه نه ده خو پخپله یار ترڅو یاره پوره کرم وی
راحت هرچرې هغو پورې لازم دی چه په درد و په محنت کښ مقدم وی
چه خو ناب ئې د چشما نو میو و ناب شی پیوسته له دغه جام سره جم وی

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

هیڅ حاجت دَ هنرنشته ورقیب نشته — که په اصل کښ عرب وی که عجم وی
هنرمه غواړه طالعر له خدائ غواړه — څه پکار بی سلیمان که خاتم وی

درحمٰن خندا په احبرهٔ ژړا ده
متازگی د ګل په قدر د شبنم وی

تل دِ ستاد خواب آلود و ستر کو خواب وی — چه نشنه په خواب اودهٔ شی دیر ثواب وی
لکه مئی چه په مینا کښ تجلی کړه — نو بدحسن په حجاب کښ بی حجاب وی
ترچه ماته لولوی پتئ د صبر — زهٔ هم ویر په دا راضی یم که م تاب وی
زهٔ په داسیب په ترکو پسے ژارم — چه ژړاد عاشقانو مخ آب وی
که نادان وی هم دا هره خو پوهیږی — څوک چه نه ژاړی په یار پسی کذاب وی
د عاشق ستر کی په دا سبب شوے پاکے — چه مدام د جوی په سر لکه حباب وی
له خالی خونی به څه وری چه څه نه وی — که څتلی د حباب په سر سیکاب وی
هم په دا ئ د نفسی اشر پیدا شه — چه په نشه کیږه صبر د رباب وی
له حریص له خپل نفده بهره نشته — لکه مار د کنج د پاسه پیچ و تاب وی
کاملان تعلقات د دنیا نه کا — لکه پانړه د خزان پښه په رکاب وی
غفلت هیڅ مناسب نه دے په دنیا کښ — سکنان د دهر کلوا ړه خراب وی

چه بنادی غواړی بے شمارہ بیسابه
په رحمٰن به د عمر نوشه حساب وی

په خوانئ کښ بد د ماغ بدګمان ئے — چه پیرے د باندِ راشی بیا ناتوان ئے
که په دا د زړهٔ ښه کیږی داخو نشته — چه به هم تر دیره ژوی هم به خوان ئے
چه هرګز د په لاس نه دی کښیو توفی — بیهوده د هغو چلو په ارمان ئے
چه بے خدائ زړهٔ تړی په نور څه پوره — هم په خدائے ځے باور کړه چه نادان ئے
ځے رنګ د وهنه جهان ته شا کړه — گویا تل به مستقیم پد ا جهان ئے
هره سر د وخپل خدائ وته تیت نه دی — لکه تیت په نورد خان و د سلطان ئے
یوه شپه په طاعت نه شی رسنړولے — هره شپه په مال و ملک پسے پاسبان ئے
په تبسم د تاسه ژبه وچ لرګی شه — پوچ کوئی لره بلبل غوندِ گویان ئے

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

ونماڅه نه چه نمر خیژی هاله پاڅی — په تلبه پسی په نیمه شپه روان ئے
اوداسه لږه کوزه اخستی نه شی — چه په نوا او په نور ورڅی پهلوان ئے
پښی ستړکی نکه ستوړ په کا نړۍ کړزي — که پریوزی وکوهی وته روان ئے
پښمانه تر پښیمانۍ لا پخوا سوبه — نه هغه چه بیا په تیر ساخت پښیمان ئے
دهلک په خیر به لاس اچوے اورته — نه خبر په خپل بهبود نه په نقصان ئے

چه د بل ته نصیحت کا ځان ئے هیر دی
سور ځوک نه دی هغه ته عبد الرحمن ئے

کهینی پوتا در کا ردے — څه کمال څنی اظهار دے
چه اختیار ئی کهینی کړه — په دانه کښ پټ خزانه دے
چرګ په دوه پښے حلال شی — باز په سل روپۍ مردار دے
چه آسمان شه سرګرد ن شه — چه زمین شه برقرار دے
نښتر ګوړه سرکښی کړه — انګور ګوره نګوسنا ر دے
ذره خورد د آفتاب شوه — ابر خورب دی غبار دے
کوه بلند شه سیه سنګ شه — لعل وورشه بزرګوار دے
لوی آسمان تورہ تیږی شه — هلک نور سره انوار دے

وور سره ګوړه رحمن
چه لوئے نیل وی بار بردار دے

که مطیب ومدعی دسړی خدائے دے — هر هر مړے د ژوند پورهنمائی دے
مسافر که په رحلت کښ وینه عزیز کا — هر اوازئی خواب آورد لږه درائی ئے
که سپے وحقیقت وته نصر کړه — ژوندی ناست وارہ مړو په څائی دے
داخو بخت دے څرګ ئے سپین څوک تور کړه — ګلزه عین لکه زاغ هے هوائی دے
لکه نړۍ چه د هوائی د زاغ نشته — هم د غه دلیل د شاد اوړ ګنډ ئی دے
ته نظر د کاریګرو په کار مه کړه — کار هم وارہ موقوف په کار فرمائی دے
سالکان چه د جهان تماشه کوندی — له جهان ئے مطیب جهان آرائی دے
که څوک خپل دست و پائی وباسی له میان — خدائے بیخلۍ بی دستودست پائی دے

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

په هغه جهان نیکی وبدی نیشته هر مطلب ځانته نوپه دا سر ئ دے

زهٔ رحمٰن یوازے نه یم په دا کار کښ
همیشه د یار په یار پسے وئ دے

که ئے مهر و محبت که ئ عناد دے ما د یار په یاری کړے اعتماد دے
زهٔ د یار که په تن دوه په معنیٰ یو ئ هزار خرڅی راپه ښهر یو بغداد دے
هیڅ ښیلتون زما د یار و بله نشته کار همه وار ه مرتون په خپل میعاد دے
هیڅ مرتون د معشوقی په حُسن نه دے د عاشق خاطر په خپلی مینے ښاد دے
زهٔ خپل آه آتشین له خدایه غواړم د آشنا خاطر که موم دی که فولاد دے
چه پریشان د یار د زلفو په څیر نه وی جمعیت د هغوزړو نولوئ فساد دے
چه د آه و د فریاد طاقت ئ نه وی هر سکوت د ئ طاقتو آب فریاد دے
سل په دا رنګه نومونه د عشق سترد ی یکه نوم چه د مجنون او د فرهاد دے
چه ئے زړهٔ ملی هلته کښی هلته پاتی عشق د عقل و د هنر کړه دا ماد دے
بادشاهان په عاشقئ کښ سلنکان شی ما د تا غوندے وګړی د چا یاد دے
که د بنیاد خرابئ سره کیږ دی نو قیمت د شاګرد نو په استاد دے
چه په یار پسے تر یار ترجهان تیر شی په رحمٰن زموږه هسے اعتقاد دے

چه د انور شاعران کاندی هغه نه کا .
رحمٰن کړے نوے نوے اجتهاد دے

په خاطر باندے م ستاد غم غبار دے همیشه م په زړهٔ پروت انبار انبار دے
رهبری که کمراهانو ته کړی خضر عاشقانو لره هجر ستاریبار دے
ګوندے چرے څوک د خدائے په درتبول وی ستا د لاس م فریاد په هر دیار دے
د شهید و پرهار و نوته نظر کړه هسے رنګ له د وار و ستر کو م خونبار دے
چه غم په باریئ زړهٔ زما د ی ګبلی هم هغه م زړهٔ وکبلی په بار بار دے
چه هر دم م د هجر و په تورو د و ژنی لاس زړهٔ د هغه ستر کو منت بار دے
د آسمان ید هغه په مدعی وی چه په ما باندئ کړے ستا اخبار دے
که یار سل ځل جفا در سره کاندے د رحمٰن دا هسے کله اعتبار دے

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

چه د سنګ د تراهن یې زړه سخت دی — زړه هغه لرې د ورکړې مکړ بخت دے
خدائ کله به هغه غل راته ایل کړی — چه لوتلی یې زما د خاطر رخت دے
هره غم به نور په هیڅ یاندے نه وی — لکه غم چه د خپل یار په مینک ختے
مکر بیل په تیره تیغ شی یارله یاره — کنړه بناخ له خپل بناخ شړ درخت دے
د پلنګ اوه پیرۍ حاجت یې نشته — د یارالونشتن د زړه په تخت دے

چه نه وی په زړه د وخت پیژانده نه شی
په رحمن باندې بے یاره هسے وخت دے

زړه دې د ورکړه خو درائ — هر چه شوه تکیه په خدائ
په سودا د عاشق کښ — یا به شاه شم یا گدائ
یا به کښینم د دونهئ تر — یا په سوری د هرئ
چه خدئ کا هغه به وشی — نه بل خدئ کا لرم نه خائ
بے دلبره به د ونکړم — بل وهیڅ د زړه رائ
پائے بوسی به یې پرے نږدم — خورم رسی دست و پا یې
یا خندا ده په دنیا کښی — یا ژړا ده په وائ وائ
تر دا دوه چارو پورے هوښه — نور څه نشته په دا سرائ
عاشق بوے چه صادق وی — نه خود کام و خود دا یې
خدائے دے نه کا څوک پعشوکښ — جو فروش گندم نمائ

زه رحمن په کار پوهیږم
که م مل شی کار فرمائ

هسے رنګ نعمت را کړه خدائے د ماده — چه څیز هیڅ بهانشته بے بها دے
یو خوا چه ئے شکل د آدم سکرم — دویم د اچه محدم رهنمائ دے
لاس و پښی و خوله غوږ ستر کے ژبه — یو صورت م په څو اسم مسمی دے
آسمان سپوږمئ زمکه و ریښان ستوری — درست جهان م درست نظر ته شاهے
شپه و ورځ د ماه مهر له پرتو — هم د زمکی راته درست نقره طلا دے
په شپه مینک په ورځ کا نور را باندې دوری — درست صورت م پکښ غرق سر تر پائ دے

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

چه هردم زندګانی بخښی د مانه — هر نسیم د یار له لوری میحا دے
د چمن د سرو ګلونو ته چه ګورم — هر هر ګل راته وایه په خندا دے
د ممکون میوو ته دی راته ناسته — زنګانی تمیص آغوستی د میتا دے
خپلی وینې په ورځوی کښ نیولے — هر ساغرد میو فروش جان فدا دے
د بنه رود پغاړه ناست سرود پلاس کښ — هر مطرب ګله بلبل هسی ګویا دے

چه دا هسے معرفت یې پرپیر زوکړ
په رحمن باندې منت د پاک مولا دے

چا چه نمری دي په خپلو وینو وَ لالي — د شبنم په څیر به تل دی سپین سپیڅلی
که صیاد څنګه دا د ښکار دانی نه وي — د هوا مرغونه نه دی چا نیولی
هسې یو مخ ګله لایق دا بردیې دي — او ښکی نه دروی په مخ د هر نادلی
هر شپه به شمع خاګړه ژړا کړه — که ګې نه وی په ژړا کښ څه موندلی

مار رحمن به ژړا نه کړه له خوبانو
که ګې نه وی په قسمت دا هسی ښکلی

نمر سپوږمۍ ستاله حسن نه شرمیږی — تر دوی ډنے زر غونډ وزیر ښکاریږی
دا سپوږمۍ چه نه سرشته نه پښی شته — په کوم حسن بد له تا سره سمیږی
زړه مې یوړه ستا د مخ په رڼا زلفو — باری غل په سپین صباح ګله پټیږی
ستا د زلفو دا ډیزیو له وحشت — همګی نرم ماران دی چه وریږی
مخ دا او رخط د سبزه ده زه حیران یم — چه سبزه په اورکښ څنګه زرغونیږی
او دا او به سره چا ګډ لیدلی نه دی — دا قدرت دی ستا په لبو کښ نمایږی
ګله لوند زړوکی تاو ګه نوی وو زی — ستاله غمه مې زیږ رنګ ګوګل وچیږی
سپوږمۍ هم دهسے تاو خوری ستاله مخ — چه په هره میاشت کښ دوه دوه ځله کیږی
ستا قامت که څوک شمه د بوی غلط دی — د لرګیو په نرخ پیسو زر نه یا فتیږی
خم ابرویې په پناه د زلفو د تم شو — د لره لشه که مار لره تا وییږی
د وښو نوته یې د رومیلی نه شم — کا نړۍ ګډه پریښا په دود ځیږی
با میګ خط یې زلفو لاندې کړ رحمان — مورچکون د شپی له مخ په تالیږی

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

زلفِ دِ دیرے درازئ نه پائ تر سردی
یادَ بنفشې لښتے خورے په صنوبر دی

لبِ دِ آبِ حیات دی یا شکرے دَ نبات دی
یاخوزهٔ غلط شوم ترهه وارِ دبهتر دی

قدِ تهٔ دِ څوک نه شی رسیدے له بلندئ
ولے چه معراج وتهٔ خاتمهٔ دَ پیغمبر دی

ماچه ستا بنایئست او زرسپور مو سړه په توکه
تلی په میزان کښ ترآسمانه پورې مئی نمر دی

څاڅکی له آسمان په هرچا وزی یکسان
پرځه په رابنه شی په صدف کښ گوهر دی

بخت دے چه پرې څوک منمن کړه په تخت باندې
څوک غم په خرسره پاره پاره جگر دی

باد چه د په زلفو باندې صدف پریشانی کړې
څکه پئ گردون دَ جهان دا ډه په سر دی

هله به سړه شے چه د نوم عبدالرحمن شی
اوس سړے به څه ئے که لوښی زیرو زور دی

سپینے اوښکے زیرِ رخسار دَ مخه نه دوست
اے رحمانه داد څاشته نوسیم وزر دی

چه دارو د درد و غم دی هغه مئی
ساقی ماړه بیو دوه جامه پیاپی

مئی دَ خپلو لیونانهٔ دَ انگور دو
چه اول ئے پوشیدن دی پسے قی

په هر تیغ کښ چه آب نه وی دَ شرابو
څوک د غم په غیلم نه موسی سپری

جام دَ میو چه غم خوارد کل جهان شه
زهٔ به اوسم په دا غم کښ مست ابگی

راشه یو څلهٔ م هسے مست خراب کړه
چه خبر نه شم له حالهٔ دَ هیڅ شی

بیودی هسے پناه ده زورآور ه
چه نه هره غم خلاص کاندی سړئ

زه هغه تحصیل نمام گنړم په عشق کښ
چه ئے روغ وگړی بو لی نسیونی

رحمن صاحب له ترتیب سره په دا کړه
آشنا به دی البته خو رونگ سپی

بدلوی په دنیا دین و ایمان ولے
نه پوهیږی په خپل سود و په زیان ولے

همیشه په خانهٔ دَ شکر شکایت کړے
منکر یږی په فضل دَ سبحان ولے

، بخیلے خدایهٔ دَ هره چا نه توان دے
په دیر توان کښ خپر یږی ناتوان ولے

مدام اوښکے تویوی دَ رزق نه غم
درگوهر په بها پلوری ارزان ولے

چه په هر بیگاه سامان دَ هر صباح کړه
کور گرشوے دَ محشر په سامان ولے

هیڅ گیاه له خانهٔ نه پاڅی غم موسی
تهٔ د رزق په طلب ولے جهان ولے

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

چه پخوا ترقضا څپله رضا غواړي — بیهوده په سوتو ولے آسان وے
په ژوند و مره چه د مرګ نه غم خلاص شی — آسان کار دے کړه په ځان باندې ګران وے
غیرے مینے دے په زړهٔ باندې انبار کړے — پد کعبه کښ منباسی بتان وے
زړهٔ دے نفس په پیړی ورځنه لاړشه — د خبیث په لاس دے ورکړه قرآن وے
چه یوسف د حبشی په بهٔ صوی — د محبوب په بهانه ښندی ځان وے

بدله بد و پښیمانی کا ندِ رحمانه
ته په خپلو بدو نهٔ شوه پښیمان شوے

په نورځه پسے بے خدائی ژاړے وے — د چار پائے په خیر نارے ژاړے وے
چه روڼئ میدهٔ کوے په شخوند خوږ وړئ — تر د خبرے کوه لوړے لوړے وے
ته د اخپل کلام میدهٔ په د اخپل شخوند کړه — تا د ار لوته تیرے کړے دارے وے
هغه کار چه دے په نرم و یلی کیږی — بیهوده په بیړه ولے لاړے وے
نیک له نیکو بد له بدو مناسب دی — نیک له بد سره له بله نغاړے وے
یو قدم د خدائ په لور اینبودی نه شی — تماشی ځمر په پرته لاړے وے
تل دے طرق د تعلق په غاړه کښیږست — وکښی نه شی د غه طرق له غاړے وے

چه په وخ د شیخی لانی کړے رحمانه
په شپه مئی له مئی نړوشه غواړے وے

کړد کلو کړه چه یمه دے ګلزار شیی — اخزی مه کړه په پښو کښ به دے خار شی
ته چه بل په خشو ولی هسے پوه شه — چه هم د اخشی به ستا په لور ګذار شی
کوهی مه کنه د بل سړی په لار کښ — چرے ستا به د کوهی په غاړه لار شی
ته چه هر چا ته په خوار د ستر کو ګوری — لاړونکی به ستا صورت ترخ او رو خوار شی
آدم زاد په معنی وارهٔ یو صورت دی — هر چه بل آزار وی هغه آزار شی
که ته نه کوے نظر د چا د غیب ته — هر سړے به ستا د غیبو پرده دار شی
د هغان کړه لوړه زمکه باندې نه کړه — سر کوزی کوه چه بنڼ دے مرغلار شی
د مات لونکی آواز کله ثابت خیژی — هر چا عمل څرګند په خپل کفت رشی
تن چه صبح مه روښانه لار صمیم کړه — ناکامانه به د اصبح شب تار شی

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

لږ ئې مه کنړه که هر څوک ناه لږ وي — چه لږ لږ وبله جمع کړي بسیار شي
که بل بد کاندی تړ ښه ورسره وکړه — هر یو ښخل چه میوه لري سنګسار شي
تل د ښو وته آزار ورسېدو رسي — هر چیني ونرم چوب ته ورځار شي
هغه زړه به له طوفان په امان وي — چه کشتۍ غوندې له خلقو بار بردار شي

خدائ د بد له لاس نه کا وکه وي هم
د رحمن د له کل بد وا ستغفار شي

هر وکړي چه منصور غوندې په دار شي — دا رئے پس نه مړکه ښخل میوه دار شي
روغ صورت که روغ عالم لره کمال دی — لیونی لره کمال دی چه سنګسار شي
هو کیاه چه د کمال وته رسېږي — سړئ زمکی وته کوز وي نکو ناړ شي
نړه باد به ئے په خپل منزل داخل کا — که څوک پانړه د خزان غوند طلیار شي
غفلت هیڅ مناسب نه دے د پیغمبر ته — صحبدم که حیوانات دی هم بیدار شي
چه یو موټے ایرے ناز په آئینه کړه — هم په داخبره نخره خنګسار شي
کریمانو سره مونږ له دے په زیان کښ — نګه بناخ د دُنی وتراشي پار دار شي
خوانه په سخاوت سره زیاتیږي — د کوهی اوبه چه د کابزی بسیار شي
مړ دل د وږے کیږے مشکل نه دی — مړ دل د وږ د ستر کو مشکل کار شي
که خوراک ستر نزدے شي فربښتو نه — هر سړے چه بسیار خوړ شي بیار خوار شي
صاف دلانو لره لږ نصیحت لږ دی — د کوهر د پیوستون په نری تار شي
غلبه د عشق بهانه د حسن غواړي — تور شپه په عاشق زلفی د خپل یار شي
د توفیق له مخه هر مشکل آسان دے — وستی وته د ورلنبے کلزار شي
نارد عشق پرورش موی له عشق — هسے نه چه د خوبانو په سنګسار شي
بے محنت چا راحت مونږ له نه دے — د وصال خوږی د هجر په مقدار شي
عاشقانو لره وارد سعادت دے — که سر د مال د یار ترنا می ځار شي
پاره پاره هر څوک وائی په جهان کښ — زه به پس له مړکه وایم چه یار یار شي
لکه د ارکاندی د رغوی نه کړ کما ښو — هسے زنګ د جدائی نه زما وار شي
د رحمان دا پوچ کوئی څه پکار نه دی — عاشقی په کفتار نه شي په کړه وار شي

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

چه مجنون غُنْدِ یو مرتې استخوان شي — په قوت د عاشقۍ به پهلوان شی
عاشقانو په شکست کښ برے بیا مرند — ملتۍ توان د هغۀ ری چه ناتوان شی
زیری رنګ د عاشق هسے مرتبه ده — چه انتاب غُنْدِ څرګند په درت جهان شی
له چشمانو یې باران د رحمت وری — زرغونه یې په چهره باندې زعفران شی
له رخسار د جانه زړونو معلومیږی — له بهاره نیکوبد و کان عیان شی
له نکتې نه تمام علمونه حاصلیږی — درست خوار له یوه مشت نمایان شی
پکار نه دی مخالف هزار تقریره — موافق له حال نیم کلام داستان شی
لکه مرله کار و باره وی و متلی — د هغو خاورے پوچه غافلان شی
که یې د پیرمړ پکار دی غفلت مه کړه — په اوده باندې سل کاله یو زمان شی
د غفلت بنیاد دا دښو په موج خیژی — یو څوګیکی خواب انود لره طوفان شی
ږوند په خپله عصا پریوزی و کوهی ته — خپل دلیل د کم دلیل د ګمان تاوان شی
سرکشی د عاجزانو پکار نه ده — هرمیږی چه د زړو کاندې پښیمان شی
موم دلان به ئے له څره لمن ژغورری — سنګدلان که عین لعل بدخشان شی
چه کیمیا د قناعت یې په لاس کښیوزی — د شرې په خرڅ کښ بادشاهان شی
بل پوشک یې پکار نه وی بې ممدّ — هغه زړه چه آئینه غُنْدِ روښان شی
عاشقی ده ترجمله د بلا زیاته — د مجنون ته دیو د وا ره حیران شی

کاتبانو ورکا دُرد خپلو څوبونو
که ئے ستیږ تر غوږو د شعر د رحمان شی

که د سرو زرو سرے وی خو چه مړ شی — نه ئے نوم پاتې ګوک اخلی نه نومړ شی
که هیڅا پرګړے نه وی په جهان کښ — د اجل ته لکه خړپه خښته پر شی
د اشه د اشه د پیر ناز و کبر مه کړه — یاره څوبه دې د انا زپه جهان درشی
د انسان چه دې د روښان ترآئینې دے — عاقبت به د لحد په خاورو خړشی
مراد خو اړه د لبری ده غزا د شوه — که د سرو په شیر خوک په قامت لوړشی
نیک نامی له نیک خویې نه پیدا کیږی — د څه چاره نه په سوک نه په لوړشی
عاشقان چه پښیمانیږی هغه نه کا — هغه څوک د بې هنر وی چه خپړ شی

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

داخوزۀ له شفقت تاته وایم — کنړه خان نه سرنوشت په چا ژغرشی
دهوا په نغوته مه شه که دانایې — دا هوا وشتلی فشې زر په زور پرشی
وران به نۀ کاږو حرف د خپلې بخرے — که په اوښکو چا درست جهان چټرشی
په تدبیر به د تقدیر بنکلی نور نۀ کړې — د قسمت علاج په عقل که کړ شی

په رحمن باندې بې یاره صبر کړان دی
که زهر چې دیده دانسته نغړشی!

صبد مرچې هغه یار را باندې راشي — عجب نمرۀ نمرد پاس هویدا شی
بنکلی مخ نړه حاجت د سنګار نشته — بې ترشیبه چې نمر د خیژی رڼا شی
چې یې وږینې له وایه پوره نبلم — نکه پښې چې ویلې کاه وکهرباشی
مالـه دیرے ناچارۍ دیار ته شـا کړه — نا ردا د ضرورت په ځای روا شی
زۀ په وصل کښ خواری د هجران زاړم — د هر کار فکر ترکاره لا پخوا شی
لا پخوا ترحیدا یې نه ژړا ښویـه — کنړه هلته هر یو ژاړی چې جدا شی
د وصال نه دے چا په سرو مال موندے — مګر غاړه په د اکاره چا ږدا شی
زۀ به سرو مال د یار ترنامې ځار کړم — دا په عشق کښ سهل کار دی که په دا شی

د رحمن په اوښکو هسے رنګ پوهیږم
چې اخر به په تمام جهان رسوا شی

که سل ځله هم کنار د هم بغل شی — د دنیا په مینه دا ره سره بیل شی
د چا د ځې په یوه کورکښ سره ناست دی — عاقبت به یې جدا جدا منزل شی
د اکلونه چې یې ځای دے په دستار کښ — همه وا په به ترپښو لاندې غوبل شی
دا پې مخې چې ځے مخ د نمر په څیر دی — تورویښته به ځې په مخ باندې څکل شی
دا شیرین شیرین شربت چې د وصال دی — د هجران په وخت به زهر هلاهل شی
مادیار په بیلتانه کښ دی سید ق — که دا نا د زمانې وی مبدل شی
پښه نه ویرے د وصال پمزکه نه ږدی — چې خبر د جدا یې په دل دل شی
د دے هسے رنځ علاج به څوک په سه کا — چې نه فرصم د چا رسی نه اتکل شی
که د غرز نو په سر کړی سرے تیبت دی — هر چې زړه ته د خوبانو په یرغل شی

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

د رحمٰن خاطر غمونو هسے رنګ کړه
مګر جام د میو ناب وی چه صیقل شی

چه شهید د تورو سترګو په خنجر شی — خوشنودی یې د سروشونډو په کوشرشی
چه دایادې سپین رخسار د رازمشرکان کړم — هغه م م زړه سپند سینه مجمر شی
عندلیب خاطرم الوزی په چکنو — که د ترکو سنبل زلفې شهپر شی
که یار سل ځله جفا راسره کاندی — زما کله په جفا دیار باور شی
د ناصح په نصیحت به منع نه شم — که هزار ځله م ورور وبرادر شی
د رقیب او زما صلح سره نشته — که مرچې لاس ودست وبله برشی
صبوری او قراری له ما خطا دی — تر هغه ساعت پورې چه محشر شی
تیر ساعت به د هیڅ په لاس کښو نه وزی — مګر تللی آشنا بیا په آشنا ورشی

خو بردیبان به د سپوږمۍ نوکره را واخلی
که رحمٰن کچکول په لاس کښ قلندر شی

چه غبار د استاد لاره په خوا ورشی — که په دوارو سترګو ورندی مبصر شی
تازه نوه سرپیدا کړی نکه شعر — چې غوښ د استاپه مینه د زړه سر شی
چه کیمیا د قناعت په لاس کښیږی — که ګدا وی د تاروند په څیر توانګر شی
شاه د ګدایان وارې بادشاهان دی — خوچه شاله د ره دوزی د ر په ور شی
تل یې مخ وی له عالم جار و دتلنې — د هغوچه ستا په مخ باندې نظر شی
که د درست جهان له حاله خبر دار وی — چه تاوریې له دا رد ناخبر شی

آئینه که د جمال کړي ورځرګنده
د ا ګدا رحمٰن به شاه سکندر شی

چه سړی له بل بد وایې بد ګوې شی — لا ترڅله خوارول د د بد بوي شی
مرده شوی چه هوس کا د بل مرګ ته — بل هم پس د د له مرګه مرده شوي شی
د دوست دشمن د سړی وارې خپل عمل دی — هم په دا مقدار ځه اجر موی پموي شی
هره د نه کړه په بیوه لور چې وی — عاقبت به پریوات په هغه سوی شی
په سوې کښ نور څه نشته بې زوال — هلکان د هلکتوب په سبب پوی شی

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

داو بو اصل له خاورو پیدا کیږی خاکساری د خاکسارانو په آبروی شی
هره زیان نه خوک خرڅ نه رسیږی لکه څوک په آدمیانو کښ بدخوی شی
سړی هوش چه د سړی له تن پاڅی د سړی په جامه کښ خر بشوی شی

د هغو د ته چه خدائ مچپله د نبود
څه حاجت یې د رحمن په کفتګری شی

زړه م ستا په فکر ذکر کلستان دے تن م ستانه غم پانړه د خزان دے
ستاد هجر په غم هسے بهره مند یم چه په ستر کو کښ م جوړه د روان دے
ستا کتو م په عجیب زخم په زړه وکړه چه هم وینې ترے بهیږی هم خندان دے
هسے رنګ م د خپل زړه نه وینو واخست چه څان درست راته نښکاره د خپل جانان دے
کد ستاد زلفو مار کاندې خو نو نه ما موندلی څنګ غمجدان دے
زنګدن کد هر څو تیخ د تریخ وایه شی ستاد لبو په مدد آب حیوان دے
آشنائ ترجدائ کمزوری نه ده معجز په بوئ د مصر درست کنعان دے
لکه غمزه په خلورم آسمان لیده شي محبت په سل حجابه کښ عیان دے
نور د شمع په نانوس کله پټیږي عشق د عقل په پرده کښ نمایان دے
که د ستا په مخکښے بوی د حجاب نشته زړه له دیره خلی وایم چه نهان دے
طاؤس رنګ زلف د چا هسے کړه دی چه هر موی په څو رنګ په خوشان دے
بے پرده په حسن نه وی چالیدلے که څوک وائی چه لیدلے شی تش ګمان دے
بنادی غم فنډ آسانه مونده نه شی سور په خپلو دینو لعل بدخشان دے
که وصال په هر زمان وی هسے دریغ لکه غم چه د هجران په هر زمان دے
بے د ستا له ملاقات چه مشکل شه نور مشکل وا په ما باندې اسان دے
هم په دا راته آسان شو نور غمونه چه ستا غم راته له حد په هورته کران دے
یو نفس بے د له د زبیرته نه شم څوم نفس باقی په دا جهان دے
قافله د صبر هیڅ ویسا پر نه کړه ستا له غم م منزل د زړه ویران دے
لکه سرو سامان ستاد زلفو نیشته هسے زړه زما بی سرو بی سامان دے
لکه تا چه تور کیسو په مخ پریشان کړه زما هسے خراب زړه پسے پریشان دے

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

خوارخاطر بہ د رحمٰن سلامت شوری
چہ کذریٔ ستا پہ چاہ زنخدان دے

ستالہ غمّ یم پہ سرکښ ھے شور دے — کو یا میشت یم پہ ھر پنھر دلا ھور دے
پہ افسون او پہ جادو تورو ستر گو — خراب زرۂ یم لہ جملہ عالمہ تور دے
کہ یم زرۂ لہ غم وچوی راتہ وایئ — غم د ھجر دغہ مہ کنرہ لا نور دے
د ھجران پہ بیماریٔ کښ را معلوم شہ — چہ آختے یم آزار د پلار و مور دے
دا دنیا پہ مثال کور شوہ د غمونو — چہ پہ ھے کور ناز یبزی ھغہ کور دے
دا جھان نہ د چا خپل دے نہ بہ خپل شی — چا پہ خپلہ رضا پہ پرینو چا پہ زور دے
چہ د مرگ پہ پورہ د ریو کښ ژوک وئ — دی د را پورہ د پریو زئ ور و ر دے

کہ رحمٰن پہ عاشقئ ملامت کیږ م
ما پہ ستر گو قبول کړے دا پیغور دے

کہ د خلقو د نظر تہ آدمی دے — خوار عاشق د معشوقے د کوڅې سپے دے
ھر چہ خاندیار پہ سپیو کښ داخل کا — تر ھاله بہ ورتہ وایم چہ سړے دے
ما د خدائے دیار لہ غم بے غم نہ کا — پہ دا مسلک عاشقئ کښ لوئے ورانے دے
زہ دیار پہ غم کښ زیږہ شھیرہ خوښ یم — دا زما خزان خزان نہ دے پسرلے دے
زہ ژوند د رند دیار وو صل و تہ وایم — تہ چہ ما منع کوے دیار لہ دے
زہ د یار مینے پہ یار باندے شہید اکړم — کہ ژوک ما کنړی زہ نہ یم وارہ دے دے
چہ رخشی مجنون ئے پنھر لسرہ راوست — دلیلیٰ د زلفو ھے غرونہ دے دے
زردا ران کہ او بہ څښی پہ جام د زرو — زما خوښ د اخپل د خاور و کنډو دے
اورنگزیب کہ د ھلی پہ تخت ناز یبزی — خپلہ خونہ ھر کدائے لرہ د ھلے دے
چہ لہ خپلہ کونہ و وزی مسافر شی — ژوک ئے پیژنی ساھودی کہ مړئے دے
چہ لے خاورے شی د خاور و سرہ کدے — تر و چا زدہ چہ د کوم نیکہ نمنے دے
تورہ شپہ پہ آشنایا نور ما ورځ دہ — زما ورځ پہ آشنایا نو تور و ږنے دے
نہ د ستر گی پوزہ غوږ د کم شنا ختو — پہ معنیٰ کښ یو دیوال سورے سوے دے

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

عاشقان د نیالہ غمّ خلاص کړ — عاشقی د سلیمان بادشاہ غمی دے
هرچه حُبّ د عاشقیّ لری په زړه کښ — که په قطع صد ساله وی هم زلمی دے
د اهلال دے چه لیدۂ شی په شفق کښ — که په لاس د کلاندام سپین دنبي دے
ناآشنا به بهره څرنګ څنی مسو مي — چه سلام یې په آشنا پسی غورزے دے
څربوی م قربانئ لره پوهیږم — د اچه کړه د په ما باندې زړۂ سوے دے
چه په نوم باندې باله شی لیده نۂ شی — معلومیږی چه نر حوریا بناپیرے دے
چه د خطه په دوديّ خلق پکښے پریږدی — زندان یې تر سبزی لاندې کوهی دے

زۂ رحمن دیاره خوښ یم که جفا کړه
که جفا نۂ کا وفا کا څوتیرے دے

که له دیره غمّ دم د چا څخه — زۂ به مړ د مه په عشق کښ لرغونے
زړۂ م هسے ستا په تور زلفو بائیلود — لکه ونک په توره شپه کا څوک کالے
په یوه ساعت م ردهم تبول نۂ کا — نه پوهیږم چه خپل یم که پردے
په یو لاس کښ م مرهم په بل خنجر دے — نه په مړ یو کښ حساب یم نۂ څرونده دے
که په مرګ د عاشقا نو ئے رضا ده — خدائے دې ما کا ترهمه وارہ ورښے
خون بهاې م د ستی په مثل نشته — ما بخښله قبول کړه د اخپل سوے
څوک د غم زما په ډیرو د ښکر نه خوری — کم به نه کا په خوردن سره ندے
د هجران په توره شپه کښ نۂ ویږم — چه نۂ نه ویم د وصل سپین سپوږے دے
دیار غم لکه زمرے را باندے راشی — خدائے دې پښې نه کا په چا باندے زمرے
چه پرے غم څنظرم د شپے پاځم — کله منې په شونډو کیږدم کله نے
کاه کتاب کله رباب په لاس را واخلم — باری د ردم په هیڅ رنګ نه کا کیږے
همسایه ګانې وارہ دوا ته له خرابَ — که په سل کو تو د ننه کړم زکیږے دے
که عاشق ترمعشوقی پورے یو پیے دے — خدائے د هجر په توره مه وژنه پیے

زۂ رحمن دیاره غم کښ هسے روب یم
چه هیڅ نه وینم په ستر کو مسکرے دے

په دنیا کښ که څۂ کا ردی خو دین دے — د دین کار په کښتۂ وُ آفرین دے

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

چه تقوای او دیانت یې شي په بخره — د هغود سعادت ستوري قرین دے
تذ عت مې هسے خوند په خوله کښ کیږود — چه وچ ټوک مه په دهن کښ انګبین دے
بے هاتیانو بے ونبانو بادشاهی کا — د زاړه پوزی ټوکرکی بے قالین دے
چه په خواست د حاجت پورته کا لاسونه — د آسمان د ملایکو پرے آمین دے
چه تبول له کهتری کا په دنیا کښ — د هغو په بهترئ باندے یقین دے
تل د لوړے او پرے د روڼی وژورتے — حق تعالی کمان ورکړے د کمین دے
خاکساری د خاکسارانو مرتبه ده — که زرکی یې خیرن زرهٔ سپین دے
د سرکښو سرکه وشی تر آسمانه — په دوه ورځی پس ځیے زیر د زمین دے
که بښیره ئې وی په سرکښ او لوئ کا — د رحمت نیا ت نه لری نعمین دے
که صورت ئے د سړی سړے بالد شی — په معنئ کښ سړی نه وی شیاطین دے

که رحمان څخه متاع د دنیا نه شته
شکر دا چه نه خو رائی ونه خو بین دے

زهٔ بلبل ستاد وصال یم بوستان څه دے — ستاد وصل په نسبت گلستان څه دے
چه آشنا شی ستاد ره له دیوا ره — انتظار ئې په روضه د رمضان څه دے
چه روزی ئے شهادت شی ستاله تیغ — احتیاج ئے په چشمه د حیوان څه دے
چه مسکن ئے د زهٔ ستاد زلفو خم شی — د هغوته د عطار د دکان څه دے
بل هوس که له تا غواړی له تا څخه شو — هر ننګ هر ننګ ویل کا ند نادان څه دے
هر چه لاندخپل وجود ترخپل قدم کا — عرش لاندے ترقدم شی آسمان څه دے
زهٔ چه ستاله غم ژاړم آه فریاد کړم — برق د رعد چکاره د آسمان څه دے
څان جهان مې هسے ستاپه مینه هیر دے — نه پوهیږم چه څان څه دے جهان څه دے
ته چه نه کورے د ما ته لږم پوهه کړه — په دا کار کښ د ضرر د نقصان څه دے
زهٔ بې صبره یم که مهر د استا نشته — له دوارو دے په زهٔ کښ کمان څه دے
که ستا سترګی د ی قاتلی زهٔ مقتول یم — دا یه تورے په خاطر کښ ارمان څه دے
چه مې وینی تر دې څه پټ نشتے نه حال — له بیان احتیاج د بیان څه دے
هر چه وائی ستارسئ د رحمان غاړه — د نوا نا وته حجت د ناتوان څه دے

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

چه دشنګ م دلبر په لاس کښ جام دے — نن اورنګزیب د زمانے زما غلام دے
مدام که وی دنیا دُ نیا دارو ۶ — بے له عشق چه دولت ئے مستدام دے
دهارون څرخ پائی نیلی دی دَ سپهر — څوبه دوکا چه ئے دوپه سره بام دے
دا دنیا چه رے په مثل دے دسوری — دا آفتاب په مخ دَ سوری څه مقام دے
که یئے صبح بنائسته ده خنده روبه — بیائی هسے په هر صبح پسے شام دے
نه په مهر کښ آرام شته نه په ماه کښ — په دنیا راغلے هر یو بے آرام دے
بیغمئ په دنیا چرے ده رحمانه
یو بے غم یے څوک را وښئ کدام دے

مادے ستالنے نه اچرے دا خپل ځان دے — ستاده زمانده که دانادی که نادان دے
خپله سرکښئ لویئ م د ره فراموش شوه — هسے م زره ستادی لوئے قامت رته حیران دے
بے له تا که سیرد ګلستان کړم که د ګلنو — نه پوهیږم هیڅ چه ګلستان ګه زندان دے
چه پیژاندم زه چه عاشق نه دم په جهان کښ — اوس م ستاله ډیری نوم رسوا پدرت جهان دے
دیر هنرونه تیر شوه مجنون بے نام و نشانه — عشق دے چه عاشق لږ هم نام دی هم نشان دے
لوئے ترکوم چینجی دی پروانه چه افسانه شه — دا ره په سبب د عاشقئ ثمایان دے
دا ره د خپل ځان په نظر کوره که دانایئ
اے عبدالرحمان درست جهان عبدالرحمان دے

یو بیر داغ په تهرا ینبی دهر چا دے — که ولایت د بادشاه دی که ګدا دے
سیرابی په سرچشمه د دنیا نشته — تشنه لب ئے ګونبی کونبی په غوغا دے
لږ راحت په دیر زحمت سره مونده شی — دده دهر څه حرام دی که دیر یا دے
د دنیا بنادئ بیخنه موندے نه شی — لږ حیران د شوم له کوره په بلا دے
فراغت پریاندِ دلے حرام نه وی — چه داخل په سر چه دوه د دنیا دے
د مجنون د حال پوښتنه به څوک څه کا — جهان دا ره کوراکور مجنون لیلی دے
عشق یوهسے رنګ افسون په عالم پوکړه — چه عاشق په تور و سترګو نا بینا دے
دهر چا نه ئی بخړه ورکړه کونبی کونبی — خپل قسمت دهر سړی جدا جدا دے
ورکړه را پیرو ده ټول د بل په لاس دی — هلته دخل نه دستا دے نه زما دے

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

په هر څه چې د صاحب زړه رضا ئې — په بنده که ناروا ده هم روا ده
خواه ناخواه کښې رضا وی او که نه وی — د قسمت رسد رضا و نارضا ده
خان جهان سپارلی بویه وهغه ننه — چې ئې حکم جاری شوے په هر چا ده
د هر چا په لاس حکم حاکم ورکړی — جهان دا ره ده هغو په مدعا ده

چې مولی ورسره مل نه وی رحمانه
که لښکرے ورسره وی یک تنها ده

په ظاهر صورت چې ستاد ورکدائی ده — په معنی کښ د جنه د کد خدائی ده
مجنون بید فنډ رونق د کلستان شی — چې ئې ستاله غم سره پشت پائی ده
چې له غم د جرس غوندې نالان ده — د جنه د کړاهانو رهنمائی ده
چې څوک زړه د ستاو تورو سترګو ورکا — ستاد رخو تور محراب دلاندې ځائی ده
چې مسکن لے د زړه ستاد زلفو خم شی — د هغوناتے په سوری د هم ځای ده
چې تا روبلی د ما ته نصیحت کا! — شک پرے مه کوه بیشک چې خړ رائی ده

که زر دار دی آشنایان د زر دار انو
د رحمان د آشنایانو تکیه په خدائی ده

هغه زړه چې د ستاد عشق په اور کباب ده — که مرهم د رباندې کیږدی د پر ثواب ده
جا بونه له اغیار د مناسب دی — دیارانو په یارئی کښ چې جا ب ده
بے له تا چې نبائسته وی بې حسابه! — په هغو کښ هم ستا حسن آفتاب ده
مکه کل چې تر آفتاب پورے خجل وی — د غرهیے ستا تر مخ پورے آفتاب ده
داد میو څه مستی او سرخی نه ده — تیغ د ستر گے ئې په وینو کښ غرقاب ده

د زړه رحمن به څه جواب کوم دیا رته
د ژوندیو ته د مړو یوځه جواب ده

ستاله لاس په ما جور مه که داد دے — ز ما مراد خو د ا ره ستاد زړه مراد ده
ستا په مینه کښ ز ما له مخ تښتی — که آفت دے که اسیب وی که فساد دے
هر اهداد چې د ا کاره ستا په مینې — په لیمه ز ما تبرل هغه اهداد دے
که تمام جهان پرې ځی په لیمه کښ — بے تا نه را څرګندیږی نیم یا دے

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

ما چه غوږ داسته د عشق په ترانه کړ نصیحت م نورد زړه په غوږ د یاد دے
اوس زمانه ننګ د نام سره څه دی چه د نوم د عاشقۍ لا باندې زیاد دے
هر ګلشن چه له ګلرخ بې بهره دي د عاشق په نظر غولی د صیاد دے

د رحمان د توان نه کوره همره ناز کړه
څه دا د سپینو ږغ نه دے آدم زاد دے

که د ستا د خاطر مینه په اغیار وی ستا د پاره د اغیارم زما یار وی
هر سړے چه په یو مخ باندې مړین وی له یوه مخ یې سل مخه پکار وی
هرچه کاندی نوکری د بادشاهانو خامخا به د دربار یا نومنت بار وی
څه به ستاله رقیبانو زه مه نه کړم دا دستور دے چه له ګل سره خار وی
څوسل خاریې خبر نه شی په تهر کښ ګله وی چه د بلبل د ګل تر لار وی
سجاده به د ساقی لاره فرش که هر صوفی چه د سر د ستر کو خریدار وی
په جذبه د عاشقۍ به لیونی شی که په قطع د افلاطون غوندې هوښیار وی

په رحمان باندې به هیڅ ملامت نه ږ کا
هر سړے چه ستاله مخ خبردار وی

پدونیا کښ که هر څوک بله پیرزه وی پرله مرګه به مه درت صورت بند بند وی
زړه به وخوړه په دا باب هزار قسمه که باور دې په قسم یا په سوګند وی
یا به وړاندې ترتا د روږی یا به ورسته که د ورور که د عزیز که د فرزند وی
زمانه به یې تر پښو لاندې پامال کا که په قطع تر آسمان پورے بلند وی
هم ګے هسے پیې نه کړه په خدو ږدو کیې وکه خوله تمام عمر په تند وی
هرچه کاندی آزادی په داچها نکښ پرله مرګه به هم دا ره په بند وی
هرچند غاړه بې وخ نه اینې نه وی همیشه به مه غاړه کښ کمند وی
داچه زړه تا ته وایم که خدائے کړه په آیت او په حدیث کښ به څرګند وی
تر چه نه کوے باور په آیتو سنو تر روز مادیل به څه د ده لره پند وی
ناپسند به د منکر په انکار نه شی هر کلام چه د لپذیر د لپسند وی
خدائی ګنج د قناعت د رحمان د رکړی چه بے ملک بے حشمت د دولتمند وی

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

که دده رښتے دنیانځم په صوبدار دی — واړه سهل دے که یار راسره بیدار دی
هزار واړه به د یار ترنامه ښکار کړم — که په صورت م دایو صورت هزار دی
هغه نۀ دی په شماره د عاشقانو — چه د څپل تهتر دا غونډے په شمار دی
مشکل کا ردغاشقی چه رب پیدا کړ — کله بل په جهان هسے مشکل کار دی
څوئے او ښځے په مخ لاړے روښانی نۀ کا — د هغو د معشوقانو نه کله لار دی
نه چه کل زما دیار په جنس غولړی — کله دا رنګه ګلونه په ګلزار دی
نه مونډ شی په بازار کښ نه په بنسهر — هغه رختیچه د خوبانو په بازار دی
زۀ د یار په څیر مخ نه ویم په ستر کو — که په هره خوا خوبان هزار هزار دی
د عاشق نظر په ډیرو په لږ نۀ دی — که د بدن د یار په لږ که په بسیار دی
شته هزار هزار خوبان ولے سوګند دی — که زما دیار پدے څیر د چا بیار دی

مرګ د هیچا سره وار نۀ کا رحمانه
یار به ځان تر یار درسیے ګله ے وار دی

له هغو سره به څه ټکر د یار دی — چه هزار یاران لور هزار هزار دی
په آشنا پسے د یشتلی هم هغه دی — چه نوے آشنائی استغفار دی
صبوری او قراری د په ما زور دی — که بے تابه م یا صبر یا قرار دی
هر څو ندرون دیدن په وصل بنائسته دی — بے مینه کړ څو ندرون دی څه پکار دی
که د یار له لاسه اوبه یار لیږی — هغه اوږد عاشقانو په ګلزار دی
په یارئ کښ آزار نیشته خدائ د نه کا — که زړه به زما زړه له تا آزار دی
د هغوته عاشق مه ویلی بویه — چه ے ټکر یا د سر یا د دستار دی
ځائے اوښتی چه زنار شی په غاړه — د هغه اوږد به هم رښتیا ستا د رخسار دی

هغه جونه به لیلیٰ غوندے رسوا شی
چه رحمٰن غنډ مجنون ے په دیار دی

د هغه چه څښله مهر د محبت دی — په هستئ او په نیستئ کښ فراغت دی
عاشقئ د دتر هغه مقام په هورته
چه د چا مقام په رنځ د په راحت دی

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

څه دا ورپه لښو سړی څه د عشق — دا په عشق دی که هجران دی که وصلت دی
چه مطلب و مدعا د سړی خدائ شی — نا ست ولاړ ئ همه دا په عبادت دی
که په دوه قدم د سړی هم حاجی شی — چا چه کړے دمکی په لوړی نیت دی
هغه څوک چه پیړدی داولیاؤ کا — دائ دا په معنیٰ کښ ولایت دی
که د زړو په تخت کښینی غټ او شوه — وذهیم و ته کم فهیم بے غټ دی
خاورے زر په سړی دا په برابر شی — هغه دم چه له جهان په رحلت دی
دانا او د نادان ترمیان یو حد دے — هوښیاری ترحده په هورته حماقت دی

نور عالم که د دنیا غمونه کاندی
د رحمٰن سره د غم د آخرت دی

عاشقان د په اورسوی دی که نه دی — ستاد عشق په اور اولوئ دی که نه دی
زخمتونه د هجران دا په عشق کښ — تا د ما د ته ښولی دی که نه دی
په دنیا کښ یو سړو مال و میل شی — د دا په ما په تا بائیلودی دی که نه دی
تل د ورځو په لیند ه د ښو و غښی — تا په ما باند راکښلی دی که نه دی
که صدام بئ زما زړه له غم چوی — تورے زلف د سحری دی که نه دی
راشه وګوره احوال د عاشقانو — مړد عشق په تیغ کوتلی دی که نه دی
ناصحان چه نصیحت و یارته کاندی — چرے دوئ هم مین شوی دی که نه دی
نبائسته که په نبائسته ملائکه وی — په وکښود زړد نو نوروی دی که نه دی

بلبلان پیے نارے وی رحمانده
د بهار کلو نه شوی دی که نه دی

خدائے د وژغوره له هرے پریشانئ — اے زما د کورد کلی ودانئ
عاشقی چه ما کړله نادانی وه! — اوس خبر شوم له دے خپلے نادانئ
تر وخ تیرے او به بیرته نه جاروزی — څه پکار دی پوچ ټیا یه پښیمانئ
ودانی په یوه دم کښ شی ویرانه — مړ د هغه چه کړی د ورانی ودانئ
لکه باد چه ځان وهی له کوه دشت — زه په تا پسے کوم سړکه دانئ
د اخوزه د استاد غم سره لوڅیزم — څوک د دیو سره کا پهلوانئ

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

چه په آب وپه آتش په خاک وباد وی ۔۔۔ څه امید دے دهغه زوند کاینئ
ته چه دارنګ اوبڼ دے اودے وعدے کړے ۔۔۔ کشکی راکړی و ما خط دا سا ننئ
زهٔ اوتدکه هغه وخت وی چا به نه کړی ۔۔۔ د مجنون او د لیلیٰ قصه خوانئ
زما ستا رنندارو ته چه حیران ؤو ۔۔۔ که ژوندے وے آدم خان و درخانئ

وهر چا وته چه وایم حیرانیږی
څه به وایم د رحمٰن له حیرانئ

هسے وویم ستا غم په دریاب تللی ۔۔۔ چه ماهی غنډ بې تیغ یم کوتلے
ما لیدلے چه لیندهٔ ډوه راکښلی ۔۔۔ تا د ورځو په لیندهٔ یم زهٔ راکښلے
په خپل ځان م ترهغه پورے نظر وه ۔۔۔ خو م تهٔ په نظر نه وے کښیو تلے
اوس م ستا په مینه ځان وجهان هیر شه ۔۔۔ د سیلاب په څنګ لاړم نکه خلے
عاشقی به ئے د باد په مخ سبزه کا ۔۔۔ کهلے ځان وی کوه قاف غنډ نیولے
د چه د عشق له بحره روغ سلامت وزی ۔۔۔ زهٔ ئے نه کنړم له صوره زیږیدلے
هرچه وادری په بلا د تور وزلفو ۔۔۔ هغه بیا تر کوره نه ږدی ور غلی
چه له غروفو پریوتلی وی بیا پاځی ۔۔۔ پاځیدے نه شی د زړو نو پریوتے
چه اور لمبو وهلی وی بیا روغ شی ۔۔۔ نه رغیږی د هجران لمبو وهلے

زهٔ رحمٰن یے هر دم ویم ستا په غم کښ
که خپل مړک په خپلو ستر کو نه وی چالیدے

زهٔ داستاله غم ژاړم وارہ وینے ۔۔۔ وارہ وینے وارہ وینے وارہ وینے
خو م وینی چه په تش کاته د مرمه ۔۔۔ راخنجر په کانړی مکے دل سنګینے
هر زمان م په حضور د زړکر وژنی ۔۔۔ لا یقین د د زړهٔ نه شی بے یقینے
غم ستا په مینه ژوی نه پوهیږم ۔۔۔ زهٔ په خه سبب وژلے یم ستا مینے
د یر عالم په نوری رنګ کښ معلومیږی ۔۔۔ تا چه هسے جامے واغوستے رنګینے!
پښے ئے نه وی چه د بله خواته درومی ۔۔۔ هسے سکنړے په غمزه د عاشق وینے
که صورت م پرے بله پورے معلومیږی ۔۔۔ زهٔ م ستاله غمه چاودے معلومیږے
هغه څوک دی چه ترتا به معلومیږی ۔۔۔ ے تر وارد هر ویا نو بهتر ینے

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

چه د زلفی د رحمن په زړه وریځ کړی
تر بښ روئی او بنکے ځانی او بنکے د ینی

د وصال په هوا د الوتی مرغه شوے — د هجران په اور کښ درست صورت اوبه شوے
نه وزرکانه هوس نه مری له غمه — سړے سخت دے کنړه یو اثر پرے وشوے
زړه نکه چ د ړے هله دی غم به چ ورده — چه د یار د بیلتانه خواری په زړه شوے
د رقیب د ناکړ د تر چه نظر کړم — د عاشق له آه و فرند په تور لیمه شوے
هیڅ پوره به د نیمګړے نه شی خدائے — که بیلتون د د وه یار انو وصله نه شوے
خدائے رضا لره د هغے تعویذ وکړه — چه نور زړه د هغ یار ترفهم نه شوے
یو خل یار په ستړګو ولیدے چه د دی — د غه پس چه شولے بیا هله شوے
نوم مے یو څل زما د اخستے په ژبه — نور م نوم په د جهان کښ پاتے نه شوے
نکه درست غم په خوله د رقیب کار وکړه — د غه هغے یو زمان څا په خوله شوے

زه رحمن په د اخبره حق حیران یم
نه پوهیږم چه د یار له غمه څه شوے

که له تا ئے شرم نه کیدے مهربئے — مخ به پټ نه د وه د حورے د پرئے
چه آفتاب د تور رخسار پوے مجل شه — له دے زیری زیت په شپه کا قرئے
ستا ترحسن پوے حسن دا ره هیڅ دی — نیست به غمل له هستو برابرئے
بی د استاله تور د ستړګو جا د وګرو — کوم آهو د بیابان د وی دم کړے
ستا د عشق د تورے هغے رنګ کنډار دے — چه د له مخ ئے حباب وی لکړئے
د لبری او د لجوئی لکه د ستا زده — چا زده هغے د لجوئی او د لبرئے
حسن دا ره د عاشق په عشق موتوف دی — معشوقه که نرشته وی او که چرئے
د عاشق ته د یار غم دا ره بنا دی ده — د رضا پد منګ کښ نشته د لکیرئے

داد ستر د ے چه له د رده زبیرکی خیژی
کنړد څه د د د رحمن له شاعرئے

خدائے مه کړه نا امید هغه وکړے — چه ا میدئے وی د استا پد کرم کړے
ستا له رحم به زه و لے نو میدی کړم — چه د ځان کړم د رحیم په نوم نو مړے

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

دا یمکړے سړے ننګ هم دَ خپل نام کړه — تہ خو خدائے ئے چہ په هیڅ نہ ئے نیم کړے
هیڅ بنده دِ په بزرګی کښ لیده نہ شی — څو تاخط د آزادئ نہ وے درکړے
دا هم واړه شومیت دی دشو مانو — ګنړه تہ وچ په زیرمہ نہ ئے ستړے
بے ګټې په زړهٔ بله سود ګرزی — ترمقصوده به ونہ رسی وګړے

هر چه ستا په لار قدم دراستئ کیږدی
که ئے زیان وی زهٔ رحمن پورے وړے

دا څنګه لاس ناست یم په زړهٔ ستړے — په نوم یم یکه رنده دے درمنډ وکړے
چه په ژوندے طمع پریکړے شی له ژوند — نو په څه بند و بیړی سر پریکړے
که ژوندون د عاشقانو په وصال وی — زهٔ مهجوریم په دغه روایت مړے
خو ژوندون م جدایئ هسے تریخ کړه — چه له غم له د تلخئ دم نه شم رانغړے
دا صورت په مثل خر هست او رشد — چه په پوزه ئے پیزوان شه د څنګ پرے
لاعلاج به یکه اوبنے بار برداری کړه — تردد او ر په مخکښے څه کاندی خسړے

نه امرالله ئے د رو درو پوستئ یار انو
ښایلتا نهٔ د رحمان وار دے خطا کړے

خو زما پد ورسیږ ما تو لو شیرئے — که په مرګ د رقیب هم هسے ښمشیرئے
مرګ خو وینے چه پخپله راپسے دے — څه محتاج زما و مرګ وته دیر دیرئے
کبر و خیال حولا له ځانه ستا عادت وه — او که لن زما له قصده په بل پسیرئے
دا هے شماره عاقلان به شی کم عقل — ته چه دا رنګ په زړهٔ وکښد لیرئے
ته خو یونه به پخپله ځان څرګند کړه — څه به وایم چه ته هسے بلا د رشیرئے
له حیرت دِ تعریف کولے نهٔ شم — که په څه رنګ دِ شایم د چا په څیرئے
ما چه ستا له لبو څخه واخت محفوظ شوم — که سل ځله په ترخه ویل کنډ و یرئے

د جهان ښکلی که واړه د رحمن شی
خدائے دِ نه که چا ته نه د له هیرئے

بوصل تو مارا کجا هست هے — که وصلی تو خیلی بڑی بات هے
بګوی تو گفتم که مسکن کنم — ولے که مرا این دراجات هے

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

خم زلف تو کوشه امبردان دلم را عجب مقامات ہے
مکن پیش من وصف خورشید ماه که از حسنت این کم غلامات ہے
همی دادی دشنام وگالی مرا بسوم همین از تو سوغات ہے
نگاهت نه امروز خونم بریخت که دایم ترا همچو عادات ہے

ز آغوش رحمن مرد بارقسیب
که این سفله بد خوئی و بدذات ہے

دا ژوندی چه معلوسپیڑی ژاړه مړه دی که څه دی هم هسے وایه چه څه نه دی
یاد باد په هګن خاورے دی دا ستورے یاد اوږه په ګینے دا ړه اوچ وابنه دی
دخپل هم شپے اوږدے به په زړه کړم هسے زړه ی چه سمندر کو یا اوبه دی
غاړان که دینے اوری بهتے څه کړی دنے سوب دے نه لیدے نه اوریده دی
چه د خدائے له معرفت خبر نه دی هسه وا ړه که بیدار دی که اوده دی

د رحمان د زړه له حاله خدائے خبر مے
چه په زړه کښ ئے دیار له څه دی!

چه پښتنه شی آشنا ئی ترمیان روزی جدا ئی
د طالب وته وفا شی د مطلوب بے وفا ئی
بادشاهی کاندی بدله د دیدن په گدا ئی
خانی پلوری په اوربو میرزا ئی په میرزا ئی
نظر نه کاندی هیڅرے په لوئی په بدا ئی
ورته کفر څرګند پیڑی خودبینی اود خودرا ئی
خودرا ئی په عاشقی کښ له عاشق نه بنا ئی
معشوقی که بیرته دی عاشقان خوئی ستا ئی
ګوزنے کو نو ستر ګے رښتونے د خپل یار په خطا ئی
که نه ګوری دی سل علم هم دینی هم دنیا ئی
همه وا ړه فرمایشی کا چه پرے ورشی شیدا ئی
د مطلب ته نه رسیږی په شیخی په ملا ئی

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

آوارہ ننګ وناموس کا — په سر واخلی رسوائی
ترناموس ورته به شی — بے ننګی بے نوائی
هره چاره په اخلاص وی — ندبه ردئ وریبائی
تبلوی په دوارد ستر کو: — هر چه یار پرے فرمائی
نصیحت پرے اثر نه کا کړه — که څوک سل ځله وائی
فائده نه لری په عشق کښ — دداناؤ دانائی
مشکل کار دَ عاشقئ — آسان چرے دے بائی
دغه کار کولے نه شی — هر کم فهم کجائی
هر بد بخت یئ کله مړی — دلبرد همتائی
چه په کب مونږه نه شی — دغه کار دی عطائی
چه دعشق په لومه کښ وزی — نورځے نه وی رهائی
بے دیار له مخ نه شی — دعاشق دلکشائی
دخپل یار په طلب کرزی — غاړی غرونه پیمائی
له عالم وی وتلے — لکه صید صحرائی
تل ترتله یئ وطن وی — کوشه کښ د تنهائی
مدام کوری لوغږن وی — دخپل آه په کرمائی
هرزمان یئ په اورنیی — دخپل یار ستنائی
نه ځے ملک نه ځے مال وی — نه ځے زهد پارسائی
په داهسے کرانو چا رد؟ — معشوقه یئ ازمائی
په یوه دیدن ترے یوسی — دوست عمر کمائی
هم مړ هسے رنګ وژن — یاره ستا بی وفائی
چه په زړه کړم زړه یم چوی — دغه ستا خودښائی
هم خودی لری بے قیاسه — هم دحسن زیبائی
ضرر نه لری بے نفعه — ستاد میخ سودائی
ستاسودا مالره سوه دی — حق به وایم خندائی

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

په هیڅ مخ کښ لیده نه شی ستا د حُسن صفائی
نمر به څه له سیالی کړه په دابے سروپائی
ادراک نه رسی د سروِ ستا د قد په رعنائی
لکه ستا چه قد بالا دی نشته هسے بالائی
که د استا وصال ریا دی زهٔ ماهی یم دریائی
د مکسو زندگی ده په دوکان د حلوائی
زهٔ ضوطی شکر پرست یم د استا شوندے میتائی
د اګمان په رحمت مه کړه
چه بی تابه وپائی

هغه یار چه بنائسته دی تر آفتاب مخ به کله راخرګند کا نه حجاب
بیلتانه په زړهٔ زهیر کړم بے حسابَ یوسیب وکړی مُستیُ الاسباب
چه زما ملاقات وُشی له احباب
ملاقات د بنائسته م نصیب کړے دبنائست په کمتان م عندلیب کړے
عندلیب م په کاشن د خپل حبیب کړے خدایه ما په دلبرانو کښ قریب کړه
وم ژغورے د دے اهل له عتابَ
هغه یار چه زهٔ یُ سینه په دیدار کړم همیشه یُ د دیدن ته انتظار کړم
شپه د ورځ پسے ناری وهم کو کار کړم که په دی ورته تمام جهان روئید ار کړم
ستړکے نه پورته کوی د ناز نه خوابَ
بیلتانه یُ پته پنهم په زړهٔ تاراج کړم د دیدن تمے په هسے رنګ محتاج کړم
چه عرقابنهٔ د غنو نو په امواج کړم هیڅ پایاب مونده نه شی څه علاج کړم
د آشنا د مینے غم شه ناپایابَ
ته چه کښ د جمله وُ بیکسانو هم سازکار یُ د جمله وُ خاکسارانو
الهی په بزرګی د بزرګانو زهٔ د وصال په دُعا غوارم د خوبانو
لا به کله داد عا شی مستجابَ
اسیر کړے یه د زلفونو په طناب یم تکبیر کړے یه د سنګونو په قصاب یم

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

د کشتئ غُنڈِ مدام پہ اضطراب یم لکہ زۂ چہ شالہ غمّ پہ عذاب یم
خبر نہ شہ هیڅ بندہ لہ دے عذاب

د ریغمّ مہ وے پہ دُنیا کښے پیدا شوے او کہ دی هم پہ دا هسے شان خومہ وے
لکہ زۂ یمَ د هجران پسد لمبو سوے څوبہ کړم د هجران پہ اور او لوے
چہ سینہ مِ شوہ پہ درست جهان کباب

هُغہ شہ مِ دا خراب خاطر ناباد شہ زیست روزگار مِ هیشتہ آه وفریاد شہ
ما رت مِ د زړۂ هسے رنگ برباد شہ چہ حباب غُنڈ بی بیخہ بی بنیاد شہ
د بنیادئ طمع بہ څہ کړم لہ حباب

پت پت کړم د ناصح لہ نصیحت را تلے کاندِ نصیحت پہ څو صورت
چہ توبہ کړم د خوبانو لہ قربت هیڅ څوب نے پہ مانۂ شی لہ غیرت
درمانده ورته ولاړ یم لا جواب

دا جواب څہ دا هسے نہ شی چہ پہ خولہ شی د عشق راز هسے نہ دے چہ وایہ شی
دا مشکل حکایتونہ پہ ما نۂ شی دے هجر بے پایان حساب پہ څہ شی
چہ یئے زۂ وچاتہ وایئم لہ حساب

ما مرندے دے هجر پایان نۂ دے د غہ راز د هر سړی تہ عیان نۂ دے
هیڅا کړے دے چارے بیان نۂ دے د غہ واړہ عاشقی دہ رحمٰن نۂ دے
چہ پہ خولہ کښ دُر د لعل لری سیراب

ستا جفا د حد هورتہ دہ صنمَ تل مِ او ښکے موج وهی د زړۂ لہ نم
څوب پہ پتہ دا قصہ او سی پښتم هسے د وب پہ فکر تللی یم لہ غم
پہ پوهیزم چہ پہ غړہ یم کہ پہ سمَ

کہ خبر وے لہ دے هسے رنگ خوارئ ما بہ نوم اخستے نۂ وہ د یارئ
ستا د غم پہ دریاب د وب یم ترسرئ بی تا نۂ لرم هیڅوک د دستگیرئ
مکړئہ پخپلہ لاس را کړے هم دم

ما رہ نو رہ آشنا ئے لہ هیڅا نہ کړہ هم پہ دا رنگ مِ نیت وباری څہ کړم
د قسمت علاج پہ چا شی چہ زۂ کړم کہ پہ سل رنگہ تلاش وتہ ببیر وکړم

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

خلاصی نړۍ مومم له لوح له قلمه

خوبرویان که بیوفادی خوهم درهٔ دی عاشقان که وفادار دی خوهم پره دی
ستاله غمه هرچه دی زما په زړهٔ دی اوس به حال وچانته خه وایم چه ته دی
غرض دادی چه زهٔ کړم په تا ناکړه

یو خوداچه په صورت کې پری ویښه هم به خوی، خصلت نرښته خویه
هم په قد وقامت هر کوره لویه بیا به نه مړی شوک تا فند دلجویه
که یې غوارے په هزده هزار عالم

ستاله غم زهٔ په خان کړم هسے چارے چه دښمنه یې وبله نړۍ کا ګمخوارے
ته په خه سبب زمانه دل آزارے دا زما ګناه را دښیه دلدارے
چه توبه کړم نصوحا غندِ حکمه

لاس ترغاړه د رقیب سره خندا کړے چه ما وویلے له قصد راته شاکړے
خدائے دینې هغه چارے چه په ما کړے ترابده ورځې پورے به جفا کړے
که به کله وجار دونه له ستمه

تاچه هسے بے نیازۍ خان توبه کړه په عاشق باندے خندا زمکه مټره کړه
بیا د ورځ په غریبا نوباندے شپه کړه نوره هسے د جفا خوبونه مه کړه
خلقه بد د له جوړه شی برهمه

ستا زماله میخے هر څوک خبرداردی دا خبرے کورا کورپه هر دیار دی
چه فلانا فلانکی سړی سره دوستداردی اوس په بیړته جار واته وما ته عار دی
چه رسوا شوم ترعرب و ترعجم

هغه زړی چه په تا باندے مین وی په ډکړې به رسوا لکه کوهکن وی
همیشه انګشت نما په مرد وزن وی چه دا نښے پکښ نه وی دروغژن وی
که په هره ګړۍ خورے هزار قسمه

نشانه د عاشقا سنو اول داده چه مدام بې سریکا روی له فریاده
تل نامه د بد نامۍ وی پرے زیاده نه دیر پرے له پښیمانه له اهداده
بې دیار د ځدایۍ له ماتمه

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

هرچه زړهٔ یې مبتذله شی په بټانو زیت یې نه شی یو ساعت بې مرزیانو
که څوک ورکړي بادشاهی د بادشاهانو په نسبت د هغو سړیو سوخته کانو

دا متاع ده د یوه خسړی کم

که سلیمان غنډ مسند یې په هوا وي په سیب د عاشقئ به خاک پاوی
همیشه به له فریاده په غوغا وي چه د هجر نشانی پکښې پیدا وی

تر دغه اله پرے عاشق ده مسلم

عاشقی د معشوک نه کښړی آسانه دا خبره ده له هده پورته گرانه
وصال نه دے چا موندلے بے هجرانه تر له څان سره اتکل وکړه رحمانه

په دنیا کښے بنادی چرے ده بے غمه

تمت بالخیر

Courtesy www.pdfbooksfree.pk

دیوانِ رحمان بابا

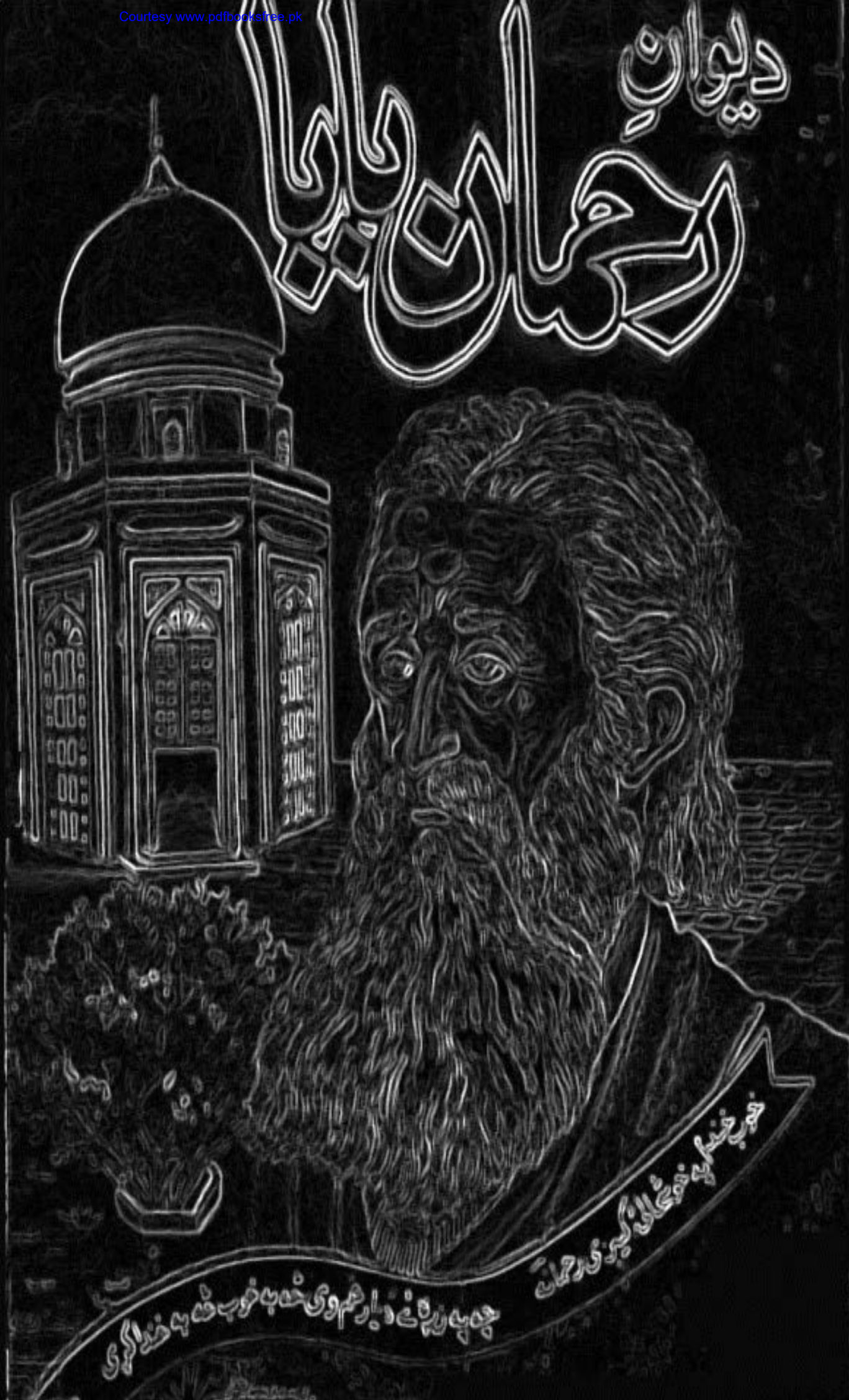

خبر خبر یہ خوشحالی کبر ذی رحمان

جوبہ ورتہ دا ارمغانی خدائے خوب خو بہ خندا کړی